

James Blish

UZAY YOLU

4

INSAN
TUZAĞI

İNSAN TUZAĞI

UZAY YOLU SERİSİ
ESKİ KUŞAK 4. KİTAP

JAMES BLISH

Düzenleme: Kromer

*TÜRKİYE VE DÜNYA TELEVİZYONLARININ EN BEĞENİLEN DİZİ FİLMİ Kaptan Kö
Mister Spak sizleri Atılgan uzay gemisiyle yeni dünyalara ve tehlikeli maceralara davet
ediyorlar!*

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

1. Baskı Eylül 1973 Sıralar Matbaası — İstanbul

Türkçesi: Reha PINAR

Bu Kitabın Türkiye'de yayın hakkı KESİM Ajansı'ndan Altın Kitaplar'ca satın alınmıştır.

UZAY YOLU'NDA ADI GEÇEN ÖNEMLİ KİŞİLER:

Atılgan - Yıldız Donanma Sisteminin en modern silâhlarla donatılmış, en büyük uzay gemilerinden biridir.

Kaptan K rk - Atılgan gemisinin tam yetkili kaptanı. Son derece bilgili, karakterli, zeki ve dürüst bir kişidir.

Mistir Spak - Atılgan gemisinin Birinci Subayı ve Kaptan K rk' n en yakın arkadaşı, yeşil derili, sivri kulaklı bir Volkan. Bütün sorunları mantıkla  z mler, tüm olayları mantığa bağlar.

Doktor Makkoy - Geminin Başhekimisi. Bilgili, yüksek eğitimli bir kişi. Spak'la daima şakalaşır. Kaptan K rk'le Mistir Spak'ın yakın arkadaşı.

Mistir Skat - Geminin makine mühendisi. Yüksek eğitimli, her türlü makineden anlayan, becerikli bir subayıdır.

Mistir Sulu - Atılgan gemisinin d mencisi.

Teğmen Uhura - Haberleşme uzmanı, Nil vadisinden gelme, güzel ve çekici bir Bantu.

1.

İNSAN TUZAĞI

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız tarihi 1842. 10.18. Atılgan Yıldız gemisi Regulus VIII gezegeninin yörüngesine oturdu. Arkeolojik araştırmalar yapmak üzere bu gezegene yerleşmiş olan karı-koca arkeologların sağlık durumlarını kontrol için burada bulunuyoruz! Federasyon yasalarına göre, yabancı gezegenlerde araştırma yapan personelin yılda bir kere yıldız gemisi doktoru tarafından sağlık muayenesinden geçirilmesi gerekiyor. Kanunî süre içinde görevimizi yapmak üzere hazırız. Doktor Makkoy, Birs'in karısı Nensi'yi on yıl' öncesinden tanıdığını, evvelce onunla çok yakından ilgilenmiş olduğunu söylüyor.

* * *

Kaptan Körk, Birinci Subayına döndü:

- Mistir Spak, Doktor Makkoy, tayfa Darnell ve ben gezegene ineceğiz. Komutayı alın, lütfen.
- Emredersiniz, Kaptan. Körk bu kez dâhilî mikrofonun düğmesine bastı.
- Nakil odası... Üç kişilik ekibin gezegene nakledilmesi için hazır olun. Tamam. Gidelim, Bons.

Kaptan Körk, Doktor Makkoy ve Darnell, nakil disklerine çıktılar. Bir saniye sonra ışınların arasında gözden kayboldular ve Regulus VIII gezegenindeki kamp alanında belirdiler.

Krater kamp alanı... ya da resmî kayıtlara göre Birs'in kampı... eski bir tapınağın kalıntıları arasında kurulmuştu. Çevrede arkeolojik kazılar, birkaç baraka, kazı âletleri, brandalar ve insan elinden çıkma sanat eserleri vardı.

Kraterin ötesinde kalan arazi hemen hemen çıplak sayılabılırdi. Yalnız, hangi yönde olursa olsun, diğer bir krater kadar uzanan bodur, dikenli bir çeşit bitkiler görünüyordu. Bu bitkileri incelemek fırsatı henüz olmamıştı. Buraları belki binlerce yıl önce iskân edilmiş, fakat henüz kimler tarafından iskân edilmiş olduğu öğrenilememişti. Bunun da şaşılacak bir yönü yoktu, çünkü tüm galaksi, birçok arkeoloğun araştırma yapmaya can attığı böyle yüzlerce gezegenle doluydu. Birs, bu gezegende araştırma fırsatı yakaladığı için şanslı sayılırdı.

Her ne olursa olsun, birçok insanın tahayyül edebileceğinden çok gezegen görmüş olan Atılgan'ın kaptanı Ceyms T. Körk, Regulus VIII gezegeninden nedense ürküyordu.

Kamp alanında sadece Körk, Makkoy ve tayfa Darnell bulunuyordu. Körk, sırf merakından ötürü, Darnell de izinli olduğu için gezegene inmişti.

Çevrelerine bakınırken tapınaktan Nensi çıktı. Genç kadın kısa bir tereddütten sonra ellerini uzatarak Makkoy'a doğru yürüdü.

- Leonard! Seni gördüğüme çok sevindim.

Makkoy kendisine uzatılan elleri hemen yakaladı.

- Nensi, sen... sen, ha! Bunca yıl seni hiç değiştirememiş.

Körk, gülümsemekten kendini alamadı. Nensi Birs güzel bir kadındı, ama olağandışı bir güzelliğe sahip değildi. Sağlam yapılı, kırk yaşlarında görünen, sağları kırılaşmaya yüz tutmuş alelaide bir kadındı. Henüz otuz yaş civarında olan doktor, bunca tecrübesine rağmen, böylesine ayılıp bayıldığı bir kadının yaşını nasıl olur da anlayamazdı? Mamafih, Nensi'nin gülümsediği zaman gerçekten de genç göründüğünü kabul etmek gerekirdi.

Makkoy:

- Atılan gemisinin kaptanı Çim Körk. Bu da, tayfa Darnell, dedi.

Nensi, önce Kaptan Körk'e sonra tayfa Darnell'e gülümsedi. Darnell'in tepkisi şaşırtıcıydı. Ağzı bir karış açılmış, alık alık genç kadına bakıyordu. Eğer Körk, yakında olsaydı, onu bir tekmede kendisine getirirdi.

Nensi:

- Buyurun, buyurun, diyordu. Bob'u biraz bekleyebiliriz. Bir kere kazıya başladı mı zamanı unutuverir. Tapınağın içini elimizden geldiği kadar rahat döşemeye çalıştık. Pek lüks sayılmaz, ama odamız bol. Gel içeri, Plum.

Nensi, tapınağın alçak, taş kapısından içeri daldı.

Körk:

- Plum mu? diye sordu. Makkoy, şaşırmıştı.

- Çocukken bana taktıkları bir isim.

Makkoy, Nensi'nin peşinden tapmağa girdi. Kendi kendisine acemice davrandığı için kızımış gibiydi.

Körk, birden tayfa Darnell'e döndü.

- Gözünü ayırmadan dik dik nereye bakıyorsun, Mistir?

Darnell, utanarak cevap verdi:

- Özür dilerim, efendim. Bana birini hatırlattı. Wrigley gezegeninde ona benzer bir kız tanı mıştım, yani...

Körk, kuru ve ciddî bir ifadeyle:

- Yeter, dedi. Böyle düşüncelerine hâkim olamazsan, seni gözaltına aldirmek zorunda kalırım. Dışarda beklesen iyi olacak.

Darnell, Körk'ün bu kararından memnun olmuş gibi:

- Emredersiniz, Kaptan, teşekkür ederim, dedi. Eğer izin verirsiniz biraz dolaşmak istiyorum, Kaptan.

- Dolaşabilirsin. Yalnız, sesimizi duyacak uzaklıkta ol, fazla uzaklaşma.

Körk, başını sallayarak Makkoy'un arkasından tapınağa girdi. Darnell sanki hiç kadın görmemiş gibi davranıyordu. Acaba bunun bir nedeni olabilir miydi?

Birs'in gelmesi gecikince Nensi özür dileyerek onu aramak üzere dışarı çıktı. Körk'le Makkoy, birbirleriyle konuşmaktan kaçınarak taş odayı inceliyorlardı. Körk, Atılgan'a dönüp dönmek arasında tereddüt ediyordu. Yıllardan beri böylesine zor durumda kalmış olduğunu hiç hatırlamıyordu.

Allah'tan ki Birs geldi. Arkeolog sırk gibi uzun boylu, iri kemikli bir adamdı. Sırtında rengi solmuş bir tulum vardı. Yüzü de vücudu gibi kemikliydi. Körk, adamın gözlerinde gördüğü pırıltnın hem zekâ, hem de acı çekmekten ötürü, olabileceğini düşündü. Nedense bilimle uğraşan insanları birbirlerinden ayırmak Körk için her zaman zor olmuştu.

- Doktor Birs, dedi. Ben Kaptan Körk ve geminin doktoru Makkoy...

Birs, paslı bir sesle Körk'ün konuşmasını kesti.

- Kim olduğunuzu biliyorum. Size ihtiyacımız yok. Bize aspirin, tuz tableti ve ufak tefek ihtiyaçlarımızı verin yeter. Daha fazlasını istemiyoruz.

Körk:

- Özür dilerim, dedi. Kanun yıllık bir kontrolü öngörüyor. Yardımcı olursanız, Doktor Makkoy'un elini çabuk tutacağını sanırım.

Bu sırada Makkoy, kontrol cihazını çıkarmıştı bile.

Birs:

- Makkoy mu? dedi. Bu ismi duymuştum... Ah, evet. Nensi sizden çok söz ederdi.

- Kollarınızı yana açın, lütfen ve rahat nefes alın... Evet, geleceğimi size söylemedi mi?

Kısa bir tereddütten sonra Birs:

- Nensi'yi gördünüz mü? diye sordu. Körk:

- Geldiğimiz zaman buradaydı, dedi. Sizi aramak için gitti.

- Oh, evet. Eski bir dostunu gördüğüne ve birkaç kişiyle konuşma fırsatı bulduğuna çok sevindim. Ben yalnızlığı severim, ama kimi zaman kadınlar yalnızlığa dayanamıyorlar.

- Anlıyorum.

Körk, böyle söylediği halde pek anlamış olduğunu iddia edemezdi. Birs'in birden kaba tavırlarını bırakıp nazikleşmesi biraz garipti. Kaba tavırları, hiç değilse, şimdiki nazik tavırlarından çok daha içtendi.

Makkoy, trikorderle kontrolünü bitirip, Birs'in boğazını kontrol etmek için başka bir alet çıkardı.

- Nensi hiç değişmemiş, dedi. Ağzınızı açın, lütfen.

Birs, isteksiz bir tavırla ağzını açtı. Birdenbire, etraf korkunç bir çığlıkla sarsıldı. Körk bir an bu çığlığın Birs'in ağzından koptuğunu düşündü. Sonra sessizliği ikinci bir çığlık bozdu. Körk birden toparlandı. Çığlığın Birs tarafından atılmasını düşünmekle saçmaladığım çok iyi biliyordu.

Üç erkek tapınağın kapısından dışarı fırladılar. Alana çıktıklarında, Körk ve Makkoy, Birs'i hemen geride bıraktılar. Birs, bütün hayatı açık havada geçtiği halde, pek iyi koşamıyordu. Fazla uzağa gitmelerine gerek yoktu. Kraterin yamacını döndüklerinde, yumruğunu ağzına kapamış olan Nensi'nin, Darnell'in başında durduğunu gördüler.

Koşarak geldikleri zaman Nensi, Makkoy a doğru yürüdü, fakat Makkoy, kadına aldırmadan geçti ve Darnell'in yanına çöktü. Darnell, yüzükoyun yatıyordu. Makkoy, tayfanın nabzını yokladıktan sonra, yan çevirdi, homurdandı, sonra vücudu sırt üstü döndürdü.

Körk, bir bakışta tayfanın ölmüş olduğunu hemen anladı. Darnell'in yüzünde, kaybolmaya yüz tutmuş, yuvarlak, kırmızı lekeler vardı.

Körk, gergin bir sesle:

- Ölüm nedeni, Doktor? diye sordu.

- Bilmiyorum. Yüzündeki lekeleri dikkate alacak olursak, bir çeşit zehirlenme olabilir... Hey, bu da nesi?

Makkoy, Darnell'in sıkılı yumruğunu yavaş yavaş açarken Birs, soluk soluğa yetişti. Darnell'in avcunda kabuğumsu, belirsiz renkli bir cisim vardı. Bu cismin, mumlanmış bir havuçtan koparılmış olduğu da düşünülebilirdi. Aynı zamanda, bir kısmı da ısırılmış gibi görünüyordu.

Körk, birden Nensi'ye döndü ve ters sesle sordu:

- Ne oldu?

Birs, birden atıldı.

- Karımla böyle konuşmaya hakkınız yok, Kaptan. Onun kabahati olmadığı açık seçik ortada!

- Adamlarımdan biri öldü. Kimseyi suçlamıyorum, ama Misis Birs tek görgü tanığı. Makkoy, doğruldu ve nazik bir tavırla:

- Sadece bize ne gördüğünü anlat, Nensi, dedi. Acele etme ve kendini zorlama.

- Tam buradan...

Nensi, sanki konuşmakta zorluk çekiyormuş gibi yutkundu, sonra devam etti:

- Bob'u bulamadım ve tam... tam dönüyordum ki tayfanızı gördüm. Elindeki şu borgiya kökünü kokluyordu. Tam sesleneceğim sırada birden kökü ısırıldı. Onu ısıracağını hiç tahmin etmemiştim... Sonra yüzü buruştu ve düştü...

Nensi, birden sustu ve ellerini yüzüne kapadı. Makkoy, yumuşak bir tavırla Nensi'nin omzunu tuttu.

Körk kuşkulu ifadeyle:

- Seslenecek uzaklıkta olduğunuz halde ne cins bir kök olduğunu nasıl anladınız? Birs, dişlerinin arasından:

- Bu çapraşık sorularınız... diye başlayacak oldu.

Nensi, kocasının sözünü kesti:

- Bob, lütfen. Bilemezdim, tabii. Şimdi gördükten sonra anladım. Ne de olsa, yeni bir dünyadaki bitkilere dokunmak tehlikelidir.

Nensi'nin sözleri akla yakındı. Fakat Darnell de, eline geçen bir bitkiyi ısırarak şöyle dursun, koklamayacak kadar tecrübeli bir tayfaydı.

Körk, ifadesiz bir yüzle Makkoy'a baktı.

- Toparlan, Makkoy. Sağlık muayenesini yarın yaparız. Birs:

- Muayene tamamen gereksiz, dedi. Eğer istediklerimizi gönderirseniz. Kaptan... Körk:

- Düşündüğünüz kadar basit bir olay değil, Doktor Birs, dedi.

Sonra telsiz cihazını açtı.

- Körk'ten Atılgan'a. Nakil odası... kilitlenip bizi yukarı çekin. İki canlı ve bir ölü.

Darnell'in otopsi yapılan vücudu tanınmayacak bir şekilde otopsi masasının üzerinde yatıyordu. Körk, haberleşme panosunun yanında beklerken, Makkoy, Darnell'in beynini beyaz bir kaba koydu ve ellerini iyice yıkadı. Körk, yaşantısı boyunca birçok ceset görmüştü, ama Darnell'in masa üstündeki parçalanmış vücudu midelerini bulandırıyor.

Makkoy, ciddî bir ifadeyle:

- Zehirlenme nedenini kesinlikle tespit edemedim, dedi. Bilinmeyen, çok az iz bırakan zehirlerden biri olmalı. Örneğin, botanilus gibi bir zehir. Fakat ne midesinde ne de dışlarının arasında ağacimsi hiç bir cisimcik yok. Bütün söyleyebileceğim, kılcal damarların tümüyle hasara uğramış olması. Kılcal damarların tahribine şok geçirmek bile neden olabilir... Ve şu yüzdeki lekeler de var.

Makkoy parçalanmış cesedin üstünü örttü.

- Kan yapısı deneyini yapacağım, ama ne aradığımı bilmek isterim. Aynı zamanda şu borgiya kökünün nasıl bir zehirlenme yaptığını da öğrenmek isterim. O zamana kadar, Cim gerçekten de karanlıktayım.

- Mistir Spak, bu kök hakkında kitaplık araştırması yapıyor. Araştırmasının uzun süreceğini sanmıyorum. Fakat şunu itiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar söylediklerin beni hiç de şaşırtmadı. Darnell, önüne gelen bitkiyi ısırıp denemeyecek kadar tecrübeli biriydi.

- O zaman geriye ne kalıyor? Nensi mi? Cim, son zamanlarda görüşlerime pek güvenemiyorum, ama Nensi'nin bir cinayet işleyecek yetenekte olmadığını biliyorum... hiç değilse, kendisine tamamen yabancı birini öldürmekle ne kazanabilirdi?

- Mesele yalnızca, Darnell'i öldüren kişide değil... Dur bir dakika, işte rapor geldi. Sizi dinliyorum. Mistir Spak.

Spak'ın sakin sesi duyuldu:

- Borgiya kökü hakkında fazla bilgimiz yok. Bundan altı yıl önce Birs'lerin verdiği bir rapor var. Zambak familyasından kaplanboğan, ya da bıldırcın otuna benzer bir bitki olarak nitelendirmişler. Bildirdiklerine göre bitkide bulunan yirmi ilâ elli çeşit alkali maddelerin

ellerinde bulunan aletlerle kesin olarak tespit edilebilmesi olanak dışıymış. Bitkinin kökü fareler için zehirliymiş. İnsan üzerindeki etkilerinden söz edilmemiş. Ancak... Makkoy:

- Ancak ne? diye sordu.

- Ancak, Doktor Makkoy, bu bir belirti değil. Raporda kökün çok güzel bir kokusu olduğu belirtilmiş. Tapyoka kokusuna benzer bir kokusu varmış. Bütün bilgi bu kadar.

Körk:

- Teşekkür ederim, Mistir Spak, dedi.

Sonra hoparlörün düğmesini kapayarak:

Makkoy'a döndü:

- Bons, Darnell'in tanımadığı bir bitkiyi sırf kokusu güzel diye yediğine inanmıyorum. Bulduğu bir meyvenin şeftali olduğunu bilse dahi, onun tamamen zararsız olduğunu anlamadan kesinlikle yemezdi. Çok tecrübeli bir tayfaydı.

Makkoy, çaresizlikle ellerini iki yana açtı.

- Adamını iyi tanıyorsun, Cim... Fakat bunun bize ne yararı olacak? Belirtilere bakılacak olursa bir kaplanboğan otu zehirlenmesi gibi görünüyor. Ondan ötesi bizim için tamamen karanlıkta.

Körk:

- Ben böyle düşünmüyorum, dedi. Birs'leri sağlık muayenesinden geçirmek zorundayız, Bons. Bunun için de senin yardımına ihtiyacım var.

Makkoy, sırtını Körk'e dönerek ellerini yıkamaya devam etti. Sonra soğuk bir sesle:

- Yardım edeceğim, dedi.

Körk'ün Birs'leri kontrolü çok basit, fakat kırıcıydı. Her ikisinin de gemiye gelmeleri gerektiğini bildirdi. Birs, bu davete müthiş sinirlendi.

- Eğer buraya gelip, işimizi zorlaştırmak istiyorsanız... Gezegenime inmenizin iznim dışında olduğunu bilmenizi isterim.

Körk:

- Şikâyetiniz not edildi, dedi. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Fakat ne yazık ki, adamlarımızdan birinin bizce bilinmeyen bir nedenle ölmesi de kaçınılmaz gerçeklerden biri. Sizin için de herhangi bir tehlikenin bulunabileceğini dikkate almalısınız.

- Beş yıldan beri buradayız. Eğer bizi herhangi bir tehlike tehdit etseydi, bunu çok önceden öğrenecektik, öyle değil mi?

- Hiç sanmıyorum, çünkü iki kişinin tüm gezegende olup bitenleri öğrenmesi çok zor. Bunun için değil beş yıl, ömür boyu bile yeterli olamaz. Her ne olursa olsun, Atılgan'ın görevlerinden biri, böyle gezegenlerde yaşayanların canlarını korumaktır. İçinde bulunduğumuz koşullarda, tedbirli davranmak istiyor ve tartışmaya son veriyorum.

Birs'lerin gemiye alınmalarından kısa bir süre sonra Doktor Makkoy, Darnell üzerinde yaptığı

otopsinin raporunu verdi.

Durumu Körk'e anlatırken, ekranda görünen suratı asıktı.

- Darnell'in şoktan öldüğü kesin. Fakat çok garip bir şok. Kan elektrolitleri tamamen düzensiz. Çok miktarda tuz noksanlığı var... Yani, bütün vücudunda bir mikrogram tuz bile yok. Sadece kanda değil, gözyaşı damlacıklarında, organlarda, vücudun her yerinde tuz namına bir şey kalmamış. Bunun nedenini daha sonra söyleyemeyeceğim gibi şimdi de söyleyemem.

- Yüzündeki lekelerden ne haber?

- Parçalanmış kılcal damarlar. Bütün vücudunda aynı lekeler var. Kılcal borular parçalandığına göre, bu çok normal bir sonuç... yalnız, anlayamadığım tek şey lekelerin yüzde daha belirli ve yuvarlak olması. Zehirlenmemiş olduğu muhakkak.

Körk de, Makkoy gibi asık suratla:

- Şu halde, dedi. Isırılmış olan bitki, bu olayın nedeni olarak görünüyor. Durum hiç hoşuma gitmedi, Bons.

Makkoy, Körk'e bakmaktan kaçınarak:

- Benim de hoşuma gitmediğini itiraf ederim, Cim, dedi.

- Pekâlâ. Demek oluyor ki, Birs'leri sıkıştırmamız gereksiz. Durumu ben idare ederim. Bons, bu otopsinin senin için çok üzücü olduğunu biliyorum. İki günden beri gözlerini kırpmadan çalıştın. Bir yatıştırıcı alıp uyusan iyi olur.

- Bir şeyim yok, iyiyim.

- Bu bir emirdir, Bons.

Körk, görüntüyü kesti ve Birs'lere ayrılmış olan kamaraya gitmek üzere kaptan köşkünden ayrıldı.

Kamaraya girdiğinde, sadece Birs vardı, Nensi dışarı çıkmıştı.

Birs ilgisiz bir tavırla:

- İnşallah gezegene inmiştir, dedi. Nakil odanızda on saniye yalnız kalabilseydim, ben de inerdim. Buraya hapsedilmeyi biz istemedik.

- Darnell de ölmek istemezdi. Karınız belki ciddî olarak tehlikededir. Hiç merak etmemeniz biraz garip.

- Tehlikede olamaz. Bütün tehlike sözü sadece sizin tahayyül ettiğiniz bir şey.

- Darnell'in cesedi de bir hayal ürünü müydü?

Birs omuz silkti.

- Onun neden öldüğünü kimse bilmiyor Bütün bildiğim, tehlikeyi kendiliğinden davet etmeniz.

Birs'ten fazla bilgi almak mümkün olamıyordu. Körk, öfkeyle kaptan köşküne döndü ve geminin her yerinin aranmasını emretti. Nakil odası da dâhil olmak üzere, geminin araştırılması sonucu

Nensi bulunamadı. Nakil odasındakiler, Birs'lerin gemiye gelişlerinden sonra gemiden kimsenin ayrılmamış olduğunu bildirdiler.

Mamafih, yapılan araştırmada Nensi yerine başka bir şey bulundu; Tayfa Barnhart, on ikinci güvertede ölü bulundu. Vücudundaki lekeler, Darnell'in vücudundaki lekelerin aynısıydı.

Şaşkınlığından ve öfkesinden kuduran Körk, Makkoy'u aradı.

- Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Bons, durum biraz karıştı. Birs'in pentatol altında incelenmesini istiyorum.

Makkoy, sanki almış olduğu yatıştırıcı ilâcın etkisinden hâlâ kurtulamamış gibi mırıldandı:

- Hımmm, Pentatol, ha! Gerçek ilâcı. Narkosentez ilâcı. Hımmm. Zaman ister. Hastanın insanlık hakları ne olacak?

- İsterse şikâyet edebilir. Hemen gidip onu hazırla.

Bir saat sonra, Birs, yarı trans halinde kendi yatağında yatıyordu. Körk, Birs'e doğru uzanırken, Makkoy'la Spak arkada bekliyorlardı.

- Karın nerede?

- Bilmiyorum... Zavallı Nensi, onu sevdim... Benzerlerinin sonuncusu...

- Açıkla, lütfen. Birs, inledi:

- Yolcu güvercini... yabanî öküz... Garip bir duygu var içimde.

Körk, Makkoy'a işaret etti. Makkoy, Birs'in nabzını yokladı ve gözkapaklarının altını kontrol etti.

- Bir şeyi yok. Sorguya çekenin değişmesi sonucu onu şaşırtmış, önce ben soruyordum, sonra sen başladın. Toparlanıyor.

Körk biraz şaşkınlıkla;

- Yabanî öküz sözüyle ne kastettin? diye sordu.

- Milyonlarcası vardı... ovalar öküzlerle simsiyahtı. Tek sürü üç şehri kaplamıştı. Hareket ettikleri zaman... her yer gümbürdüyordu. Simdi hiç biri kalmadı. Buradaki yaratıklar gibi.

- Burada mı? Yani gezegende mi demek istiyorsun?

- Gezegende. Tapınakları... büyük şairler... Bir zamanlar milyonlarca varmış, oysa şimdi sadece biri kaldı. Nensi anladı.

Spak'ın mırıltısı duyuldu.

- Daima geçmiş zaman kullanıyor.

- Nensi nerede? Şimdi nerede?

- Öldü. Tepeye gömüldü. O yaratık onu öldürdü.

- Gömüldü, ha! Fakat... ne zaman ölmüştü?

- Bir yıl oldu, yoksa iki yıl mıydı? Bilmiyorum, Nensi olsun ya da olmasın, çok şaşırtıcı. Tuza

İhtiyaçları var. Tuz kalmayınca, biri dışında hepsi öldüler.

Körk taşlaşmış gibi kaldı. Bu kez soruyu Spak sordu:

- Karınız rolünde dolaşan bu yaratık mı?

- Rol değil, Nensi olabilir.

- Herhangi biri de olabilir mi?

- Her kılığa girebilir. Nensi'yi öldürdüğünde onu neredeyse yok ediyordum. Fakat yapamadım. Neslinden kafan son yaratıktı.

Bu tekrarlar her geçen dakika daha çok şaşırtıcı oluyordu. Körk, buz gibi bir sesle sordu:

- Tek neden bu muydu, Birs? Bana şunu söyle: seninle olduğu her zaman Nensi kılığında mı?

Birs, yattığı yerde kıvrandı. Cevap vermiyordu. Makkoy, yine karyolaya yaklaştı.

- Senin yerinde olsam bu soru üzerinde onu fazla sıkıştırmazdım, Cim. Gerekirse sorunun cevabını alabilirsin, ama hastanın hayatını da tehlikeye sokarsın.

Körk:

- Bundan daha iyi bir cevap almayı zaten beklemiyordum, dedi. Demek ki, gelişimiz küçük bir cennetin rahatını kaçırdı. Yaratık bir karı, sevgili, en iyi dost, aziz, esir, zeki bir adam, aptal... hemen hemen her şey olabilir. Büyük bir yaşam... Evrendeki herkesi taklit edebilir ve böylece, istediğin her şeyi elde edebilirsin.

Spak:

- Deliliğe giden dönüşü olmayan yol, dedi.

Körk, tekrar yarı trans halindeki Birs'e döndü.

- Hangi şekle girerse girsin yaratığı tanıyabilir misin?

- Evet...

- Bize gardım edecek misin?

- Hayır.

Körk, zaten başka biçimde bir cevap beklemiyordu. Makkoy'a eliyle işaret etti.

- Bir araştırma düzenlemeliyim. Şunun karşı koymasını önle, Bons. Birs'in hayatının ne kadar tehlikeye gireceği, ya da onun karşı koymasını nasıl önleyebileceğin umurumda değil, sen sadece istediğimi yap yeter. İçinde bulunduğu bu durumda bizim için karısı kadar tehlikeli. Spak, Makkoy'a yardım et, hasta azgınlık yapacak olursa tereddüt etmeden vur.

Körk, öfkeli adımlarla odadan çıktı. Kaptan köprüsüne gelince, bütün güvertelere üç numaralı alarmı verdi. Bu alarma göre, her güvertedeki nöbetçiler hem silahlı olacaklar, hem de ikili dolaşacaklardı.

Körk, dâhilî mikrofonu:

- Herkes yanındaki arkadaşını çok yakından kontrol edecek, dedi. Gemide, herhangi birimizin kılığında dolaşabilecek bir yaratık var. Teğmen Uhura, her postada ve merkezde görüntü temin edilsin. Eğer bir kişiyi, aynı zamanda iki yerde birden görecekseniz, hemen alarm verilsin. Anlaşıldı mı?

Arkasında duyduğu sesle fırlıdak gibi döndü. Gelen Spak'tı. Elbisesi parçalanmıştı ve soluk soluğaydı.

- Spak! Sana söylememiş miydin... Ne oldu?

Spak, titrek sesle:

- Makkoy, dedi. Ya da Makkoy'un kendisi değildi. Kamaradan çıkmanız üzerine hemen üzerime saldırdı. Kaçabildim, ama Fazer tabancamı kurtaramadım. Şu anda nerede olduğunu ancak Tanrı bilir.

- Makkoy! Pentatol konusunda biraz isteksiz olduğunu zaten düşünmüştüm. İsteksizdi ve sanki zihnini araştırmış gibi görünüyordu. Tevekkeli değil. Eh, artık gidebileceği tek yer kaldı, yani geldiği yere döndü.

- Gezegene mi? Gidemez.

- Hayır. Makkoy'un kamarasına. Körk yerinden kalktı, fakat Spak'ın bir el hareketiyle durdu.

- Önce bir kontrol etseniz, Kaptan. Belki doktoru henüz öldürmemiştir. Eğer onu korkutacak olursak...

- Haklısın.

Körk, vakit geçirmeden Makkoy'un numarasını çevirdi ve bir anlık tereddütten sonra, görüntü aldığı halde, sinyali kesecek olan düğmeye bastı.

Makkoy odadaydı. Yalnız odada iki Makkoy vardı. Biri yatağında mışıl mışıl uyuyan, bir de kapıya arkasını yaslamış duran Makkoy. Kapıda duran Makkoy, yürüdü ve sırtını kameraya dönerek görüntüyü bir an için kesti. Sonra tekrar kameranın çerçevesi içine girdi. Ama bu sefer karşılarında Makkoy yerine Nensi vardı.

Nensi, yatağın kenarına oturarak uyumakta olan doktoru sarstı. Makkoy, kımıldadığı halde uyanmadı.

Nensi'nin sesi duyuldu:

- Leonard, benim. Nensi. Uyan artık. Lütfen uyan, Leonard. Bana yardım etmelisin.

Körk, yaratığın yaptığı rolü takdir etmekten kendisini alamadı. Gördüğü kadındı, ama onun tehlikeli bir yaratık olduğunu biliyordu. Fakat bir yaratığın istediği kılığa kolaylıkla girebilmesi gerçekten de çok şaşırtıcıydı.

Nensi, Makkoy'u yine sarstı. Makkoy, homurdanarak gözlerini açtı ve yerinde doğruldu. , - Nensi! Ne oluyor? Ne zamandan beri uyuyordum?

- Bana yardım et, Leonard.

- Ne oldu? Çok korkmuşu benziyorsun.

- Korktum, korktum. Ne olursun bana yardım et. Beni öldürmek istiyorlar! Makkoy:

- Kim? dedi. Merak etme. Kimse senin kılına bile dokunamaz.

Körk, sanki söyledikleri ekranda görülen çift tarafından duyulabilirmiş gibi sesini alçaltarak:

- Yeter, dedi. Allahtan ki, yaratık onu öldüreceği yerde, başka bir şey için kandırmaya çalışıyor. Yaratık fikrini değiştirmeden önce harekete geçelim.

Bir dakika sonra, hep birlikte Makkoy'un kamarasına daldılar. Doktor ve kadın şaşkınlıkla dönüp kamaraya girenlere baktılar.

Nensi, keskin bir çığlık attı. Körk, Fazer tabancasının namlusunu bir an bile üzerlerinden ayırmadan:

- Ondan uzaklaş, Bons, dedi.

- Ne? Neler dönüyor burada, Cim?

- Gördüğün kadın Nensi değil, Bons.

- Değil mi? Nensi'nin ta kendisi. Aklını mı oynattın?

- İki adamımı öldürdü. Spak da Fazer tabancasını onların üzerinden ayırmadan:

- Birs'i de, dedi.

- O mu? Körk:

- O, dedi. Dur sana göstereyim.

Körk, avucunu açtı. Avcunun içinde saf tuz kristalleri vardı ve elinin sıcaklığından erimeye yüz tutmuştu.

- Bak, Nensi. Tuz. İstedığın kadar alabilirsin. Hem de tam istediğin gibi saf, tertemiz tuz.

Nensi, Körk'e doğru tereddütle bir adım attı, sonra durdu.

Alçak sesle:

- Leonard, dedi. Onu buradan uzaklaştır. Beni seviyorsan, onu buradan gönder. Makkoy, boğuk sesle cevap verdi:

- Elbette. Cim, çılgınca bir davranış bu. Nensi'yi çok korkutuyorsun. Körk:

- Onun korkusu açlıktan, dedi. Bak şuna! Yaratık sanki büyülenmiş gibi bir adım daha attı. Sonra her şey bir fırtına hızıyla olup bitti. Körk, yeşilimsi bir yaratık görür gibi oldu. Yaratık, gelişmiş bir erkek gibi görünüyordu, ama insan değildi. Birden vantuzlu antenler yüzüne doğru uzandı, Körk, yere yıkılırken fa-zer tabancasından fişkırان ışınların hışırtısını duydu.

Körk'le Makkoy bir süre kendilerini toparlayamadılar. Kaptan Körk, Spak'ın Fazer tabancasının ışınlarını çok yakından almasından, Makkoy da geçirdiği ruhsal sarsıntıdan ötürü sersem gibiydi. Nihayet iki subay kendilerine gelip Kaptan Köşküne çıktıkları zaman, Birs'in gezegeni ekranda küçülmek üzereydi. Mistir Spak:

- Tuz kullanmanız çok akıllıca bir davranıştı, Kaptan, dedi. Anlaşıldığına göre yaratık, ancak saf

tuz bulamadığı takdirde saldırıyordu. Birs, o yaratığı ancak böyle kontrol edebiliyordu.

Körk:

- Bu neslin tükenmesinde sadece tuz stoklarının rol oynadığını sanmıyorum, dedi. Aslında, görüldüğü kadar zeki bir yaratık değildi... sahip olduğu avantajlardan yararlanmasını bilmiyordu.

Spak:

- Bir neslin artıkları da olabilirlerdi, dedi. Bizim de dişlerimiz ve tırnaklarımız var, ama artık kimseyi ısırıp tırmalamıyoruz.

- Belki haklısın. Mamafih, anlayamadığım bir şey var. Her şeyden önce, senin kamarana nasıl girebildi, Bons? Yoksa bu konuda konuşmak istemiyor musun?

- Anlatmamda bir sakınca yok. Bir çeşit aptal olduğumu kabul ediyorum. Çok basit. Uyku ilâcın aldıktan biraz sonra odama geldi. Kocasını artık sevmediğini... kendisini tekrar dünyaya götürmemi söyledi. Yıllar önce Nensi'ye aramızda ciddî ilişkiler vardı. Uyku ilâcı da almış olduğum için kanmam zor olmadı. Daha sonra, ben hâlâ uykudayken, biraz daha uyku ilâcı vermiş olmalı... aksi takdirde ölü gibi uyuyup kalmazdım. Yine eski bir sözün doğruluğunu hatırlatacağım, sivillerle yakın ilişki kurmak bizim için pek hayırlı olmuyor.

Körk, sözün doğruluğunu kabul ederek:

- İyi bir prensip, dedi. Ne yazık ki, her zaman düşündüğümüz gibi davranamıyoruz.

Makkoy:

- Mamafih, benim de anlayamadığım bir şey var, dedi. Birs'in kamarasında Spak, Birs ve yaratıkla yalnız kaldı. Otopsi sırasında yaratığın bir insandan çok daha güçlü olduğunu öğrendim. Sadece Fazer tabancanı kaybederek, onların elinden nasıl kurtulabildin, Mistir, Spak?

Spak gülümsedi.

- Atalarım beni sizinkinden çok daha değişik bir okyanusta yetiştirmiş, Doktor Makkoy. Kanımdaki tuz yapısı, sizinkilerden çok farklı. Her halde, yaratık için fazla lezzetli değildim.

Makkoy:

- Tabîî, dedi.

Sonra Körk'e baktı.

- Hâlâ endişeli görünüyorsun, Cim. Seni düşündüren başka şeyler mi var?

- Başka şeyler mi? Hayır, hayır hiç bir şey yok. Yalnızca şu yabanî öküzleri düşünüyordum.

ÇARLI'NİN KANUNU

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız Tarihi 4213 10.03. Atılgan normal hızla Koloni-5 gezegenine doğru yol alıyor. Atılgan gemisinin kaptanı ben, James Körk, geminin dört yüzden fazla subay ve tayfasına komuta ediyorum. Buna ek olarak, geminin az, fakat sürekli değişen yolcuları üzerinde de sarsılmaz bir otoritem var. Yirmi yıldan beri uzay denizinde birçok araştırmalar yaptım, birçok olaylarla karşılaştım, fakat ne karşılaştığım olaylar, ne de herhangi bir kişi on yedi yaşındaki Çarli Evans gibi beni zor durumlara sokmadı. Evans'ların araştırma gemisi Thasus gezegenine düşerek parçalanmış ve kazadan kurtulan tek kişi Charles Evans olmuş. Küçük çocuk on dört yıl bu gezegende tek başına yaşadıkdan sonra, küçük bir araştırma gemisi olan Antares tarafından bulunarak kurtarılmış. Antares çok küçük bir gemi olduğu için genç yolcusunu bize aktardı. Çarli Evans gemiye geldiği zaman üzerinde eski püskü bir elbise ve yanında kendisine ait öteberisini doldurduğu küçük bir torba vardı. Çarli Evans'ı gemiye getirip teslim eden Antares subayları, genç çocuğun zekâsından, öğrenmek için gösterdiği çabalardan ve makine üzerine verilen bilgileri çok çabuk kavradığından söz ettiler: «Eğer zorunlu olsaydı, Antares'i tek başına yönetebilirdi.» Ayrıca, Çarli Evans'ın yumuşak karakterde olduğunu da sözlerine eklediler. Fakat her nedense, onların bu çocuğu övmek için birbirleriyle yarış ediyorlarmış gibi davrandıklarından kuşkulandım. Hatta kendilerine ikram ettiğimiz bir şişe içkiyi bile kendi gemilerinde içmek istediklerini, çünkü zaten yeteri kadar vakit kaybetmiş olduklarını söylediler. Sanki çok aceleleri varmış gibi gemiyi terk ettiler.

* * *

Çarli'nin çok meraklı olduğu daha gemiye adımını attığı ilk dakikalarda belli oldu. Her ne kadar biraz ürkek ve çekingen görünüyorsa da, uzun süre tek başına bir sürgün hayatı yaşamış olduğu dikkate alınırsa, onun bu çekingenliğine şaşmamak gerekirdi. Kaptan Körk, Çavuş Rand'ı Çarli'yi kamarasına götürmekle görevlendirdiği sırada, genç çocuk, başta Çavuş Rand olmak üzere herkesi şaşkına çeviren ilk sorusunu çok masum bir tavırla sormakta gecikmedi.

- Bu bir kız mı, Kaptan?

Geminin doktoru Leonard Makkoy, Çarli'yi tepeden tırnağa kadar muayene etti ve onun fizikî yönden son derece sağlıklı olduğunu gördü. Genç çocuğun ne gıdasızlıktan ne de yalnızlıktan Ötürü geçirmiş olduğu hiç bir hastalık belirtisi yoktu. Oysa üç yaşından beri ya bancı bir dünyada kendi başına yaşamak zorunda kalan bir çocuğun böylesine sağlıklı olması son derece ilginçti. Diğer taraftan, Çarli'nin on dört yıl gibi uzun bir süre içinde, sağlıklı olmadığı takdirde çoktan ölmüş olacağını düşünmek de gerekirdi. Çünkü hayatta kalabilmesi için ilk birkaç yıl içinde bulunduğu ortama hemen alışmış olması şarttı.

Çarli, her ne kadar kendisi birçok sorular soruyor, yapacağı en doğru hareketlerin neler olduğunu öğrenmek istiyorsa da, kendi yaşamı üzerindeki sorular hakkında pek açık cevaplar

vermiyordu. Her şeyden çok, başkaları tarafından seilmek, takdir edilmek istiyordu. Makkoy'un soruları karşısında biraz şaşırılmış olduğu da gözden kaçmıyordu.

Hayır, kazadan kimse kurtulmamıştı. Gemideki bellek yoluyla İngilizce öğrenmişti, çünkü geminin belleği çalışır durumdaydı. Hayır, Thasian'lardan yardım görmemişti, çünkü gezegende Thasian yoktu. Önceleri geminin erzak deposundaki yiyecekleri yemiş, daha sonra çevresinde bulduğunu söylediği bitkilerle geçinmişti.

Sonra, Çarli, geminin yönetmeliğini görmek istemişti. Söylediğine göre, Antares'te ne doğru şeyleri yapabilmiş ne de gerektiği gibi konuşabilmişti. Hata yaptığı zamanlar çevresindekileri kızdırmış, onların kızgınlığı da kendisinin öfkelenmesine neden olmuştu ve aynı hatayı ikinci kez tekrarlamak istemiyordu.

Makkoy:
- Ben de olsam böyle davranırdım, dedi. Ama hiç bir şeyde acele etmemeli. Yalnız gözlerini dört aç ve anlamadığın bir şey olursa, sadece gülümseyerek susmayı tercih et. Böyle davranırsan, olumlu sonuçlar alacağını göreceksin.

Çarli de sırtarak Makkoy'a baktı. Makkoy, çocuğun kıcına bir tokat yapıştırıp başından savmak isteyince, Çarli'nin kıcına vurulan tokatı yadırgadığını ve çok şaşırıldığını gördü.

Daha sonra, Doktor Makkoy, bu sorunu kaptan köprüsünde Körk'le Birinci Subay Mister Spak'a açtı. O sırada Çavuş Rand, subayların nöbet çizelgesi üzerinde çalışıyordu ve toplantı yapılacağını anlayınca hemen çekilmek istedi. Fakat Kaptan Körk, Çavuş Rand'ın Çarli'yi herkesten çok görmüş olduğunu söyleyerek kalmasını istedi. Ayrıca, Körk, Çavuş Rand'dan çok hoşlanıyordu, fakat bunu herkesten olduğu gibi Çavuşun kendisinden de saklamayı başarıyordu.

Makkoy konuşmasını sürdürdü:

- Dünya tarihi, küçük bir çocuğun vahşî bir ortamda yaşayabildiğini gösteren olaylarla doludur.

Güneş sisteminin dışındaki bir sistemde bulunan Volkan gezegeni sakinlerinden olan Mistir Spak, Doktora cevap verdi:

- Bütün bu olaylarda küçük çocuğu besleyen daima anaç bir kurt vardır.

- Eğer gezegende Thasian'lar varsa, çocuğun yalan söylemesinin sebebi ne olabilir?

Mister Spak:

- Bununla beraber, hiç değilse bin yıl önce, o gezegende hayat olduğunu gösteren deliller var, dedi. İlk yapılan araştırmalar gezegende çok eski yapıların varlığını gösteriyor. Ayrıca, Thasus gezegeninde, üç milyon yıldan beri herhangi bir değişme olmamış. Bu bakımdan, gezegende başka kurtulanların da bulunabileceği mantıklı.

Körk:

- Çarli kendisinden başka kimsenin olmadığını söylüyor, dedi.

- Çarli'nin bu kadar ısrarla söylediğini dikkate alırsanız, gezegende başka canlıların bulunabileceğini kabul etmelisiniz. Kitaplıkta bulunan Thasus hakkındaki bilgileri inceledim.

Fazla bir şey olmamakla beraber, bir yerinde, «Yenebilir bitki yok» diye geçiyor. Bu yönden düşünecek olursanız, birileri tarafından yardım görmüş olduğunu kabul edebilirsiniz.

Makkoy:

- Onu gerektiğinden fazla küçümsüyorsun, dedi. Körk:

- Şimdilik çocuğun söylediklerinin doğru olduğunu kabul edelim, dedi. Mistir Spak, Çarli için bir öğretim programı hazırlayın. Ona yapabileceği şeyler gösterin, gidebileceği yerler hakkında bilgi verin. Koloni-5 gezegenine kadar onu meşgul edebilirsek, gerisini tecrübeli eğitmenlere bırakırız. Şimdilik, başımıza dert olmamasına çalışmalıyız... Çavuş Rand, başımıza dert olan şu küçük hakkındaki düşünceleriniz?

- Şeyyy, Kaptan, belki de biraz haksızlık ediyorum. Bundan hiç söz etmeyecektim, fakat... dün koridorda peşimden geldi ve bana küçük bir şişe esans hediye etti. Hem de en çok sevdiğim kokulardan biriydi. Bunu nasıl bulduğunu tahmin edemem. Geminin kantininde satılmadığını da kesinlikle biliyorum.

Makkoy:

- Hımmm, diye homurdandı.

- Tam nereden bulduğunu soracaktım ki, popoma bir tokat yapıştırdı. Bu olaydan sonra ona pek yaklaşmamaya dikkat ettim.

Birden hep bir ağızdan gülüşmeler oldu, ama herkes kendisini hemen frenlemesini bildi.

Körk sordu:

- Başka?

- Önemli bir şey yok. Oyun kâğıtlarıyla bir sürü şeyler yapabildiğini biliyor muydunuz? Mistir Spak şaşkınlıkla:

- Peki, bunu nasıl öğrenmiş? diye sordu.

- Bilmiyorum, fakat son derece becerikli. Oturma salonuna girdiği zaman pasyans açıyordum. Teğmen Uhura o sırada «Çarli benim sevgilimdir» şarkısını çalıyor ve söylüyordu. Önce, kendisiyle alay edildiğini düşünürmüş gibi göründü. Söylenen şarkının kendisiyle ilgili olmadığını anlayınca, gelip başımda durdu ve beni seyretti. Pasyansı bir türlü açamadığımı görünce biraz şaşırdı. Sonra, yeminle söyleyebilirim ki oyun kartlarına elini dahi sürmeden pasyansı açtı. Şaşırmış olduğumu anlayınca da, kartları aldı ve birçok numaralar yaptı. Yaptıklarının hepsi de son derece ilginç şeylerdi. Hayatımda gördüğüm eline çabuk en hünerli insan. Antares'teki tayfalardan birinden öğrenmiş olduğunu söyledi. Herkesin kendisini seyretmesinden çok hoşlandığını hissettim, ama ona pek sokulmak istemediğimi önceden söylemiştim. Yani, popoma vurduğu tokattan sonra.

Makkoy:

- Korkarım ki bu numarayı benden öğrendi, dedi. Körk:

- Hiç kuşku yok, Doktor, dedi. Fakat onunla konuşsam iyi olacak sanırım. Makkoy sırtarak Körk'e

baktı.

- Babalık damarların kabardı, Cim.

- Fazla ileri gitme, Doktor, bütün arzum onun kontrolünü kaybetmemek, hepsi bu.

* * *

Körk'ün odasına girmesi üzerine Çarli birden ayağa fırladı. Parmakları, dirsekleri ve dizleri sanki hep ters yöne bükülmüş gibiydi.

Körk'ün selâm vermesine fırsat bırakmadan atıldı:

- Bir şey yapmadım!

- Korkma, Çarli. Sadece nasıl olduğunu öğrenmek istedim.

- Güzel. Ben... neden yapamayacağımı size sormalıymışım... nasıl anlatacağımı bilmiyorum.

Körk:

- Çekinmeden söylemeye çalış, Çarli, dedi; Genellikle işe yarar.

- Peki, koridorda... Canis... Çavuş Rand... Çarli birden sustu ve seri bir adımla Körk'e yaklaşır, kışına bir tokat attı.

- Böyle yaptım. Çavuş Rand hoşlanmadı. Bunu sizin anlatacağınızı söyledi.

Körk, kendisini gülmemek için zorlayarak:

- Peki, dedi. Bir kadına insanın yapabileceği ve yapamayacağı şeyler vardır. Şey, gerçekte, bir kadına hiç bir şekilde el şakası yapmamak gerekir. Erkek erkeğe olursa başka tabii, ama erkeğin kadına el şakası yapması hoş olmaz. Anlıyor musun?

- Bilmiyorum. Zannedersem.

- Eğer söylediklerimi anlamıyorsan, bir süre söylediklerimi kabul etmelisin. Şimdilik, senin için bir çalışma programı hazırlıyorum, Çarli. Thasus gezegeninde kaldığın sürede öğrenemediğin bazı şeyleri öğrenmede yardımcı olacak.

Çarli son derece memnun göründü.

- Benim için bu sıkıntıya katlandığınıza sevindim. Benden hoşlanıyor musunuz?

Birden sorulan bu soru Körk'ü boş yakalamıştı. Körk de aynı sadelikle cevap vermekten kaçınmadı.

- Bilmiyorum. İnsanlardan hoşlandığıma karar vermek biraz zaman alır. İnsanların hareketlerini izlemek, onları anlamaya çalışmak gerekir. Bütün bunların bir çırpıda yapılması mümkün olamaz.

- Oh...

Teğmen Uhura'nın sesi, dâhilî hoparlörden duyuldu.

- Kaptan Körk.

- Özür dilerim, Çarli... Körk konuşuyor.

- Antares kaptanı Ramart, D kanalında. Sizinle muhakkak görüşmek istiyor.

- Peki. Hemen köprüye geliyorum. Körk, hoparlörü kapatırken Çarli sordu:

- Ben de gelebilir miyim?

- Ne yazık ki hayır, Çarli. Bu iş doğrudan doğruya gemiyi ilgilendiriyor.

- Kimseyi rahatsız etmem. Ayak altında dolaşmam.

Çocuğun bunca yıl yalnızlıktan sonra daima birileriyle beraber bulunmak arzusu çok normaldi.

- Pekâlâ, fakat sadece ben izin verdiğim zaman köprüye geleceksin. Tamam mı?

- Tamam, anlaştık.

Çarli, sadık bir köpek gibi seke seke Körk'ün peşinden yürüdü.

Kontrol odasında, Teğmen Uhura, ciddî bir tavırla mikrofonu doğru eğilmişti.

- Gücünü artırabilir misin, Antares? Sinyallerinizi ancak alabiliyoruz.

Ramart'ın sesi biraz boğukça, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuldu.

- Tam gücümüzle yayın yapıyoruz, Atılgan. Derhal Kaptan Körk'le konuşmalıyım.

Körk, Teğmen Uhura'nın yanına gitti ve mikrofonu eline aldı.

- Körk konuşuyor, Kaptan Ramart.

- Çok şükür, Kaptan. Sizi ancak duyuyorum. Sizi uyarmalıyım ki...

Ses birden kesildi. Hoparlörden sadene uzay statik paraziti duyuluyordu. Alıcı dalgaların cızırtısı bile kaybolmuştu.

Körk:

- Onları tekrar yakalamaya çalışın, dedi.

Teğmen Uhura biraz şaşkın bir tavırla cevap verdi:

- Yakalayacak bir şey yok, Kaptan. Artık yayın yapmıyorlar.

- Kanalı açık bırakın.

Körk'ün arkasında duran Çarli sakin bir sesle:

- Eski bir gemiydi, dedi. İyi inşa edilmemişti.

Körk, anlamaz bakışlarla Çarli'ye baktıktan sonra Spak'ın oturduğu yere döndü.

- Mistir Spak, iskandil ışınlarıyla yayın alanını tarayın.

Spak:

- Yakaladım, Kaptan, dedi. Fakat çok belirsiz. Bu uzaklıkta bile olsa, olağandışı sayılır. Körk, tekrar çocuğa döndü.

- Ne oldu, Çarli? Biliyor musun? Çarli, kendisini korumak istiyormuş gibi bir tavırla Körk'e baktı.

- Bilmiyorum, Kaptan. Spak:

- Belirsizlik alanı yayılıyor, dedi. Şimdi, alanın dış kesimlerinden bazı sinyaller alıyorum. Hiç kuşku yok ki, hurda demir yığını.

- Antares yok mu? Spak sakın sesle:

- Fakat bu Antares, Kaptan, dedi. Başka bir açıklama yolu olamaz. Boşlukta havaya uçtuğu gerçek.

Körk, bakışlarını Çarli'den ayırmadı. Çarli de gözlerini kırpmadan kaptana bakıyordu.

Çarli biraz huzursuz görünüyordu. Bunun nedenini anlamak çok zordu.

Çarli:

- Havaya uçtuğuna üzüldüm, dedi. Fakat onları özleyecek değilim. Pek nazik kişiler değillerdi. Benden hoşlanmıyorlardı. Bunu kesinlikle söyleyebilirim.

Kaptan köprüsünde derin bir sessizlik oldu. Sonunda Körk, sıkılı yumruklarını yavaş yavaş açtı.

- Çarli, dedi. Her şeyden önce, şu soğukkanlı tavırlarından vazgeçmelisin. Ya da içine kapanık ruhsal durumunu kontrol etmelisin. Bunu yapamadığın takdirde, gerçek bir insan olarak nitelendirilmen mümkün olamaz.

Körk sözüne devam etmeden sustu, çünkü Çarli, ağlıyordu.

- Ne yaptı?

Körk, başını kaldırıp Çavuş Rand'a baktı. Genç kadın çok huzursuz görünüyordu, ama sesi titremiyordu.

Çavuş Rand:

- Bana kur yaptı, diye tekrarladı. Çok fazla konuşmadı. Fakat söylediklerinden anladığım kadarıyla beni istiyor.

- Çavuş, o henüz on yedi yaşında bir çocuk.

- Aksini iddia etmiyorum, Kaptan.

- Bütün bunlar bir tokat yüzünden mi?

- Hayır, efendim, yaptığı konuşma yüzünden. Kaptan, o bakışları önce de görmüştüm, on yedi yaşında olmadığımı hatırlatırım. Eğer er ya da geç bir şeyler yapılmayacak olursa, onu kendim engellemek zorunda kalacak ve belki de onu tokatlamaya kadar gideceğim. Benden tokat yemesi de onun için iyi olmayacak. Sevdiği ilk insan, gördüğü ilk kadın benim, Kaptan ve...

Çavuş Rand birden heyecanla sustu, sonra:

- Kaptan, dedi. Herkesin üstesinden gelebileceği bir durum değil bu. Sonu kötüye gidebilir.

Normal konuşmalardan anlamıyor. Eğer onun anlayacağı gibi davranacak olursam, kötü sonuçlar doğabilir. Beni anlıyor musunuz?

- Zannedersen, Çavuş.

Körk böyle söylemekle beraber, durumun böylesine ciddî olabileceğine ihtimal vermiyordu.

- Bu yaşta ahlâk dersi vereceğim hiç aklıma gelmezdi, ama onu hemen çağırtın, konuşacağım, Çavuş.

- Teşekkür ederim, efendim.

Çavuşun çıkması üzerine Körk, hemen Çarli'yi çağırttı. Çarli, sanki böyle bir daveti bekliyormuş gibi hemen geldi.

- Gel bakalım, Çarli, şöyle otur.

Çocuk, Körk'ün çalışma masasının karşısındaki koltuğa sanki bir diken üstüne oturuyormuş gibi ilişti. Önceden olduğu gibi, konuya yine Körk'ten önce girdi.

- Canis, dedi. Çavuş Rand. Onun hakkında çağırttınız, değil mi?

Körk, çocuğun sezi yeteneğine şaşırarak beraber hiç bozmadı.

- Öyle sayılır. Aslında seninle konuşmak istemiştin.

- Artık onun poposuna vurmuyacağım. Söz verdim. Körk:

- Yalnızca söz vermek yetmiyor, dedi. Öğrenilmesi gereken birçok şey var. Çarli, çaresiz kalmış gibi:

- Yaptığım ve söylediğim her şey yanlış oluyor, dedi. Öğrenmek istiyorum. Doktor Makkoy, kurallar hakkında konuşmak istemiyor. Ne olduğumu ya da kim olmam gerektiğini bile bilmiyorum. Ayrıca, neden içimin hep acıyla dolu olduğunu bilmiyorum...

- Ben biliyorum ve sen de öğreneceksin. Senin gibi gençlerde her zaman olan sıkıntılar bunlar. Bu sıkıntılardan kurtulmanın ya da kaçınmanın olanak dışı olduğunu bilmelisin. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek zorundasın, Çarli.

- Fakat sanki içim dışıma çıkacakmış gibi oluyorum. Canis... Çavuş Rand... beni başkasına vermek istiyor. Çavuş Lawton'a sanırım. Fakat o... o... ne bileyim, bir kız gibi bile kokmuyor. Gemide kimse Canis'e benzemiyor. Ondaki başkasını istemem.

Körk nazik bir dille:

- Çok normal, dedi. Çarli, evrende sahip olabileceğin milyonlarca şey olduğu gibi, sahip olamayacağın milyonlarca şey de vardır. Bunları cesurca karşılamak pek kolay olmasa gerek, ama buna zorunlusun. Ne yapalım dünyamız böyle kurulmuş böyle gider.

Çarli, sanki her şeyi açıklamış gibi:

- Hoşuma gitmiyor, dedi.

- Seni suçlamam. Fakat bazı şeyleri kabul etmek ve onlarla yetinmek zorundasın. Sahi aklıma geldi, programında kendi kendini koruma tekniği var. İdman salonuna gidelim ve birkaçını

birlikte yapalım. Çok önceleri, böyle sporla uğraşmanın insanın düşüncelerini kadınlardan uzaklaştırdığını söylerlermiş. Ben böyle bir çözüm yolunu hiç bulamadım, ama bir denesek fena olmaz sanırım.

Çarli, biraz tutuktu, ama yeni öğrenen herkes onun kadar tutuk olabilirdi. Makkoy'un bölümünden bir subay olan Sam Ellis ve Körk, Çarli'nin acemiliğini hoşgörüle karşılıyorlar ve sabırla çalışıyorlardı.

- Bu daha iyi, Çarli. Düşerken omzunun üzerinde yuvarlanmaya çalış. Bak böyle.

Ellis, birden kendisini hasırın üzerine attı, omzunun üzerinde yuvarlanarak ayağa kalktı.

- İşte böyle Çarli:

- Hiç öğrenemeyeceğim, dedi. Körk söze karıştı.

- Elbette öğreneceksin. Haydi, dene bakalım.

Çarli, beceriksizce yuvarlandı. Omzunun üzerine düşmeyi son anda hatırladığı için sırt üstü hasırın üstüne düştü.

Körk:

- Eh, bu da bir gelişme sayılabilir, dedi. Her şeyde olduğu gibi çok çalışmak ve denemek gerekir. Haydi, bir daha.

Bu kez Çarli'nin hareketi çok daha iyiydi.

Körk:

- Tamam, oldu, dedi. Sam, şimdi de, sırt üstü düşüşü göster.

Ellis bir kez daha yuvarlandı ve düzgün bir hareketle ayağa kalktı.

Çarli:

- Bu hareketi yapmak istemiyorum, dedi.

Körk:

- Çalışmaların bir kısmı böyle olacak, dedi. Pek zor sayılmaz. Bak. Ellis'in yaptığı düşüşü bu kez Körk tekrarladi.

- Bir de sen dene bakalım.

- Hayır. Bana dövüşmeyi öğretecektiniz, yerlerde yuvarlanmayı değil.

- Her şeyden, önce canın yanmadan düşmeleri öğrenmelisin. Sam, oyunu biraz değiştirelim. Basit atlamalara geçelim.

- Peki, Kaptan.

İki subay kapıştılar. Kaptandan daha iyi durumda olan Ellis, Körk'ün kendisini atmasına fırsat verdi. Körk, tam doğrulacağı sırada Ellis, Körk'ü bir çöp gibi havalandırdı ve savurdu. Körk, antrenmandan memnun, hasırın üstünde yuvarlandı ve ayağa kalktı.

Körk:

- Şimdi ne demek istediğimi anladın mı? diye sordu. Çarli:

- Sanırım, dedi. Zor bir hareket gibi görünmüyor.

Körk'e doğru yürüdü ve Ellis'ten gördüğü gibi Körk'ü tutmaya çalıştı. Kavrayışı güçlüydü, ama kaldıraç görevini yapacak bacağını kullanmıyordu. Körk, karşıt bir tutuşla Çarli'yi savurdu, fakat Çarli yine omzunun üzerinde yuvarlanması gerektiğini unutmuştu. Birden öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir tavırla ayağa fırladı ve ateş püsküren gözlerle Körk'e baktı. Ellis, sırtarak:

- Bu düşüş olmadı, Çarli, dedi. Daha çok çalışman gerekir.

Çarli, öfkeyle Ellis'e döndü. Alçak ve boğuk bir sesle:

- Benimle alay etme, dedi. Ellis, gülüşünü saklamadan:

- Ağır ol, Çarli, dedi. Bu çalışmalarda öğrenmen gereken ilk şey sınırlarına hâkim olmaktır.

Çarli, dişlerini sıkarak:

- Benimle alay etme! dedi.

Ellis, ellerini ne yapayım der gibilerden iki yana açarken hâlâ sırtıyordu.

Bir saniye sonra, sanki bir ampul kırılmış gibi bir ses duyuldu. Ellis, birden ortadan kayboldu.

Körk, Ellis'in durmakta olduğu yere aptal aptal bakakaldı. Çarli de bir an donmuş gibi kımıldamadan durdu. Sonra, çevik adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Körk:

- Dur biraz, Çarli! diye seslendi.

Çarli durdu, fakat yüzünü Körk'e dönmedi.

- Benimle alay etmemeliydi. Birisiyle alay etmek pek hoş değil. Yapmaya çalışıyordum.

- Pek değil. Neyse boş verelim. Ne oldu? Subayıma ne yaptın?

Çarli, omuz silkerek cevap verdi:

- Gitti.

- Bu cevap değil.

- Gitti. Bütün bildiğim bu. Yapmak istemiyordum. Beni zorladı. Benimle alay etti.

Peki, ya Canis, Çarli'yi tokatlamış olsaydı? Ve... Antares'in havaya uçması da vardı... Körk, acele adımlarla duvardaki en yakın dâhilî mikrofona gitti ve düğmesine bastı. Çarli nihayet dönmüş, Körk'ün hareketlerini izliyordu.

- İdman salonundan Kaptan Körk konuşuyor. Güvenlik personelinden iki kişi çok acele buraya gelsin.

Çarli:

- Bana ne yapacaklar? diye sordu.

- Seni kamarana gönderiyorum. Oradan hiç bir yere ayrılmamanı istiyorum. Çarli, yine alçak ve boğuk sesle:

- Bana kimse elini süremez, dedi. Onları da gönderirim.

- Sana bir zararları olmayacak.

Çarli cevap vermedi, ama eğiticisi üzerine saldırmaya hazır vahşî bir hayvan gibi durdu. Kapı açıldı ve salona güvenlik personelinin iki kişi girdi. İkisinin de fazer tabancaları bir işaretle kılıflarından çıkmaya hazır. Salona girdikleri zaman durdular ve Körk'ün emrini beklediler.

- Onlarla git, Çarli. İkimizin de sinirleri yatıştığı zaman bu konu hakkında konuşuruz. Bana çok uzun bir açıklama yapmak zorundasın.

Körk, başıyla adamlarına işaret etti. Güvenlik personeli hemen Çarli'ye yaklaşip onu kollarından sıkıca tuttular.

Ya da tutmaya çalıştılar. Aslında, Körk, onların Çarli'ye dokunmamış olduklarından emindi. Adamlardan biri sendeledi, fakat diğeri sanki müthiş bir fırtınaya yakalanmış gibi duvara doğru savruldu. Adam, büyük bir çabayla düşmesini engelledi ve elini fazer tabancasına attı.

Körk:

- Hayır! diye haykırdı.

Fakat Körk'ün haykırdığı emir biraz geç kalmıştı. Güvenlik personeli fazer tabancasını Çarli'ye doğrulttuğunda artık elinde tabanca yoktu. Fazer tabancası da Ellis gibi «pap» diye gözden kaybolmuştu. Çarli, Körk'e dik dik baktı, gözleri kısılmış, meydan okurmuş gibiydi. Körk:

- Çarli, dedi. Artık fazla ileri gidiyorsun. Hemen kamarana çekil.

- Hayır.

- Ya askerlerle beraber gidersen ya da seni kendim sırtlayıp götürürüm.

Körk, kararlı adımlarla Çarli'ye doğru yürüdü.

- İkisinden birini seçmelisin, Çarli. Ya söylediğimi yaparsın ya da beni, fazer tabancasıyla Ellis'i gönderdiğin yere gönderirsin.

Çarli, birden karar vermiş gibi:

- Pekâlâ, dedi.

Körk, derin bir nefes alırken, Çarli ekledi:

- Fakat onlara söyle, bana el sürmeye kalkmasınlar.

- Sana zararları dokunmaz. Tabîî, söylediklerimi yapacak olursan.

Körk, derhal kaptan köprüsünde genel bir toplantı düzenledi, fakat Çarli, yine ondan önce davranmıştı. Körk'ün subayları toplandığı zaman gemide bulunan bütün Fazer tabancaları yok olmuştu. Körk, asık suratla bütün silâhların Çarli tarafından kaybedildiğini söyledi ve olanları kısaca özetledi.

Makkoy:

- Bu durumda, Çarli'nin Thasus gezegeninde yaşayabilmesi için Thasian'ların yardımına ihtiyacı olmadığı açık seçik belli, dedi. İstedığı her şeye bir sihirbaz gibi sahip olabilir.

Spak:

- Böyle kabul etmesek de olabilir, dedi. Nasılsa bütün bildiğimiz onun istediğini yok edebilmesi... var edebilmesi değil. Sadece bu yeteneğinin ona büyük yardımı olduğunu kabul edebilirim.

Körk:

- Eğer bu çocuk bir Thasian'sa ne yaparız? diye sordu. Gerçekten de, ortaya çıkan yepyeni bir yaratıksa, ona karşı ne yapabiliriz?

Bu soruyu Makkoy cevaplandırdı:

- Mümkündür, Kaptan fakat böyle olduğunu kabul etmemem için nedenler var. Onu iyice muayene ettiğimi hatırlarsın. Kanının son damlasına kadar tam bir insan. Elbette gözümden kaçmış bir şey olabilir, fakat onu muayene ederken vücut-fonksiyon makinesine bağlamıştım. Ben atlamış bile olsam, makine atlamayacak, en küçük bir fonksiyon bozukluğunda tam on altı çeşit sinyal verecekti.

Spak:

- Eh, ne olursa olsun, insanüstü güçleri olduğu gerçek, dedi. Antares'in patlamasından da sorumlu tutulabilir. Fazer menzili dışındaki büyük bir uzaklıktan bile onu yok etmiş olabilir.

Makkoy:

- Aman ne güzel, dedi. Bu koşullar altında, onu nasıl kilitli tutabileceğimizi merak ediyorum?

Körk:

- Dahası da var, Bons, dedi. Onu Koloni-5'e de götüremeyiz. Onun açık, normal... disiplinsiz bir ortamda neler yapabileceğini düşünebiliyor musun?

Makkoy'un böyle bir ihtimali hiç düşünmediği açıkça belliydi. Körk, yerinden kalktı ve dolaşmaya başladı.

- Çarli, henüz çocuk denecek yaşta. Muhtemelen insan, fakat diğer insanlarla olan ilişkilerinde tamamen tecrübesiz. Çok sinirli, çünkü çok şey istiyor ve bunları arzu ettiği kadar çabuk elde edemiyor. Birçok çocukluk problemleri de var. Bizden biri olmak, sevilmek yararlı olmak istiyor. Fakat... on yedi yaşlarında olduğum zaman beni kızdıran kimseleri ve hoşlanmadığım şeyleri hemen ortadan yok etmek isterdim. O yaşlardaki çocukların böyle hayalî arzuları vardır. Çarli'nin arzu etmesine ihtiyaç yok, çünkü bunu başarıyor. Başka bir deyimle, baylar, varlığını korumak istiyorsak onu kızdırmaktan kesinlikle kaçınmalıyız. Aksi takdirde... pap!

Spak:

- Kızgınlık bağıntılıdır, Kaptan, dedi. Çarli'nin duygularını dakikası dakikasına izlemek ve önceden bilmek gerekir. Özgeçmiş, ya da özgeçmişinin olmaması nedeniyle, ne kadar dikkatli olursak

olalım, ufak tefek şeylerin bile onu kızdırabileceğini önceden tahmin edemeyiz. Galaksinin en yıkıcı bir silâhı ve tetiği de son derece hassas.

Körk:

- Hayır, dedi. Kendisi bir silâh değil bir silâhı var. Kullanabileceğimiz güzel bir ayırım. Temel olarak, çocuk, bir erkek vücudunda gelişmiş bir çocuk, tam erkek olmaya çabalayan bir çocuk. Yıkıcı olmak istemiyor, yaptıklarında tamamen masum.

Makkoy, yapmacık bir sevinçle:

- İşte, dedi. Çocuk da geldi. Körk, koltuğunda döndü ve Çarli'nin geniş bir tebessümle asansörden çıktığını gördü. Galaksinin en tehlikeli silâhı:

- Merhaba, dedi.

- Kamarandan çıkmamanı söylemiştim sanıyorum, Çarli.

Çarli'nin dudaklarındaki tebessüm birden kayboldu.

- Öyle, ama orada oturup beklemekten sıkıldım.

- Oh, peki, nasılsa buraya kadar geldin. Belki birkaç sorumuzu cevaplandırabilirsin. Antares'e olanlardan sen mi sorumlusun?

- Neden sordunuz?

- Öğrenmek istediğim için. Cevap ver, Çarli.

Çarli, bu soru üzerinde düşünürken, subaylar nefes bile almaktan çekmiyorlardı.

Nihayet Çarli karar vermiş gibi cevap verdi:

- Evet. Nerst jeneratörünün koruyucu kalkını üstünde bir hız rüzgâr kanadı vardı. Onu yok ettim. Nasılsa, düşmek üzereydi.

- Bunu onlara söyleyebilirdin.

Çarli, mantıklı görünen cevabı yapıştırdı:

- Neden? Onlar bana iyi davranmadılar ki. Benden hoşlanmıyorlardı. Beni buraya getirdiklerinde, onları gördünüz. Benden kurtulmak istiyorlardı. Artık böyle bir şey yapamayacaklar.

Körk:

- Peki, biz sana nasıl davranıyoruz? diye sordu.

- Oh, size şimdilik ihtiyacım var. Koloni-5'e gitmek istiyorum. Fakat bana karşı davranışlarınız değişecek olursa, başka bir şeyler düşünürüm.

Çarli, birden döndü ve bir neden olmadığı halde kaptan köprüsünden çıktı.

Makkoy, alnında boncuklanan ter taneciklerini elinin tersiyle sildi.

- Tehlikeli bir konuşma yaptın, Cim.

- Her an yumurta üzerinde yürüyormuş gibi davranamazdık ya, Bons. Eğer her gerçek, her soru onu kızdıracaksa, bunu anlamamazlıktan gelmek çok daha iyidir. Aksi takdirde, elimiz kolumuz bağlı, oturup beklemekten başka çaremiz kalmamış olur.

Spak, düşünceli bir tavırla:

- Kaptan, dedi. Acaba bir enerji perdesi onu tutabilir mi dersiniz? Kandırılarak bir hücreye kapatılmayacak kadar zeki, fakat kamarasının kapısına bir enerji perdesi yapılabilir. Bütün laboratuvar enerji devreleri beşinci güvertedeki ana koridordan geçiyor. Bundan yararlanabiliriz. Uzak bir ihtimal, fakat...

Körk:

- Enerji perdesinin hazırlanması ne kadar sürer? diye sordu.

- Yaklaşık olarak, yetmiş iki saat kadar. Kaptan.

- Öyleyse bu yetmiş iki saat uzun bir süre olacak, Mistir Spak. Hemen işe başlayabilirsiniz.

Spak, başıyla olumlu bir işaret yaparak toplantıdan ayrıldı.

- Teğmen Uhura, Koloni-5'i arayın. Valiyle direkt olarak görüşmek istiyorum. Teğmen Sulu, Koloni-5'ten uzaklaşan bir rota çizmenizi istiyorum. Fazla uzaklaşmayın, fakat bana zaman kazandırabilisin. Bons...

Körk'ün sözü, kuvvetlidir kıvılcım ve Uhura'nın can acısıyla attığı bir çığlıkla yarıda kaldı. Teğmen Uhura, ellerini kucağına koymuştu ve parmakları garip bir şekilde, kontrolü dışında, bükülmüştü. Makkoy, bir sıçrayışta teğmenin yanına gitti ve parmaklarını açmaya çalıştı.

Uhura:

- Geçiyor, sanırım, dedi. Sadece bir şoktu. Fakat cihazın böylesine enerjiyle dolması için bir neden yoktu...

Körk çok ciddî ifadeyle:

- Belki de bir neden vardı, dedi. İkinci bir emre kadar cihaza dokunmayın. Durumu nasıl, Bons?

- Derin olmayan yanık. Fakat bundan sonra kim bilir neler olacak?

Teğmen Sulu söze karıştı.

- Bunu size ben söyleyebilirim. Yeni rota veremiyorum. Cihaz çalışıyor, fakat yeni rotayı kabul etmiyor. Koloni-5 üzerine kilitlemiş durumdayız.

Çarli'nin sesi duyuldu:

- Acelem var.

Çarli yine asansörden çıkıyordu. Fakat Körk'ün yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce duraladı.

Körk:

- Bütün bunlardan artık usandım, dedi. Vericimize ne oldu?

Çarli, kendisini savunuyormuş gibi bir tavırla:

- Uzayaltı konuşmalara ihtiyacınız olmayacak, dedi. Nasılsa bir güçlük olduğu takdirde ben çözümleyebilirim. Çok çabuk öğreniyorum.
- Yardımına ihtiyacım yok, Çarli, şu anda seni durduramıyorum. Fakat sana şu kadarını söyleyebilirim. Çok haklısın, senden hoşlanmıyorum. Hem de hiç hoşlanmıyorum. Şimdi defol.

Çarli, soğuk bir ifadeyle:

- Gideceğim, dedi. Artık benden hoşlanmamanız umurumda değil. Nasılsa yakında hoşlanacaksınız. Buna sizi ben zorlayacağım.

Çarli, kontrol odasından çıkarken Doktor Makkoy, küfürleri peşi peşine sıraladı.

- Küfür etmen gereksiz, Bons, yardımı olmaz. Teğmen Uhura, sadece dış haberleşmeyi mi yapamıyoruz, yoksa dâhilî haberleşmemiz de kesildi mi?
- Dâhilî haberleşme sistemimiz sağlam görünüyor, Kaptan.

- Peki, bana Çavuş Rand'ı bulun... Canis, sana çok zor bir görev vereceğim... belki de aldığın görevlerin en zoru olacak. Çarli'yi kandırıp kamarasına sokacaksın... Sizi izleyeceğiz... Fakat unutma, onu kızdıracak olursan seni korumak için yapabileceğimiz bir yardım olmayacak. Bu görevi almayabilirsin, çünkü işe yaramaması ihtimali kuvvetli.

Çavuş Rand'ın sesi cevap verdi:

- Eğer işe yaramazsa, denemediğimden ötürü olmayacak, Kaptan.

Spak'ın parmakları enerji kolunun üzerinde hazır beklerken, Çarli'nin odasını ekrandan izlediler. Canis, kamarada yalnızdı. Bekleyiş hepsine çok uzun geldi. Nihayet kamaranın kapısı kayarak açıldı ve Çarli, gizli kameranın önünde görüldü. Genç çocuğun yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

- Buraya gelmek nezaketini gösterdiğin için teşekkür ederim. Fakat artık insanlara güvenim kalmadı. İnsan denen yaratık, çok karışık ve nefret dolu bir varlık.

Canis:

- Hiç de değil, dedi. Yalnızca, insanlara gerektiği gibi hissetmeleri için zaman bırakmıyorsun, o kadar. Onlara zaman tanınmalısın.

- Şu halde... benden hoşlanıyorsun, öyle mi?

- Evet, senden hoşlanıyorum. Hiç değilse, sana doğru yolu göstermek isteyecek kadar senden hoşlanıyorum. Aksi takdirde buraya gönderilmemi istemezdim.

Çarli:

- Çok güzel, dedi. Ben de iyi olabilirim. Bak. Sana vereceğim bir şey var.

Çarli'nin sırtı kameraya dönük olduğu için, onu ekranda izleyenler, arkasına gizlemiş olduğu konca gülü görüyorlardı. Çarli, pembe renkli bu koncağı Canis'e uzattı. Gemide gül yoktu; gül ve parfüm düşünülecek olursa, Çarli'nin istediği şeyleri ortadan kaldırdığı gibi, istediklerine de sahip olabileceği açık seçik belliydi. Gemidekilerin geleceklerini güvenlik altına almaları hemen

hemen olanak dışı kalıyordu.

Çarli:

- Pembe rengi çok seversin, değil mi? diyordu. Kitap, tüm kızların pembe rengi sevdiğini yazıyor. Mavi renk erkek çocukları için.

- İnce bir düşünce, Çarli. Fakat flört edecek pek vaktimiz yok. Gerçekte, seninle konuşmam gerekiyor.

- Fakat odama gönderilmeni istedin. Bütün kitaplar bunun çok önemli olduğunu yazar.

Çarli uzanıp Canis'in yüzüne dokunmak istedi. Canis, içgüdüleriyle geri geri çekildi ve kapıya doğru gitmek istedi. Kapının şimdi uzaktan elle açılıp kapandığını biliyordu. Fakat geri geri gittiği için bir iskemleye çarparak durmak zorunda kaldı.

- Hayır. Sadece konuşmak istediğimi söylemiştim.

- Fakat sana karşı nazik davranmak istemiştim.

Canis, iskemlenin yanından dolaştı ve tekrar kapıya doğru geriledi.

- Çarli'nin kanunu böyle söylüyor.

- Ne demek istedin? Söylediğinin anlamı nedir?

- Çarli'nin kanunu, herkesin ona iyi davranmasını söyler. Aksi takdirde... Çarli birden sinirlendi.

- Ama bu doğru değil!

- Doğru değil mi? Şu halde, Sam Ellis nerede?

- Nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece gitti. Canis, bütün arzum iyi olmak. Bana fırsat vermiyorlar. Hiç biriniz bana fırsat vermiyorsunuz. Sana istediğin her şeyi verebilirim. Sen yalnızca iste yeter.

Canis:

- Pekâlâ, dedi. Beni bırak gideyim. Şimdilik istediğim bu.

- Fakat demiştin ki... Çarli yutkundu ve tekrar konuşmaya çalıştı.

- Canis, ben... seni seviyorum.

- Hayır, sevmiyorsun. Bu kelimenin anlamını bile bilmiyorsun.

Çarli yine Canis'e doğru uzanırken:

- Öyleyse bana sen öğret, dedi. Canis'in sırtı şimdi kapıya dönüktü. Mistir Spak, kolu çekti. Kapı kendiliğinden açılıp Canis kapıdan çıkarken Çarli'nin gözleri büyüdü. Tam Canis'in arkasından koşacağı sırada, Mistir Spak ikinci kolu da çekti.

Enerji alanı birden çalışmaya başlayınca Çarli, enerjinin gücüyle odaya doğru fırlatıldı. Bir an odanın ortasında, kızgın bir aygır gibi burnundan soluyarak durdu. Sonra:

- Pekâlâ. Pekâlâ, öyleyse, diye söylendi.

Yavaş yavaş ilerledi. Bu kez, sanki bir enerji perdesi yokmuş gibi büyük bir rahatlıkla kapıdan geçti ve Canis'e doğru yürüdü.

- Neden böyle yaptın? dedi. Denemem için fırsat bile vermedin. Hepiniz böylesiniz. Pekâlâ. Bundan böyle artık denemeyeceğim. İşime yaramayanların hiç birisini tutmayacağım. Sana ihtiyacım kalmadı.

Patlama sesi yine duyuldu. Canis birden gözden kayboldu. Körk, dünyasının birden kıpkızıl olduğunu zannetti ve boğuk sesle:

- Çarli! diye seslendi.

Dâhilî mikrofon Kaptanın sesini Çarli'nin odasına iletti. Çarli, görmeyen gözlerle sesin geldiği yöne baktı.

- Sen de, Kaptan, dedi. Yaptığın şey hiç de iyi değildi. Seni bir süre tutacağım. Atılğan, Antares'ten çok daha değişik bir gemi. Antares'in yönetimi çok kolaydı. Fakat yine canımı yakmaya kalkışacak olursan, birçok kimseyi yok edeceğim... Şimdi, kaptan köprüsüne geliyorum.

Körk:

- Seni durduramam, dedi.

- Durduramayacağını biliyorum. Bir erkek olmanın pek yararı yok. Ben bir erkek değilim, oysa birçok şey yapabiliyorum Sen benim yaptıklarımı yapamazsın. Belki de erkek olan benim, sen değil.

Körk, konuşma devresini kesti ve Spak'a baktı. Bir süre sonra Birinci Subay:

- Eğer yanılmıyorsam, son sözünü söyledi, dedi.

- Elimden hiç bir şey gelmediği gerçek. Enerji perdesi ikinci kez hiç çalışmadı mı?

- Hayır. Sanki gün ışığında yürüyormuş gibi enerji perdesinden rahatlıkla geçti. Dahası da' var... eğer frekansını bilseydim ışık huzmesini ben de durdurabilirdim. Yapamayacağı hemen hemen hiç bir şey yok gibi görünüyor

- Yalnız gemiyi yönetemiyor ve Koloni-5'e tek başına gidemiyor.

- Çok az bir teselli.

Çarli, kontrol odasına girdiği zaman konuşmayı kestiler. Çarli dimdik yürüyordu. Kimseyle konuşmadan dümen kontrol masasına gitti ve eliyle Sulu'ya kalkmasını işaret etti. Sulu, Körk'e kısaca bir göz attıktan sonra itiraz etmeden koltuğundan kalktı. Çarli hemen Sulu'nun yerine oturdu ve kontrollerle oynamaya başladı. Gemi biraz sarsılıp yan yatınca korkuyla ellerini çekti.

Sulu'ya:

- Ne yapılacağını göster, dedi.

- Ne yapılacağını öğrenmen için otuz yılını vermen gerekir.

- Benimle tartışma. Sadece göster. Körk:

- Gösterin, Mistir Sulu, dedi. Belki bizi bir an önce havaya uçurabilir. Onu Koloni-5'te serbest

bırakmaktansa, havaya uçmamız daha iyi olur...

Teğmen Uhura, Körk'ün sözünü kesti.

- Kaptan Körk, dışardan bir şeyler alıyorum. Uzayaltı kanalı F. Gemiden gemiye, sanıyorum. Fakat sadece aletler üzerinde, ses duyamıyorum.

Çarli kaba bir sesle:

- Orada bir şey yok, dedi. Aletlere dokunmayın.

- Kaptan?

- Kaptan benim.

Körk, Çarli'nin birden korkmaya başladığını hissetti. Aynı zamanda, Atılgan'ın bu mesajı alması gerektiğini kesinlikle biliyordu.

- Çarli, dedi. Bu mesajı sen mi yaratıyorsun, yoksa mesajın gelmesini mi önlemeye çalışıyorsun?

- Bu benim oyunum, Mistir Körk. Kendiniz öğrenmelisiniz. Söylediğiniz gibi... oyun ancak böyle oynanabilir.

Çarli anî bir kararla koltuktan kalktı ve Sulu'ya:

- Yerine geçebilirsin, dedi. Yine geminin rotasını Koloni-5 üzerine kilitledim.

Bu kadar kısa bir süre içinde bunu yapabilmesine imkân yoktu. Hiç değilse, kontrollere kısaca dokunmakla böyle bir şeyi başaramazdı. Muhtemelen, Sulu'nun önceden kilitlendiği rota değişmemişti. Fakat her iki halde de durum kötü sayılırdı, çünkü Koloni-5'e uzaklıkları ancak on iki saat kadardı.

Fakat Çarli'nin elleri gözle görülür bir şekilde titriyordu. Körk:

- Pekâlâ, Çarli, dedi. Bunun bir oyun olduğunu kabul edersek artık bu oyuna bir son verelim. Oyuna artık hâkim olabileceğini sanmıyorum. Muhtemelen enerjinin sonuna geldin ve daha fazlasını kontrol etmen mümkün değil. Fakat yine de kontrol etmek zorundasın, hem de beni.

- Seni daha önceden yok edebilirim. Beni seni yok etmem için zorlama.

- Cesaret edemezsin. Gemimi aldın. Gemimi geri istiyorum. Tayfamı da bütün olarak istiyorum... eğer gerekirse bunun için boynunu bile kırabilirim.

Çarli:

- Beni zorlama, diye fısıldadı. Beni zorlama.

Körk bir adım daha atınca, dayanılmaz bir acıyla kendisini yerde buldu. Canının acısından haykırmamak elinde değildi.

Çarli, şakır şakır terleyerek:

- Özür dilerim, dedi. Özür dilerim...

Uzayaltı haberleşme cihazı birden gürültüyle öttü, sonra anlaşılmayan bir şifre vermeye başladı. Uhura hemen cihaza uzandı.

Çarli, birden dönüp haykırdı:

- Durduruni Durdurun şunu dedim!

Körk, acının kaybolduğunu hissetti, artık serbestti. Hâlâ kontrol odasında bulunduğunu anlamak için bir saniye kadar tereddüt etti, sonra ayağa fırladı. Spak ve Makkoy da Çarli'ye yanaşıyorlardı, fakat en önde olan Körk yumruğunu sıkıp geri çekti. Sulu'nun sesi duyuldu:

- Kontrol serbest. Dümen cevap veriyor.

Çarli, ağlamaklı sesler çıkartarak Körk'ün kalkmış olan yumruğundan kaçtı. Artık tamamen bir çocuk gibiydi. Körk, yumruğunu indirmedi.

Pap!

Canis birden kontrol odasında belirdi. Dengesini sağlamak için ellerini ileri doğru uzatmıştı. Yüzü solgun olmakla beraber, sapasağlam görünüyordu,

Pap!

Sam Ellis'in sesi duyuldu:

- Müthiş bir düşüştü, Cim. Gelecek sefer biraz daha...

Birden susup etrafına bakındı, sonra konuşmasına devam etti:

- Hey, ne oluyoruz?

Teğmen Uhura'nın heyecansız sesi işitildi:

- Mesajı aldım. Sancak tarafında bir gemi var. Thasus gemisi olduğunu bildiriyor.

Çarli, paniğe kapılmış hayvan gibi bir çığlık atarak kendisini yere attı ve güverteyi yumruklamaya başladı.

- Onları dinlemeyin, diye mız mızmızlandı. Onları dinlemeyin. Hayır, hayır, lütfeni Artık onlarla beraber yaşayamam.

Körk, donmuş gibi yerinden kımıldamadan Çarli'ye baktı. Uzun süreden beri kendileriyle bir oyuncak gibi oynayan çocuk, sanki bakışları altında eriyormuş gibiydi.

- Benim dostlarımsınız. Benim dostum olduğunuzu söylemişsiniz. Hatırladınız mı?.. gemiye geldiğim zaman?

Yakarırcasına Körk'e baktı.

- Beni evime, Koloni-5'e götürün. Bütün istediğim bu... gerçekten de başka şey istemiyorum!

Spak, duygusuz bir sesle:

- Kaptan, dedi. Burada bir şeyler oluyor. Sanki bir nakil aracıyla nakil yapılıyormuş gibi. Bakın.

Körk, sanki çok yükseklerden düşüyormuş gibi bir duyguyla dönüp, Spak'ın bulunduğu yere baktı. Gerçekten de, kontrol odasında bir şekil belirlemek üzereydi. Işınların bulanıklığında Spak, bir gölge gibi görünüyordu. Uzun boylu bir insanın üçte biri kadar olan bir şekil belirmeye çalışıyordu. Şekil önce ovalleşti, sonra tekrar değişti. Şeklin bulunduğu yerden renkli bir ışık

huzmesi yükseldi. Bir an için dev gibi bir insan yüzüne benzedi, sonra insana hiç benzemeyen bir şekil belirdi. Daha sonra, kocaman binayı andıran, belirsiz bir şekil görüldü. Belirmeye çalışan her neyse, bir türlü sabitleşemiyordu.

Şekil birden konuşmayla başladı. Ses gür, fakat titrekti ve şekilden değil, haberleşme cihazının hoparlöründen geliyordu. Fakat ses de, şekil gibi bir türlü sabit bir tonda kalamıyor, sanki konuşan, ses tonuna hâkim olamıyordu.

- Bütün olanlar için özür dileriz. İnsan çocuğumuzun yanımızdan kaçmış olduğunu çöle geç anladık. Onu bulabilmek için çok aradık ve bizim için hiç de kolay olmadı. Uzay yolculuğunda pek tecrübeli değiliz. Onun kaçışının iki gemidekilerin hayatlarına mal olması bizi çok üzdü. Onlara yardımcı olamadık, çünkü gemileri sizin ortamda patladı. Fakat adamlarınız ve silâhlarınız bizim ortamda olduğu için, onları tekrar size gönderebildik. Geminiz yine eskisi gibi. Korkulacak hiç bir şey kalmadı. Onu tekrar kontrolümüz altına aldık. Çarli:

- Hayır! diye haykırdı. Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. Dizlerinin üstünde doğrularak Körk'ün koluna sarıldı.

- Artık kötülük yapmayacağım. Çok iyi bir kişi olacağım. Bir daha yapmayacağım. Antares için üzgünüm, çok üzgünüm. Lütfen, ne olur beni de beraber alın, yalvarırım!

Makkoy, alay etti:

- Kahramanımız şimdi de yalvarıyor! Körk, gözlerini kontrol odasının ortasında beliren şekilden ayırmadan konuştu:

- Çarli bir gemimizi tahrip etti ve bu nedenle muhakkak cezalandırılmalıdır. Fakat diğer hasarları tamir ettiğiniz için size teşekkür ederiz... Çarli bir insandır ve kendi ırkının yanında olması gerekir.

Makkoy:

- Sen aklını kaçırdın, Cim, dedi.

- Kes sesini, Bons. O da bizden biri. Rehabilitasyon merkezi onu tekrar bize kazandırabilir. Eğer güçlerini kullanmamayı öğrenecek olursa, ona bu kadar şey olsun borçluyuz.

Thasian'ın sesi duyuldu:

- Ona yaşayacak gücü biz verdik. Bu gücü geri almak, ya da hiç yokmuş gibi kabul etmek mümkün değil. Gücünü yine kullanacaktır, kullanmamak elinde değil. Sizi ve ırkınızı yok edecektir, ya da sizi, kendinizi kurtarmak amacıyla, kendisini yok etmeye zorlayacaktır. Ona ancak biz yaşama olanağı sağlayabiliriz.

- Hiç de değil. Siz ona serbest bir yaşantı yerine kısıtlı bir yaşam ortamı veriyorsunuz.

- Bunu biliyoruz. Fakat onun değişmesi üzerinden çok zaman geçti. Ancak ona elimizden geldiği kadar yardım edebiliriz. Bundan sorumlu olan bizleriz ve bu nedenle de onu tekrar almak zorunluğundayız. Gel, Çarli Evans.

Çarli heyecanla atıldı:

- Beni almalarına izin vermeyini Beni onlara geri vermeyini Kaptan... Canis! Anlamıyor musunuz, onlara dokunmam bile mümkün değil...

Çarli ve Thasian, sessizce ortadan kayboldular. Yalnızca Atılgan'ın çevresinde belli belirsiz bir uğultu vardı.

Ayrıca, kontrol odası, kaybolan bir çocuğunun arkasından ağlayan bir ana gibi, Canis Rand'ın hıçkırıklarıyla dolmuştu.

3.

YALNIZLIK MAKİNESİ

Teğmen Uhura, Kaptan Körk'e döndü:

- Tantalus'tan Doktor Adams arıyor, Kaptan.

Kaptan Körk mikrofona uzanıp düğmesine bastı.

- Kaptan Körk konuşuyor.

- Kaptan, son derece tehlikeli bir deli kaçtı.

- Anlaşıldı, tamam.

Kaptan Körk, başka bir düğmeye bastı.

- Bütün güverteler, dikkat! Gezegenden tehlikeli bir delinin kaçtığı bildirildi. Gerekli araştırma, sarı alarm.

Tam bu sırada, asansörün kapısı açıldı ve elinde fazer tabancası olan uzun boylu bir adam kaptan köşküne girdi.

- Kimse kımıldamasın. Kaptan, iltica hakkımın tanınmasını istiyorum.

Körk, Mistir Spak'ın yavaş yavaş adamın arkasına sokulduğunu gördü. Bir dakika sonra Mistir Spak'ın meşhur sinir sıkması sonucu adam zararsız hale getirildi, sonra güvenlik personeline verilen bir emirle hemen revire kaldırıldı.

* * *

Kaptan Körk, kamarasına girdi ve çalışma masasının başına oturup, kayıt kompütörünün düğmesine bastı.

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız tarihi 3103.08.02. Atılğan, bir ceza kolonisi olan Tantalüs gezegeninin yörüngesinde dolaşılıyor. Simon Van Gelder, üzerinde «Hapis ve Ceza İşleri Bürosu, Stokholm» yazılı bir sandık içinde Atılğan'a geldi. Son çare olarak düşünülmüş bir plan, ancak içinde bulunduğumuz koşullar altında pek zekice olduğu kabul edilemez. Simon Van Gelder'in gemiye ayak basışından tam üç dakika sonra, Koloninin hem müdürlüğünü hem de Başdoktorluğunu yapan Tristan Adams'tan bir uyarı aldık. Doktorun söylediğine göre Gelder tehlikeli bir deli. 1.90 boyunda ve 42 yaşında olan Gelder, bu kadar kısa bir süre içinde tayfalardan birini bayıltıp elbisesini ve Fazer tabancasını almayı başarmış. Böylece, kimse farkına varmadan kaptan köşküne kadar gelebilmiş olmalı. Bizi tehdit ederek iltica hakkı istediğini söyledi. Mistir Spak'ın arkadan yanaşıp meşhur sinir sıkma metodunu uygulamasıyla Gelder zararsız bir hale getirilip hemen revire kaldırıldı.

* * *

Kaptan Körk, parmaklarını şakaklarına dayamış derin derin düşünüyordu. Gelder'in yakalanmasıyla acaba bütün mesele kapanmış sayılabilir miydi? Standart işletme yönetmeliğine göre kaçağın önce sağlık muayenesinden geçirilmesi, sonra da Tantalus'a nakledilerek Doktor Adams'ın özel tedavisine bırakılması gerekiyordu. Doktor Adams'ın rehabilitasyon kavramını takdir ediyordu ve onun övgüsünü çok duymuştu. Fakat ne yazık ki, Tantalüs gezegenine geldiği her zaman, geminin işleri, gezegeni ziyaret etmesini önlemişti.

Oysa şimdi, bu kaçış olayı gezegene inmesi için bir fırsattı. Ayrıca, Gelder'in tutumu kendisini çok şaşırtmıştı. Karşılaştıkları çok kısa süre içinde onun adi bir suçlu olmadığını düşünmüştü. Şimdiye dek Tantalus'a suçlu olmayan psikiyatrik hastaların gönderildiğini hiç duymamıştı.

Körk, anî bir kararla kamarasından çıktı ve revire gitti. Doktor Makkoy, vücut fonksiyonlarını gösteren deneyleri yaparken hasta mahkûmu hem bağlamış, hem de uyutmuştu. Uyurken Gelder'in yüzünde çocuksu, masum bir ifade vardı.

Makkoy, vücut fonksiyon panosunu göstererek:

- Elektroensefalograf'tan fazla miktarda delta dalgaları alıyorum, dedi. Çok yüksek derece anormal, fakat şizofreni, doku tahribatı, ya da bildiğim herhangi bir hastalık belirtisi yok. Onu buraya getirdikten sonra, uyutabilmek için dozu üç misline çıkartmak zorunda kaldım ve...

Doktorun sözü, yataktan gelen iniltiyle hırıltı karışımı bir sesle yarıda kaldı. Hasta, ayılmış, kendisini bağlayan kayışlara asılmaya başlamıştı.

Körk:

- Rapora göre son derece konuşkan birisiymiş, dedi.

- Fakat pek bilgi verici değil. Bir şey iddia ediyor, unutmuş görünüyor, sonra başka bir şey iddia ediyor... ve böyle olduğu halde, söylediklerinden anlayabildiğim kadarı doğru gibi görünüyor. Ne yazık ki onu inceleyecek vaktimiz yok.

Yataktaki adam hâlâ kurtulmaya çalışarak homurdandı:

- Demek ki sistem bu, ha? Onu geri götürüni Başınıza dert olmasını Bırakın başkası düşünsün Allah cezanızı versin...

Körk:

- İsminiz nedir? diye sordu.

- İsmim... ismim...

Bu anda Körk, onun kayışlardan kurtulmaya çabalamadığını, bütün çabasının bir acıyı dindirmek olduğunu hissetti.

Adam zorlukla devam etti:

- İsmim... Simon... Simon Van Gelder. Adam birden yatağa çökmüş gibi oldu ve sakin bir tavırla ekledi:

- Beni tanımadığınızı sanıyorum. Makkoy:

- Daha önce de aynı ismi söylemişti, dedi.

Van Gelder:

- Sahi söyledim mi? dedi. Unutmuşum. Tantalus kolonisinde müdür... müdür... Hapis değilim... ben... ben asistandım.

Van Gelder'in yüzü asiyle buruştu.

- Ve sonra... çalışmalarımı... çalışmalarımı...

Adam hatırlamak için kendisini ne kadar zorluyorsa, o kadar da acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Körk yumuşak bir dille:

- Kendinizi zorlamayın, dedi. Önemi yok.

Gelder, sıkılı dişlerinin arasından:

- Biliyorum, dedi. Sildiler... değiştirdiler, yeniden düzelttiler... beni yıktılar! Bunu... unutmayacağım! Oraya dönmeyeceğim! Ölmek daha iyi! Ölürüm daha iyi! Ölmek, ölmek!

Gelder'in yüzü birden bozuldu ve haykırışlar arasında kollarını bağlayan kayışları asılıp kopartmaya çalıştı. Makkoy, Gelder'e yaklaştı ve bir püskürtme sesi duyuldu. Haykırışlar yavaş yavaş azaldı, mırıltıya döndü, sonra ses tamamen kesildi.

Körk:

- Herhangi bir tahmin? diye sordu. Makkoy:

- Bir noktayı tahmin etmek gereksiz, dedi. Oraya dönmek istemiyor. Orayı nasıl tarif ediyordun? «Hapishaneden çok bir dinlenme yeri». Fakat bir kafes, üzerine nasıl bir etiket asarsan as, yine kafestir.

- Ya da aşağıda son derece can sıkıcı bazı şeyler dönüyor. Onu elinden kaçırma, Bons. Biraz araştırma yapacağım.

Körk, kaptan köşküne döndüğü zaman, Mis-ter Spak, küçük bir kaseti, inceleme ekranından çıkartıyordu.

- Bunu kitaplığımızdan buldum, dedi. Hiç kuşku yok kimliği hakkında, Kaptan. Kaçak, Doktor Van Gelder.

- Doktor mu?

- Evet. Altı ay önce, Doktor Adams'ın asistanı olarak Tantalus gezegenine atanmış. O gezegene mahkûm olarak gönderilmemiş, atanmış. Kendi alanında çok bilgili ve sayılan bir kişi.

Körk, bir saniye kadar düşündükten sonra haberleşme subayına döndü.

- Teğmen Uhura, Tantalus'tan Doktor Adams'ı arayın... Doktor? Atılgan'ın kaptanı Körk konuşuyor. Gezegenden kaçan mahkûmla ilgili olarak...

Adams, büyük bir ilgiyle Körk'ün konuşmasını kesti:

- Doktor Van Gelder iyi mi? Sizinkiler nasıl? Yaralanan yok ya? İçinde bulunduğu delilik durumu...

- Kimsenin burnu kanamadığı gibi Doktor da iyi, efendim. Fakat Doktor'un durumu hakkında bizi aydınlayabileceğinizi düşünmüştük. Doktor Makkoy çok şaşırılmış durumda.

- Hayret etmem. Gelder, bir deney çalışması yapıyordu, Kaptan. Tedavi yönünden yararlı olabileceğini düşündüğümüz bir deneme ışını üzerinde çalışıyordu. Doktor Van Gelder, bu ışını önce kendi üzerinde denemeden başkası üzerinde denemeyi kabul etmedi.

Doktor Adams konuşurken, asansörün kapısı açıldı, Doktor Makkoy içeri girdi ve Körk'le Spak'ın yanına gelerek anlatılanları dinlemeye başladı. Sonra Körk'ün bakışlarını yakalayarak eliyle gırtlaklarını kesermiş gibi bir işaret yaptı.

Körk, mikrofona:

- Anlıyorum, dedi. Lütfen bir dakika bekleyin, Doktor Adams.

Uhura hemen bağıntıyı kesince, Körk, Makkoy'a döndü.

- Açıkla, lütfen.

- Anlatılanlar gerçeğe pek benzemiyor, çünkü bu hastaya her ne olduysa, bunu özellikle kendisinin yaptığını sanmıyorum. Başkası tarafından bu hale sokulmuş olması gerçeğe çok daha yakın gibi görünüyor. Bu fikrimi savunamam, fakat içgüdümlü böyle düşünmemi emrediyor.

Körk, biraz şaşırılmıştı.

- Böyle bir tahmin üzerine yürüyemeyiz, Bons. Bu gezegendeki adam, alelaide bir gardiyan değil. Adams yirmi yıl içinde, kırk yüzyıldan beri yapılamayan gelişmeleri yaptı ve birçok mahkûm hastayı tedavi etti. İnsanlığa büyük hizmetleri var. Onun metotlarını uygulayan birçok ceza gezegenini gezdim. Oraları artık, senin deyimimle birer kafes olmaktan çıktı, Bons. Oraları gerçekten de hapisane değil, birer akıl hastanesi niteliğinde. Böyle bir adamı, temelsiz iddialarla sorunlu tutamam.

Makkoy sakın bir tavırla:

- Onu sorumlu tutmanı söyleyen kim? dedi. Sadece birkaç soru sor. Bir inceleme ekibi kur. Eğer gerçekten de kanunsuz bir durum varsa, Doktor Adams, gezegenin incelenmesine karşı çıkacaktır. Böyle bir deneme yapmanın ne zararı olabilir?

- Belki haklısın,

Körk, Uhura'ya işaret ederek kanalı açabileceğini anlattı.

- Doktor Adams? Çok şaşırtıcı bir durum. Subaylarımdan biri, Yıldız Gemileri Yönetmeliğinin böyle bir durumda araştırma yapılmasını ve hazırlanacak raporun tam olabilmesi için bir soruşturmayı öngördüğünü hatırlattı ve...

Adams'ın sesi Körk'ün konuşmasını kesti:

- Özür dilemeniz gereksiz, Kaptan Körk. Gerçekte, buraya inip bizzat araştırma ve soruşturma yapmanız beni çok memnun edecek. Buraya pek ziyaretçi gelmediğini her halde kabul edersiniz.

Oh... Eğer küçük bir ekiple gelirsiniz çok memnun olurum. Dışarıyla ilgimizi elimizden geldiği kadar kısıtlı tutmak zorundayız.

- Anlıyorum. Daha önce de tedavi kolonilerini gezmiştim. Pekâlâ. Atılgan, konuşmayı kesiyor... Memnun oldun mu, Makkoy?

- Geçici olarak.

- Peki. Nasılsa, soruşturmayı tamamlayıncaya kadar Van Gelder'i bırakmayacağız. Bana, kendi grubundan psikoloji ve penaloji üzerinde tecrübesi olan birini seç... mümkünse her iki bilgiye sahip bir kişi olsun.

- Helen Noel, tam aradığın bir doktor. Doktor olmasına rağmen psikolojik sorunlar üzerine birçok makale yazmış.

- Çok güzel. Bir saate kadar aşağıya iniyoruz. Mistir Spak, nakil odasının hazırlanmasını temin edin, lütfen.

Atılgan'daki subayların ve tayfaların arasında birçok kadın olduğu halde, Helen Noel, Kõrk için bir sürprizdi. Helen çok genç ve insanı rahatsız edercesine güzeldi. Ayrıca, Kõrk onu daha önce gördüğu halde, onun geminin temel direklerinden biri olabileceğini hiç düşünmemişti. Tıp Laboratuvarının Noel partisinde Helen'le ilk kez karşılaşmıştı. Helen'in sadece diğer konuklar gibi kaptanla konuşmak isteyen bir konuk olduğunu zannetmişti. Gerçekte, partinin o geceki havasında, Helen'in büyüleyici kişiliğinden biraz da yararlanmıştı... Fakat onun, geminin sağlık personeline katılan yeni bir doktor olabileceğini hiç düşünmemişti. Nakil odasında karşılaştıklarında Helen'in tutumu biraz isteksiz olmakla beraber, Kõrk onun bir yönden memnun olduğunu hissetti.

Tantalus gezegeni korkutucu görünüşlü, harap olmuş, sert rüzgârlarla yıpranmış bir gezegendi. Havasında yüksek oranda nitrojen vardı. Nitrojen içinde bulunan birtakım yüksek nitelikte gaz karışımı, havayı biraz daha yoğunlaştırıyordu. Gerçekten de, burada yaşayan bir mahkûmu kaçmaya sürükleyecek kadar kötü bir yerdi. Tantalus da, her yönden diğer mahkûm gezegenlerine benziyordu. Burada da, bütün tesisler yeraltında yapılmıştı. Yeraltı tesislerinin yerini sadece içinde bir nakil odası, asansör odası ve birkaç hizmet modülü bulunan üstün kalitede bir yapı belli ediyordu.

Doktor Tristan Adams, Atılgan personelini bürosunda kabul etti. Doktor Adams kırk yaşlarında, içten tavırlı, insanı sıkar derecede dost görünüşlü bir adamdı. Böylesine tanınmış bir adamın bu kadar genç olması insanı biraz şaşırtıyordu. Doktor Adams'ın bürosu da kendisi gibi sıcak görünüşlüydü. Çok sade, fakat rahat bir şekilde döşenmişti. Odada bir insanın gözlerini rahatsız eden, ya da insanı kuşkuya düşürebilecek hiç bir şey yoktu.

Doktor Adams'ın yanında, Atılgan personeline «Lethe» olarak tanıtılan, oldukça uzun boylu, güzelce, fakat bir yönden sıksa sayılabilecek bir kadın vardı. Kadının tavırlarında, Kõrk'ün kesinlikle anlayamadığı bir acayıplık göze çarpıyordu. Sanki kadın hem tavırları hem de ses tonu yönünden insancıl duygulardan yok-sunmuş gibiydi.

Doktor Adams, konuklarının böyle bir tepkisini bekliyormuş gibi konuştu:

- Lethe buraya bir hasta olarak geldi ve burada bir terapist olarak kaldı. Hem de en iyilerinden diyebilirim.

Genç kadın düz bir ifadeyle:

- İşimi seviyorum, dedi. Körk, konuşmak için izin istermiş gibi Doktor Adams'a bakarak:

- Peki, buraya gelmeden önce? diye sordu.

Lethe:

- Buraya gelmeden önce başka bir kişiydim, dedi. Hiç kimseden hoşnut olmayan, herkesten nefret eden biriydim.

- Nasıl bir suçunuz olduğunu sorabilir miyim?

- Bilmiyorum. Zaten artık önemli değil. O kişi artık yok.

Adams:

- Tedavimizin bir kısmı, geçmişi unutturmaktır, Kaptan, dedi. Eğer bir hasta, anılan yüzünden acı çekmiyorsa mesele yok demektir. Ama bu anıları kendisine ıstırap veriyorsa, onları hatırlamakta ne anlam var? Kendisine ıstırap ve acı veren anıları o kişiye boşuna yüklenmiş bir yük değil midir? Gezmeye başlayalım mı?

Körk:

- Her tarafı gezecek zamanımız olduğunu sanmıyorum, dedi. En iyisi Doktor Gelder'in hastalanmasına neden olan makineyi görmek olacak. Nasılsa, asıl amacımız bu değil mi?

- Evet, haklısınız. İnsan başarısızlıktan söz etmek istemez, fakat kesin deliller de çok önemlidir. Eğer benimle gelirsiniz...

Körk, arka cebinden telsiz cihazını çıkartırken:

- Bir dakika, dedi. Gemiye kontrol, etmem yerinde olacak. Eğer izin verirsiniz...?

Adams'ın başıyla onaylaması üzerine, Körk bir adım kadar uzaklaştı ve sırtını Adams'a döndü. Bir saniye sonra Spak'ın çok alçak sesi duyuldu:

— Van Gelder'in durumunda bir değişiklik yok, fakat Doktor Makkoy, anılarından bazı ufak tefek şeyler almayı başardı. Öğrenilenler durumda pek değişiklik yapmıyor. Adams'ın çok kötü ve makinenin tehlikeli olduğunda ısrar ediyor. Başka ayrıntı yok.

- Pekâlâ. Dört saatlik aralarla sizi arayacağım. Burada her şey çok normal ve kuşkudan uzak görünüyor. Tamam.

Adams sevimli bir tavırla:

- Hazır mıyız, Kaptan? dedi. Şöyle buyurun, lütfen.

Gelder'in ısrarla tehlikeli olduğunu söylediği makine odası, Körk'e göre tamamen zararsız, evvelce görmüş olduğu tedavi odalarından pek ayırım göstermeyen bir yerdi. Genellikle, bir radyoloji laboratuvarını andırıyordu.

Körk, Adams ve Helen tedavi odasına girdiklerinde, tedavi masasında baygın görünen bir hasta yatıyordu. Tavanda asılı, çok karışık görünüşlü bir cihazdan, daracık, Laser ışını andıran bir ışın hastanın tam alnına düşüyordu. Kapının yanında, sırtında üniforma olan bir terapist, küçük bir kontrol panosunun başında duruyordu ve kontrol panosunda koruyucu kalkan yoktu. Bu da, herhangi bir radyasyon korkusu olmadığını gösteriyordu. Terapistin bu kadar yakında durduğuna bakılacak olursa, insanın kuşkullanması için açık bir neden olamazdı. Adams, yumuşak sesle:

- İşte sözü edilen cihaz bu, dedi. Bir sinir potansiyatörü, ya da perdesi diyebilirsiniz. İki terim birbirinin tamamen tersi gibi görünüyorsa da, her ikisinin yaptığı etki birbirinin çok benzeri. Sinir iletkenliğinin indüklenerek artışı, beyindeki çapraz bağlantıların sayısını büyük ölçüde çoğaltır. Belirli bir noktada, bilgi teorisinden çıkardığımız sonuca göre, bitleştirme duyarlılığındaki artış, gerçekten de bilginin kaybolması sonucunu doğurur. Hastanın en sıkıcı düşünce ve arzularıyla daha iyi bir biçimde uğraşabilmesinde yardımcı olacağını düşündük. Fakat etkilerinin geçici olması nedeniyle, tahmin ettiğimiz kadar yararlı olabileceğini sanmıyorum.

Körk:

- Hımmm, dedi. Şu halde özellikle bir yararı olmadığına göre...

Adams kederle gülümsedi.

- Neden kullanıyoruz, değil mi? Umut, hepsi bu, Kaptan. Belki, taşkın hareketlerin sakinleştirilmesinde, yine de bir yarar sağlayabiliriz. Fakat sadece bir hafifletici olarak.

Helen Noel, söze karıştı:

- Yatıştırıcı ilâçlar gibi. Hiç biri sürekli etki yapmaz. Bir insanı kontrol altında tutabilmek için, o insanın kanına sürekli olarak verilecek ilâçlar...

Adams, başını sallayarak, Helen'in sözlerini doğruladı.

- Benim de söylemek istediğim buydu, Doktor.

Adams, kapıya doğru döndü, fakat Körk, hâlâ masada yatan hastaya dikkatle bakıyordu. Birden üniformalı terapistle döndü ve sordu:

- Bu makine nasıl çalışıyor?

- Çok basit, ayırım gözetmez. Açılır ve kapanır, bir de keskinlik derecesi için potansiyometre vardır. Hastanın delta ritimlerine uymaya çalışırdık, ama bunun önemli olmadığını anladık. Dışardan verilen telkinle, beyin kendi kendisini idare edecek durumda görünüyor. Tabii, bunun için de hastayı çok iyi tanımak gerekmektedir. Hastayı sadece masanın üzerine yatırarak bir elektronik beyin gibi fonksiyon göstermesini bekleyemeyiz.

Adams, sesinde ilk kez hafif bir öfke belirtisiyle söze karıştı:

- İşte bunu göz önünde bulundurarak, hastanın yanında bu şekilde konuşmamalıyız. Büroya dönünceye kadar, daha ileri bilgi vermekten kaçınmalıyız.

Körk:

- Aklıma gelmişken sormayı tercih ederim, dedi. ,

Helen, Adams'a:

- Kaptanımız çok atılgan bir kişidir, dedi. Adams gülümsedi:

- Tek ayağının üstünde dururken dünyanın bütün bilimlerinin kendisine öğretilmesini isteyen şüpheli bir kişinin öyküsünü hatırlarım.

Körk, sarsılmaz bir inatla:

- Doktor Gelder'in ne şekilde hastalandığını öğrenmek istiyorum, dedi. Onun hastalığının nedenini gerçekten merak ediyorum.

Adams:

- Haklısınız, dedi. Doğrusunu isterseniz, bütün hata kendisinini. Bir meslektaşımı kötülemekten nefret ederim, ama Simon son derece inatçı bir insandı. Bu ışın keskin bir şekilde, ya da daha yüksek bir güçte ayarlı olduğu halde, burada bir yıl sabırla oturup etkisini bekleyebilirdi. Oysa yaptığı deney kötüye gittiği takdirde ışını kesmek için bu kontrol panosunun başına birini oturtabilirdi. Ne yazık ki denemeyi kendi başına yapmaya kalkıştı. Zarar görmesi çok normaldi. Yeterli hacimdeki su bile insanın zehirlenmesine yol açabilir. Körk, umursamaz bir tavırla:

- Dikkatsizliği, dedi. Peki, Doktor Adams gerisini görelim.

- Pekâlâ. Bazı başarılarımızı da görmenizi isterim.

- Gidelim.

Körk, Adams tarafından hazırlanmış odasına girdiği zaman Atılgan'ı aradı, fakat yeni bir olay yoktu. Makkoy, hâlâ Gelder'in yok olmuş belleğini araştırıyor, bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Van Gelder tükenmek üzereydi; sonuna doğru şu sözlerden başka bir şey söylemiyordu: «Bizi boşaltıyor.. sonra kendisiyle dolduruyor. Beni doldurmasına fırsat vermeden kaçtım. Bomboş olmak çok kötü bir yalnızlık...»

Anlamsız olmakla beraber Körk'ün belleğindeki bazı bilgilere katkıda bulunuyordu. Bir süre sonra odasından sessizce çıktı ve kendi odasının hemen yanındaki Helen'in odasının kapısını vurdu.

Kapıyı açan Helen:

- Eeee! dedi. Ne istediniz, Kaptan? Acaba yine Noel mi geldi dersiniz?

- Geminin işi. Beni görmelerinden önce içeri girmeme izin ver. Bu bir emirdir.

Helen tereddütle yana çekildi. Hemen içeri giren Körk, kapıyı usulca arkasından kapadı.

- Teşekkürler. Şimdi söyleyin bakalım, Doktor. Bugün öğleden sonra gördüğümüz gezegen sakinlerine ne dersin?

- Tümüyle çok ilginç buldum. Mutlu, hiç değilse gelişmeye doğru büyük bir adım atmış görünüyorlardı...

- Ve biraz da bomboş görünüyorlardı, değil mi?

- Normal değillerdi. Zaten normal olacaklarını düşünmüyordum.

- Pekâlâ. Şu tedavi odasına bir kez daha göz atmak istiyorum. Sana ihtiyacım olacak, çünkü söylenen teoriyi benden çok daha iyi anlıyorsun.

Helen Noel sert sesle:

- Doktor Adams'a niye sormuyorsunuz? dedi. Bu konudaki tek eksper o.

- Eğer yalan söylüyorsa ve yalan söylemekte devam ederse, hiç bir şey öğrenemem. Makinenin nasıl çalıştığını bizzat görmeliyim. Bir işletmeciye ihtiyacım olacak. Bunu da senden başkası yapamaz.

- Şey... Peki.

Güçlük çekmeden tedavi odasını buldular. Etrafta kimseler yoktu. Körk hiç, vakit geçirmeden terapistin kendisine bilgi verdiği kontrol panosunu işaret etti ve kendisi de evvelce hastanın yatmış olduğu masaya uzandı. Acı bir ifadeyle başının üzerindeki cihaza baktı.

- Işının bana bir zarar verip vermediğini inşallah anlarsın. Gelder korkulacak bir yönü olmadığını söyledi ve ben de bunu öğrenmek istiyorum. En küçük enerjiyi dene, bir ya da iki saniye süreyle.

Hiç bir şey hissetmedi.

- Ne oldu? Kontrole hazırsan, ben de hazırım.

- İki saniye süreyle enerji verdim bile!

- Hımmm. Hiç bir şey hissetmedim.

- Yanılıyorsunuz. Kaşlarınızı çattınız, sonra yüz ifadeniz bomboş oldu. Enerjiyi kestiğimde, kaşlarınızı yine çattınız.

- Hiç bir şey hissetmedim. Tekrar deneyelim.

- Şimdi nasıl hissediyorsunuz?

- Bir bakıma... kesin bir şey yok. Sadece bekliyorum. Yeniden deneyeceğimizi sanıyordum.

Helen:

- Denedik, dedi. Belleğiniz öylesine boşalmış olmalı ki geçen zamanın farkına varmıyorsunuz.

Körk kuru bir sesle:

- Vay, vay, dedi. Adams'ın kullanmaktan vazgececeğini söylediği bir cihaz için oldukça ilginç bir durum. Teknisyen, bazı bilgilerin de gerekli olduğunu söylemişti. Bir deneyelim... ama zararsız bir şey olsun, lütfen. Hani, bu denemeden sonra, bir mutfağı talan edebilelim.

Helen gergin bir sesle:

- Çalışıyor, dedi. İki saniye süreyle çok alçak enerji verdim ve «Açsın.» dedim. Bakıyorum, karnınız acıktı.

- Oysa ben bir şey hissetmedim. Bir deneme daha yapalım. Hiç bir kuşku kalsın istemiyorum.

Adams'ın sesi duyuldu:

- Çok haklısınız.

Körk, birden yerinden doğruldu ve Adams'ın elindeki Fazer tabancasının namlusuyla karşılaştı. Terapist de Adams'ın yanındaydı; o da elindeki Fazer'in namlusunu Helen'e çevirmişti.

Adams, gülümseyerek konuştu:

- Hapishaneler ve Akıl hastaneleri her konuşmayı dinler ve her hareketi gözler.. Aksi takdirde fazla uzun ömürlü olmazlar. Böylece, merakınızı gidereceğim, Kaptan. Size, tam bir enerji vereceğiz.

Adams, kontrol panosunun başına geçti ve potansiyometrenin düğmesini çevirdi. Körk, doktorun makineyi çalıştıran düğmeye basıp basmadığını göremedi. İçinde bulunduğu oda, hissettiği büyük acının ortasında gözlerinin önünden silinip kayboldu.

Evvelce olduğu gibi herhangi bir zaman aşımı olmadı. Körk, birden ayağa kalktı ve Fazer tabancasını Doktor Adams'a verdi. Aynı zamanda, duyduğu acının ne olduğunu biliyordu: Helen'e olan aşkıdan, yalnızlıktan ve Helen'e sahip olamamasından ötürü duyduğu acı.

Helen görünürde yoktu; Körk'ün belleğinde yalnızca, o Noel günü Helen'i kucağında kapısına kadar taşımasının, Helen'in itirazlarının ve şimdi gerçek olan, Helen'e söylediği yalanların anısı vardı. Çok gariptir ki, anıları bir bakıma renksiz, tek bulutlu ve bu anılarındaki sesler monotondur. Fakat Helen'e karşı duyduğu arzuları ve yalnızlık duygusu gerçektir. Bu duygularını gerçekleştirmek için yalan söyleyebilir, aldatabilir, çalabilir, gemisini verebilir, itibarını kaybedebilir... Birden Helen'e seslendi.

Adams, Körk'ün Fazer tabancasını terapistine verirken:

- Helen burada yok, dedi. Bir süre sonra onu geri göndereceğim ve her şey düzelecek. Fakat önce, gemini aramak zamanı geldiğini hatırlatırım. Her şeyin yolunda gittiğini öğrenmeleri çok önemli. Sonra, belki Doktor Noel'i görebiliriz.

Körk, başka bir acı dalgasını daha atlattıktan sonra telsiz cihazını arka cebinden çıkardı ve açtı.

- Kaptan... Atılğan'ı arıyor, dedi.

Konuşmakta güçlük çektiğini hissetti. Göndereceği haberin kendisi için hiç önemi yoktu.

Spak'ın sesi cevap verdi:

- Atılğan cevap veriyor, Kaptan.

- Her şey yolunda, Mistir Spak. Hâlâ Doktor Adams'la beraberim.

- Yorgun olduğunuz anlaşılıyor, Kaptan. Bir şeyiniz mi var?

- Hiç bir şeyim yok, Mistir Spak. Altı saat sonra tekrar arayacağım. Körk konuşmayı kesiyor.

Telsiz cihazını cebine koymak üzereyken, Adams'ın elini uzattığını gördü.

- Onu da istiyorum, Kaptan.

Körk, tereddüt etti. Adams'ın eli kontrol panosuna uzandı. Körk duyduğu acının gittikçe

çoğaldığını hissetti, sonunda dayanamayarak kendisini baygınlığın karanlık kucağına terk etti.

Bir kadın sesinin yumuşak tonuyla ve alnına, şakaklarına bastırılan soğuk kompreslerle kendisine geldi. Gözlerini açtı. Tantalus gezegenindeki odasında, yatağının üstündeydi. Sanki bu yatağa çok uzaklardan fırlatılarak atılmış gibi bir his duyuyordu. Bir el görüş açısını kapıyordu. Sonra soğuk kompresin tekrar şakaklarına bastırıldığını hissetti ve Helen'in sesini duydu.

- Kaptan... Kaptan. Sizi tedavi odasından çıkardılar. Şimdi kendi odanızdasınız. Kendinize gelin, lütfen, lütfeni

- Helen.

Körk, hiç düşünmeden Helen'e sarılmak istedi, fakat çok halsizdi. Helen, hiç güçlük çekmeden Körk'ü itip tekrar yatırdı.

- Hatırlamaya çalışın. Bütün bunları belleğinize yerleştiren Doktor Adams. Kontrolü benden aldı... acıyı hatırlıyor musunuz? Sonra beni sevmenizi söyleyen sesini...

Körk, bir dirseği üzerinde doğruldu. Hem acı duyuyor, hem de Helen'i arzu ediyordu. Bütün gücünü zihnine vererek, o duyguları silmeye çalışırken bütün vücudu ter içinde kaldı.

- Evet... hatırladım sanırım.

Bir acı dalgası daha vücudunu sardı.

- Makinesi tam gelişmiş değil. Bir kısmını... hatırlıyorum.

- İyi. Şu bezi tekrar ıslatayım.

Helen uzaklaştığı zaman Körk zorlukla ayağa kalktı ve dizlerinin bükülmemesi için kendi sini zorlayarak durdu, sonra kapıya doğru sat sak birkaç adım attı. Kapıyı denedi. Zaten kapının kilitli olduğunu tahmin etmişti. Burada kendisi ve Helen, zihnine yerleştirilen aşkı gerçekleştirecekler ve Atılğan'ı unutacaklardı Böyle düşündükleri gerçektir, ama yanılıyorlardı! Çevresine bakındığı zaman bir hava klima cihazının ızgarasını gördü.

Helen, geri dönünce, parmağını dudaklarının üstüne koyarak konuşmamasını işaret etti. Helen, merakla Körk'ün arkasından yürüdü. Körk ızgarayı denedi ve ilk denemesinde yerinden oynattı. Bütün gücünü kullanarak ızgarayı dışarı doğru itti, sonra ikinci denemesinde yerinden çıkardı. Izgara çok hafif, gıcırtyı andıran bir ses çıkardı. Körk, diz çökerek başını ızgara deliğinden içeri uzatıp baktı.

Hava deliği, sadece havalandırma kanalı değildi. Enerji hatları için de kullanıldığından bir insan rahatça sürünerek buradan geçebilirdi. Denemek üzere kanala girmeye çalıştı, fak omuzları biraz fazlaca geniş geldi.

Ayağa kalktı ve kollarını Helen'e doğ uzattı. Helen korkuyla geriledi. Körk, elini sallayarak korkması için bir neden olmadığını anlatmaya çalışırken, yüzüne duygusuz bir anlatım vermeye gayret etti. Helen kısa bir tereddütten sonra Körk'ün yanına geldi. Körk:

- Bizi dinlediği kadar gözetleyebilir de, diye fısıldadı. İnşallah sadece yatağı gözetliyordur. Bu kanalın diğer kanallarla bağıntılı olması gerekir. Muhtemelen onların güç merkezlerine kadar gidebiliriz. Eğer buradan geçebilirsen, bütün enerjiyi kesebilirsin. Bu takdirde, Spak, bizi

kurtarmak için bir ekip gönderebilir. Denemek ister misin?

- Elbette.

- Şu gördüğün enerji hatlarından hiç birine dokunmamalısın. Biraz sarsılır ve baygınlık geçirebilirsin.

- Adams'ın tedavi odasından çok daha iyidir.

- Aferin sana.

Körk, Helen'e baktı. İçindeki anıları çok kuvvetli ve iticiydi. Helen çok güzeldi ve nemli dudakları hafifçe aralıktı. Fakat büyük bir gayretle kendisini Helen'den koparmasını bildi. Helen, hemen dizlerinin üstüne çöktü ve kanala girdi, biraz sonra karanlıkta kayboldu. Körk, hiç vakit geçirmeden ızgarayı tekrar yerine taktı.

Izgara çok kötü bir şekilde bükülmüştü. Mümkün olduğu kadar düzeltmeye çalışarak yerine oturttu. Izgaranın yerine iyice oturmamış olduğunu kimsenin fark etmeyeceğini ummaktan başka bir şey yapamazdı. Ayağa kalkmış, kopuk perçin başlarını cebine sokarken kapı kilidinin tıkırdadığını duydu. Tam yüzünü kapıya döndüğü sırada, kapı açıldı ve elinde eski tip bir Fazer tabancası tutan terapist odaya girdi. Adam merakla çevresine bakındı:

- Kız nerede?

- Sizin gibi hortlaklardan biri alıp götürdü. Eğer ona bir şey olursa sizi öldürürüm. Yine tedavi zamanı mı geldi?

Körk, sırtını kamburlaştırarak bir adım atınca, adamın elindeki tabancanın namlusu doğruldu.

- Yaklaşma! Sırtını dön ve bir oyuna kalkmadan koridora çık. Ateş etmekte tereddüt etmeyeceğimi de bilmelisin.

Adams, Körk'ü bekliyordu. Körk'ün odaya girmesi üzerine kısaca masayı işaret etti.

Körk:

- Yine ne var? dedi. Sizinle işbirliği yapmıyor muyum? Adams:

- Eğer bizimle işbirliği yapmış olsaydın, sormazdın, dedi. Mamafih, hareketlerimin hesabını verecek değilim. Kaptan. Masaya yatın. Güzel. Şimdi başlayalım.

Potansiyatörün ışını Körk'ün alınına çarptı. Körk, çabalarken beynindeki boşluğu hissetti. Bu kez, hiç değilse, zamanın geçtiğini hissediyordu. Bütün karşı koyma gücü yavaş yavaş eriyip kayboluyordu. Sanki birisi kafasındaki bir musluğu açmış, beynini dışarı akıtıyordu.

Adams:

-- Bana tamamen inanacaksın, dedi. Bana inan. Bana güven. Bana güvensizlik duygusu sana büyük bir acı verir. Bana inan.

Körk:

- Sana inanıyorum, dedi.

Aksi davranışı acı çekmesinden başka işe yaramayacaktı. Bu nedenle konuşmasına devam etti:

- Sana inanıyorum. Sana güveniyorum, sana güveniyorum! Dur, dur!

Adams, kontrolleri kapadı. Acı biraz hafifledi, ama tamamen kaybolmadı.

Adams düşünceli bir tavırla:

- Sizi takdir etmek gerekir, dedi. Gelder, çok iradeli olduğu halde, şimdiye kadar çoktan dizlerinin üzerine düşerek yalvarmaya başladığı. Sizin gibi iki kişi bulduğuma sevindim, doğrusu. İkinizden de çok şeyler öğrendim.

- Fakat... Gayeniz nedir? İtibarınız... şöhretiniz... çalışmalarınız...

- Hâlâ sorabiliyorsun demek? Çok ilginç. Neyse boş verelim. Başkalarının hesabına çalışmaktan bıkmış olduğumu söyleyebiliriz. Kendi hazırladığım koşullarda, çok rahat bir ihtiyarlık geçirmek istiyorum. Çok seçici bir kişiliğim var. Bana yardım edeceksiniz.

- Elbette... fakat çok gereksiz... sadece güvenmek...

- Size güvenmek mi? Tabii. Yoksa insanoğluna mı güvenmem gerekir? Şimdiye kadar bana verdikleri yalnızca Tantalus gezegeni oldu. Bu da benim için yeterli değil. Nasıl düşündüklerini bilirim. Hepsi birbirinin aynı.

Kapıda bir ses duyuldu. Körk baktığı zaman kadın terapist Lethe'yi gördü.

- Doktor Noel kayboldu. Kimle onu odasından çıkarmamıştı. Ortadan kayboldu.

Adams birden kontrol panosuna döndü ve potansiyometrenin düğmesini çevirdi. Işın bütün güçle Körk'ün alnına çarptı. Körk, beyninin birden bomboş kaldığını hissetti.

- Kız nerede?

- Bil... bilmiyorum.

Körk'ün duyduğu acı çoğaldı.

- Kız nerede? Cevap istiyorum!

Körk'ün cevap vermesi olanak dışıydı. Gerçekten de Helen'in nerede olduğunu bilmiyordu, çünkü bütün belleği bir anda yok olmuş gibiydi. Bunu fark etmiş gibi görünen Adams, ışının enerjisini biraz düşürdü.

- Onu nereye gönderdin? Ona nasıl bir emir verdin? Cevap ver!

Acı artık dayanılmaz bir dereceye yükselmişti. Tam bu sırada tavandaki emniyet ampulünden başka, tüm ışıklar birden karardı. Körk, ne olduğunu anlamak için hiç duraklamadı. Büyük bir acı içinde olduğu halde yalnızca reflekslerinin ve eğitiminin verdiği içgüdüyle harekete geçti. Bir saniye sonra terapist baygın olarak yere düşmüş ve Körk, elindeki eski tip Fazer tabancasının namlusunu Adams'la Lethe'nin üzerine çevirmişti.

- Fazla vaktimiz yok, dedi.

Sonra Fazer tabancasını «bayıltıcı» güce ayarladı ve tetiğe bastı. Doktorla kadın terapist baygın olarak düşünce, Körk, arzu, yalnızlık ve dövüş hırsıyla koridora fırladı. Helen'e gitmesi gerekiyordu. Güveneceğini söylediği birine ihanet etmesinden ötürü hissettiği acıdan ve Helen'e

karşı duyduğu büyük arzudan başka, tüm düşünceleri silinmişti.

Körk, güç merkezinin nerede olduğunu araştırırken yolunun üzerine çıkan boş bakışlı, şaşkın hastaları sağa sola iterek kendisine yol açıyordu. Araştırması sanki bitmek bilmeyen bir kâbus gibiydi. Sonra, birden kendisini Helen'in yanında buldu ve onu kollarına alarak öptü.

Sadece öpmesinin yararı yoktu. Onu kendisine biraz daha çekti. Helen karşı koyuyordu, ama gerektiği kadar çabalamıyordu. Bir dakika sonra, arkalarından doğru gelen, onlara hiç yabancı olmayan nakil ışınlarının uğultusunu duydular.

Sonra Spak'ın sesi işitildi:

- Kaptan Körk... Ne olu...

Helen, Körk'ün kollarından kurtuldu.

- Onun hatası değil, Mistir Spak. Çabuk, Cim, Adams nerede?

Körk, uyuşuk bir tavırla:

- Yukarda, dedi. Tedavi odasında. Helen..

- Daha sonra, Cim. Acele etmemiz gerekiyor.

Adams'ın masanın üzerine serilmiş buldular. Makine hâlâ çalışıyordu. Lethe, donuk bir çehreyle kontrollerin başındaydı. Atılğan'ın güvenlik personeli odaya daldığında Lethe, kontrolleri kapadı.

Makkoy, birden ortaya çıktı ve Adams'a doğru eğildi, bir saniye sonra doğruldu.

- Ölmüş, dedi. Helen:

- Anlamıyorum, dedi. Makine öldürecek güçte değildi. Işınların nedeniyle ölmüş olduğunu hiç sanmıyorum.

Lethe, taşlaşmış bir ifadeyle:

- Yalnızdı, dedi. Bu yeterliydi. Onunla konuşmadım.

Körk, çın çın öten başını avuçlarının arasına aldı.

- Anladığımı sanıyorum. Makkoy:

- Ben bir şey anlayamadım, Cim, dedi. İnsanın ölmesi daima bir neden olmalıdır. Lethe:

- Yalnızlıktan öldü, dedi. Önemli bir nedendir. Biliyorum. Spak:

- Şimdi ne yapıyoruz, Kaptan? diye sordu.

- Bilmiyorum... düşüneyim biraz... Gelder'i buraya alıp tedavi etmemiz gerekiyor sanırım. Burasının yönetimini onun alması gerekir. Ve sonra... beni düzeltmek zorunda. Helen, böyle bir şey istemiyorum, aklımın köşesinden bile geçmez, ama...

Helen yumuşak bir sesle:

- Ben de istemiyorum, dedi. İkimizin de buna alışması gerekiyor. Hoşlanmadığımı söyleyemem,

Cim, çok kötüydü, ama fevkalâdeydi.

Makkoy, çok daha sonra:

- Hâlâ inanması çok zor, dedi. Bir insanın yalnızlıktan ölebileceğini aklıma bile getiremezdim.

Körk artık tamamen düzelmışti. Helen onun için gemideki doktorlardan biriydi.

- Doğru, fakat... inanılması hiç de güç bir şey değil, Bons.

KORKUNUN BEDELİ:

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız tarihi 649.12.21. Atılgan tarafsız bölgeye yaklaşıyor. Görevimiz, Romulus-Remus tarafsız bölgesindeki gözlem uydularını kontrol etmek.

* * *

Romulan saldırısı başladığı zaman Kaptan Ceyms T. Körk, Atılgan'ın küçük kilisesinde bir nikâh kıymak üzere hazır bekliyordu.

Körk böyle bir görevi kabul etmeyebilirdi. Zaten evlenmek isteyenler sivil olsaydı, bu görevi nasılsa kabul etmezdi. Hem gemide nikâh kıymaya yetkili tek kişi olması, hem de evlenecek olanların gemi personelinden olması, bu görevi kabul etmesinin başlıca nedeniydi. Fazer uzmanı Robert Tomlinson'la yardımcısı fazer uzmanı Angela Martine'in nikâhlarını kıymak, onları karı-koca ilân etmek kendisi için ayrı bir zevk kaynağı olacaktı.

Ayrıca, böyle bir teklif yapıldığı zaman, bu teklifi geri çevirmeyi hiç düşünmemişti. Yıldızlar arasındaki yolculuk, her ne kadar ışık hızına yakın bir hızla yapılıyorsa da, en iyi niyetli bir insan için bile sıkıcı olabilirdi. Hiç kimse, sert bir amir ya da düşüncesiz bir kişi olmadıkça; böyle uzun yolculuklarda normal insan ilişkilerini görmemezlikten gelebilir ne de böyle ilişkileri yasaklayabilirdi. Körk, ne sert bir amirdi, ne de düşüncesiz bir kişiydi.

Bir bakıma, Atılgan bütün olarak düşünülecek olursa, davranışlarından hiç biri, kıyacağı bir nikâh kadar sembolik olamazdı. Yine, geniş zaman aşımı ve uzaklık nedeniyle, yıldız gemileri uygar gezegenler arasındaki en etkili ve verimli bir halkaydı. Hatta gerektiği için çok hızlı olan gezegenler arası radyo bile, birçok çeşitli durgulara konu oluyordu; radyo ile eşya taşınmazdı ve radyo aracılığıyla insanlar arasında kurulan bağıntı her yönden tatmin edici olmaktan çok uzaktı. Diğer taraftan, yıldız gemileri, işçi arılar kadar verimli olabiliyordu; ikmal malzemesi, tıbbî yardım, teknik bilgi, vatandan haber taşıyabilir ve hepsinin üstünde, insanların birbirleriyle yakın ilişkilerini sağlayabilirdi.

Aynı karışık nedenlerle Atılgan'da küçük bir kilise vardı. Bu kilise, kimseyi gücendirmemek (ya da, resmî yetkililerin deyimiyle «Tüm gezegenlerin bağlılığını sağlamak» amacıyla acemi bir mimar tarafından planlanmıştı. Kilise tamamen basitleştirilmiş ve yavan denecek kadar tüm sembollerden yoksun tutulmuştu; fakat kilisenin varlığı, çok dikkatle planlanmış, kendi başına küçük bir dünya olan Atılgan'da da kabul edilmiş ve böylece, insanların çoğunlukla dinî isteklerinin esiri oldukları gerçeği kendiliğinden ortaya çıkmıştı.

Körk kiliseye girdiği zaman damatla beraber bir düzine kadar personel toplanmış kendi aralarında çene çalıyorlardı. Mühendis Skat, yakın plana küçük bir televizyon kamerası yerleştiriyordu. Kameranın hazırlanmasındaki amaç, evlenme törenini hem tüm personeline, hem de geminin dışında, Romulus-Remus tarafsız bölgesindeki gözlem uydularına aktarmaktı.

Skati, bu işi emrindeki adamlardan birine de yaptrabilirdi, ama bizzat yapması, bu törene karşı gösterilen ilginin açık bir deliliydi. Bir bakıma da, geline verilen en güzel bir armağan olacaktı. Körk'ün dudaklarında hafif bir tebessüm dolaştı. Geminin havası bugün kütle halinde sembollerle doluydu.

- Her şey yolunda mı, Skati?

- Damadı bilmem, ama efendim, bence her şey yolunda.

- Çok güzel.

Mamafih, gösterişsiz mihraba doğru yürürken Körk'ün dudaklarındaki tebessüm biraz soldu. İçinde nedenini anlayamadığı garip bir endişe vardı. Tarafsız bölgeye yaklaştıkları bir sırada, böyle bir tören yapılmasını biraz yersiz buluyordu. Romulanlar bir zamanlar amansız düşmanlarıydı. Fakat sonradan, elli yıl kadar önce, sistemlerinin çevresi tarafsız bir bölgeyle kapatıldığından beri, Romulanların tek sinyali bile duyulmamıştı. Tarafsız bölgenin altında, saldırı için herhangi bir hazırlık yapıyor bile olsalar, burunlarının ucunda ağır silâhlarla donatılmış bir yıldız gemisi varken saldırmaları anlamsız olurdu. Ayrıca, saldırmak için böyle bir günü seçmeleri saçma olmaz mıydı?

Skati, kamerayı kurmasını bitirdiği zaman, elinde olmayarak saçlarını düzeltti; gelini koluna alıp mihrabın karşısına getirecekti. Dâhilî hoparlörden tatlı bir müzik yayılıyordu. Körk, müzikten pek anlamadığı için, çalan müziğin dinî bir parça olmasını temenni etti. Kilisenin kapısı açıldı ve gelin Angela, yanında Çavuş Canis Rend olduğu halde içeri girdi. Skat, hemen kolunu geline uzattı. Tomlinson ve tanıklık yapacak olan arkadaşı mihrabın başında bekliyordu.

Körk, törene başlamak için gırtlığını temizlemek amacıyla bir, iki kere öksürdü.

Tam bu sırada geminin alarmı çalmaya başladı.

Angela'nın rengi kül gibi oldu. Gemide yeni olduğu için, evvelce böyle bir alarm duymamış olabilirdi, ama anlamını çok iyi biliyordu. Alarm birden kesildi ve- haberleşme subayı Teğmen Uhura'nın sesi duyuldu:

- Kaptan Körk, çok acele Kaptan Köprüsüne! Kaptan Körk, çok acele Kaptan Köprüsüne!

Fakat bu uyarı zaten yersizdi, çünkü Kaptan Körk, yıldırım hızıyla kiliseden fırlamış Kaptan Köprüsüne doğru koşuyordu.

Kaptan Körk ve mühendis Skat, Kaptan Köprüsüne ulaştıklarında, Birinci Subay Mistir Spak, Teğmen Uhura'nın yanında duruyordu. Dünyalı bir kadınla Volkan'lı bir babadan olma Spak dünyalılarının duygularından yoksundu ve Teğmen Uhura'nın yüzü, her Bantu kadınında olduğu gibi tamamen ifadesizdi. Böyle olduğu halde, Kaptan Köprüsündeki heyecan kaçınılmaz bir gerçektir.

Körk:

- Ne oluyor? diye sordu.

Spak hemen sakin bir sesle cevap verdi:

- Dört sıfır iki üç numaralı uydudan Komutan Hansen'di. Tarafsız bölgede net bir sinyal

yakalamışlar.

- Kimliği?

- Belirsiz, fakat makine yapısının şekli modern. Görünüşte, Romulan gemisi değil. Haberleşme cihazından bir ses yükseldi.

- Özür dilerim, Mistir Spak. Sizi duyuyorum. Şimdi gemiyi görebiliyoruz. Gemi modern, fakat işaretleri Romulan.

Körk, haberleşme cihazının başına gitti ve mikrofonu Teğmen Uhura'nın elinden aldı.

- Ben Kaptan Körk. Kimliğini sordunuz mu, Hansen?

- Evet. Bilgi verilmedi. Bize yardım edebilir misiniz, Kaptan? Bu sektördeki tek yıldız gemisi sizsiniz.

- Tabii, yardım edeceğiz.

- Onları ekranda da izlemek için kilitleneceğim...

Hansen'in sesi bir an kayboldu, sonra tekrar işitildi.

- Özür dilerim, onları kaybettim. Monitör Serimizden kayboldular.

- Monitörünüzle aldığınız görüntüyü bize aktarın. Teğmen Uhura, görüntüyü köprü ekranına alın.

Bir dakika süreyle, ekranda yıldızlardan, donuk donuk parıldayan yıldız kümelerinden başka bir şey görünmedi. Sonra, birdenbire ekranda garip bir gemi belirdi. Dış görünüşü, Atılgan sınıfından bir gemiyi andırıyordu; kubbeli büyük bir tekerlek şeklindeydi ve görünüşte, gözlem uydusuna yaklaşıyordu. Geminin büyüklüğünü, uzaklık tahmini yapılmadan anlayamazdı.

- Görüntüyü tam büyütelim, Teğmen Uhura.

Yabancı gemi sanki hızla kendilerine doğru yaklaşıyormuş gibi göründü. Skat, parmağıyla işaret edince, Körk, gördüğünü anlatmak için başını salladı. Geminin alt yüzeyindeki geniş çizgiler hiç bir kuşkuyla yer vermiyordu. Geniş gölgeler, kanatları yarı açık bir av kuşunu andırıyordu. Geminin Romulan olduğu gerçektir.

S-4023 uydusundan Hansen'in heyecanlı sesi duyuldu:

- Tekrar yakaladım! Kaptan Körk, gördüğünüz gibi...

- Görüyoruz.

Birdenbire ekranda göz kamaştırıcı bir ışık belirdi, sonra hafifledi. Teğmen Uhura, aceleyle görüntüyü büyütüp küçülten düğmelerle oynadı Körk gözlerini kırıştırarak ileri doğru eğildi.

Yabancı gemi, teknesinin alt kesiminden torpidoya benzeyen parlak bir ışık huzmesi fırlatmıştı. Işın huzmesi, sanki başka bir düzeyde ışık hızıyla yol alıyormuş gibi yaklaştı ve S-4023'ün ekranında büyüdü, Atılgan'ı da içine almış gibi göründü.

Hansen'in haykırışı duyuldu:

- Ateş ediyor! Koruyucu perdelerimiz işe yaramadı... biz...

Atılğan'ın ekranı bu tahrip edici ışını koni rol odasına aktardı. Hoparlör kuvvetle cızırdadı ve sustu.

Körk, Uhura'ya çok sakin bir sesle:

- Savaş durumu, dedi. Genel alarm. Mis ter Spak, tam yol ileri. Onları karşılayalım.

Şimdiye dek kimse canlı bir Romulan görmemişti. Aslında isimlerinin Romulan olmadığı gerçektir. Romulus-Remus sisteminden bundan yetmiş beş yıl önce kanlı bir şekilde ayrıldıkları zaman geride kalan döküntülerden toplanabilen parça parça bilgiler bu genel kanıyı uyandırmıştı. Savaş sırasında uzaydan birkaç ceset toplanmış ve bu cesetlerde yapılan incelemeler, Romulanların insana benzer yönleri olduğu halde, insana benzemediklerini ortaya koymuştu. Eksperlerin tahminlerine göre, Romulanlar, savaşçı oldukları için, sakin bir gezegene yerleşmek üzere uzaya fırlatılan büyük bir göçmen kütlesinin istenmeyen bir grubuydu ve göçmen kütlesi başka bir dünyaya doğru yol alırken, onlar Romulus-Remus sisteminde kalmışlar ve ismini aldıkları gezegene yerleşerek ırklarını sürdürmüşlerdi. Küçük bir güneşin yörüngesinde dönen ikiz gezegenler Romulus ve Remus, barış içinde ve rahat yaşamak isteyen hiç bir ırk tarafından çekici görünüşlü olmamıştı.

Fakat bütün bu bilgiler tahminden ileri gidemiyor, ne tarih ne de soruşturma ile edinilen bilgiler tarafından desteklenemiyordu. Federasyon'un bir parçası olan Volkanit ırklar, Romulanlar hakkında bilgileri olmadığını iddia ediyorlardı; Romulanların kendileri de hiç bir zaman canlı olarak ele geçmiyordu -muhtemelen intihar askerî eğitimlerinin bir parçasıydı- ve hiç bir canlı esir almıyorlar, esirleri daima öldürüyorlardı. Romulanlar hakkında kesin olarak bilinen, onların küçük gezegenler sistemlerinden, yıldız gemileri için çocuk oyuncağı olan acemice yapılmış silindir biçimindeki gemileriyle Federasyon yönetimindeki gezegenlere saldırmalarıydı. Böylesine geri bir ırk oldukları halde, Romulanların Romulus-Remus sisteminden sürülmeleri yirmi beş yıl gibi uzun bir zaman almıştı ve bu iş de kansız olarak başarılamamış, her iki tarafın da kayıpları büyük olmuştu.

İçinde gözlem uydularının yer aldığı tarafsız bir bölge, Romulus-Remus sisteminin çevresinde kurulmuş ve elli yıldan beri, bir gemi şöyle dursun, varlıklarını belli edecek bir sinyal dahi alınmamıştı. Belki Romulanlar hâlâ yaralarını tedavi ediyorlar ve hem silâhlarını hem de kinlerini geliştiriyorlardı... Belki aldıkları dersi yeterli gördükleri için savaşmaktan vazgeçmişlerdi... Belki de artık savaşmaktan bıkmışlar, kabuklarına çekilmişlerdi...

Tabii, bütün bunlar sadece bir ihtimaller dizisiydi. Şimdi kesin olan tek şey vardı. Bugün tekrar kabuklarından çıkmışlardı... ya da uzaya bir gemi göndermişlerdi.

Atılğan'ın personeli savaş durumuna geçtikleri zaman yerlerini öylesine sakin tavırlarla almışlardı ki, yabancı biri onların şimdiye dek hiç bir savaşa katılmamış birer acemi olduklarını düşünebilirdi. Hatta, evlenme törenleri yarıda kalan gelinle damat bile fazer konsollarındaki yerlerini almışlar, birkaç saat önce yeni bir nesil yaratmaya hazırlandıkları gibi, yıkıcı ışınları düşmanın üzerine göndermeye hazırlanmış bekliyorlardı.

Fakat fazer ışınlarını gönderecek olan silâhların nişangâhlarında henüz bir hedef yoktu. Kaptan

Köprüsünde, Körk, kaptan koltuğuna oturmuştu, sağında ve solunda Mistir Spak'la Skat duruyordu. Sulu, geminin dümenini kullanıyordu; İkinci Kaptan Stayls trafiği yönetiyordu. Teğmen Uhura, her zaman olduğu gibi, haberleşme cihazının başındaydı.

Teğmen Uhura:

- Dört sıfır iki üç, iki dört ya da iki beş uydularından cevap yok, dedi. Hâlâ yörüngede olduklarını gösteren herhangi bir işaret de yok. Geri kalan uydu yine eski yerini koruyor. Saldırgan gemi görünmüyor. Alınışlar normal. Tarafsız bölge, sıfır.

- Onlara dikkatli olmalarını ve anormal gördükleri her şeyi bildirmelerini söyleyin.

- Peki, efendim. Sulu:

- Dört sıfır iki üç alanına giriyoruz, dedi.

- Teğmen Uhura?

- Hiç bir şey yok, efendim. Hayır, bu alanda bir yansıma etkisi alıyorum. Hurda tahmin ederim... madenî, parçalanmış ve hâlâ hareket halinde. Yansıma, uydunun bulunması gereken noktadan geliyor. Kompütör kontrolü yapıyorum, ama...

Körk, sıkıntılı bir ifadeyle:

- Fakat şüpheye yer yok, dedi. Elli yıl öncesine göre yumrukları büyümüş. Buna da hiç şaşmıyorum.

Stayls:

- Bu silâh nasıl bir şeydi? diye fısıldadı. Körk:

- Tahmine kalkışmadan önce kendimiz kontrol edeceğiz, dedi. Mistir Spak, traktör ışınlarıyla şu hurda demirlerden bir parçasını gemiye alalım. Tam analiz istiyorum... ışınlar içinde bulunan maddeleri, gerilim deneyleri, röntgen dağılımı, mikro-kimyasal etki, madenin yapısı üzerindeki ışın etkisi. Uydunun hangi madenden yapılmış olduğunu biliyoruz. Şimdi nasıl bir durumda olduğunu bilmek istiyorum; sonra madenin etkileniş şekli üzerinde laboratuvar tahmini yapılmasını istiyorum. Ne istediğimi anladınız mı?

Birinci Subay:

- Elbette, efendim, diye cevap verdi.

Spak'ın yerinde başkası olsaydı, belki Kaptan'ın bu şekilde konuşmasına kırılabilirdi. Oysa, Körk'ün bu konuşması Spak için gerçeğin bir ifadesiydi. Spak, hemen laboratuvar bölümünün konuşma kanalını açtı.

Uhura, biraz garip sesle:

- Kaptan, dedi.

- Ne var?

- Bir sinyal alıyorum. Kütle halinde bir hareket. Başka bir şey yok. Ne görüntü ne de Radar sinyali var. Radyasyon da yok. Kompütör-de bir «De Brogli» değişiminden başka şey yok.

Yakında çok küçük ve yoğun bir cisim olabileceği gibi, çok uzaklarda, kuyruklu yıldız gibi, büyük bir cisim olabilir. Fakat aldığımız izler, hiç birine uymuyor.

Körk:

- Trafikçi? dedi. Stayls kesin dille:

- Çevrede sönük bir meteor var, Romulus-Remus sisteminin parçası, dedi. Galaktik Doğu 973 derecede hareket ediyor, uzaklık bir nokta üç ışık saati, rotası da kaba tahminle birbirine yaklaşan iki doğru halinde...

Uhura:

- Bunu ben de biliyordum, dedi. Ama benim tespit ettiğim daha değişik. Bize oranla hızı bir buçuk ışık, tarafsız bölgeye doğru gidiyor. Bir çeşit elektromanyetik alan... fakat daha önce hiç rastlamadığım bir çeşit alan. Bunun normal olmadığından eminim.

Spak, sanki hava raporu veriyormuş gibi çok sakin bir tavırla:

- Teğmen Uhura haklı, dedi. Görünmez bir perde olduğunu sanıyorum.

Stayls homurdandı, ama Körk, yarı-dünyalı Birinci Subayının, söylediklerini destekleyemeyecek olduğu takdirde konuşmayacağını çok iyi biliyordu. Bir dünyalı standartlarına göre biraz garip bir yaratık sayılabilirdi, ama kılıç kadar keskin zekâsı vardı. Körk:

- Açıklayın, lütfen, dedi.

- Rota, son uyduya saldırıp onu tahrip eden geminin rotasına uyuyor, Kaptan. Şimdi izlediğimiz rota yerine, dört sıfır iki beş uydusuna doğru uzanan bir rotada seyrediyor.

- Teğmen Uhura?

Uhura, isteksiz bir tavırla cevap verdi:

- Doğru, Kaptan.

Spak, konuşmasına devam etti:

- İkincisi; Komutan Hansen, hemen onur de olduğu halde gemiyi kaybetti. Saldırıya geçtiği zamana kadar tekrar görünmedi. Saldırıdan sonra tekrar kayboldu ve o zamandan beri de gemiyi göremedik. Üçüncüsü; Varsayımlı olarak, eğer geminin bütün gücünü kullanacak olursanız, Atılgan büyüklüğündeki bir geminin de gözden kaybolması mümkündür. Ancak, fazerlerinizi ya da enerji isteyen bir silâh kullanacağınız zaman tekrar görünmek zorundasınız.

Stayls:

- Dördüncüsü de, palavra, dedi. Körk düşünceli bir tavırla:

- Hiç de öyle değil, Misler Stayls, dedi. Bu varsayım, Atılgan'ın burnunun dibinde neden böyle bir geminin bulunduğunu açıklıyor. Romulanlar bizi avlayabileceklerini düşünüyorlar ve bunu anlamak için de bir fedaî gemi gönderdiler.

Stayls oldukça nazik bir dille:

- Zincirleme bir sürü sonuç, efendim, dedi.

- Farkındayım, Mistir Stayls. Fakat elimizdeki en iyi sonuç bu. Mistir Sulu, Teğmen Uhura'nın aldığı sinyalleri izleyen bir rota tutun ve hiç bir şekilde kaybetmeyin. Fakat emrim olmadan hiç bir şekilde tarafsız bölge sınırlarını aşmayın. Mis Uhura, taşıyıcı dalgaların, makine yapısının, şu De Brogli öndalgasından başka, bütün frekansları kontrol edin, özellikle gemiyle ana-gezegenleri arasında yapılabilecek konuşmaları yakalamaya çalışın. Mistir Spak ve Mistir Skat, ikinizin de brifing odasında bulunmanızı istiyorum. Romulus hakkında bildiklerimizi tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor. Doktor Makkoy'u da çağırırsanız iyi olur. Herhangi bir soru?

İki subay hayır anlamında başlarını salladılar. Körk, bunun üzerine:

- Hemen harekete geçelim, dedi.

* * *

Mistir Spak, laboratuvar bölümünden çağrıldığı zaman toplantı hâlâ sürüyordu. Spak'ın toplantı odasından çıkması üzerine herkes bir bakıma rahatladı. Skat ve Makkoy, yarı Volkan yarı Dünyalı bu yaratığın yanında kendilerini pek rahat hissetmiyorlardı. Hatta, Birinci Subayına çok değer veren Körk bile onun yanında bazen huzursuzlaşıyordu.

Makkoy, nazik bir tavırla:

- Benim de gitmemi ister misin, Cim? diye sordu. Bana öyle geliyor ki, yalnız kalıp düşünmek ihtiyacındasın.

- Sen yanımda olduğun zaman daha iyi düşünüyorum, Bons. Skati'ye de ihtiyacım var. Fakat bu iş çok büyük olabilir. Federasyon gezegenlerinden yarısı tarafsız bölgede devriye geziyor. Eğer nedensiz olarak tarafsız bölge sınırını bir yıldız gemisiyle aşacak olursak, Romulanlar gibi birçoklarını başımıza üşüştürebiliriz. Zaten iç savaşlar da böyle başlar.

Skat:

- Üç uydunun kaybedilmesi yeterli bir neden değil mi? dedi.

- Zannedersen, fakat kesin olarak o uyduları vuran nedir? Bir Romulan gemisi diyoruz, fakat bunu ispatlayabilir miyiz? Hayır. Ne söyleyeceğiz? Gemi, görünmez bir gemi mi diyeceğiz? Stayls, bizim tarafımızdan olduğu halde, bu söze o bile güldü. Bildiğimiz kadarıyla, Romulanlar teknoloji yönünden bizden çok geriydi... savaşı hep şaşırtıcı saldırılarla kazanmaya çalışıyorlar ve son derece vahşî davranarak sonuca gitmek istiyorlardı. Oysa şimdi, bizimki kadar güzel bir gemiyle karşımıza çıkıyorlar, ayrıca görünmez bir perdenin arkasına gizlenmeyi başarıyorlar. Buna ben bile çok zor inanıyorum.

Körk, derin bir nefes alarak sustu, sonra konuşmasını sürdürdü:

- Ve diğer yönden, Baylar... diğer yönden, biz burada oturmuş konu üzerinde tartışırken, onlar belki de bizi anîden vurmaya hazırlanıyorlar.

Asansörün kapısı kayarak açıldı. Spak tekrar toplantı odasına girdi.

- Kaptan...

- Evet, Mistir Spak. Söyleyin.

Spak'ın kolunun altında, bir tahta levhaya tutturulmuş bir tomar kâğıt vardı. Diğer eli serbestti, ama yumruğu sıkılıydı. Volkanit yüzünden herhangi bir şey anlamak mümkün değildi, ama genel tutumundan endişeli bir hava sezilebiliyordu.

Mistir Spak, her zamanki gibi sade dille:

- Kalıntıların analiz raporunu getirdim, dedi. Siz sormadıktan sonra tüm ayrıntılarına girmeyeceğim. Romulanların S-4023 uydusu üzerine kullandığı ışının molekül patlamasıyla ilgisi var gibi görünüyor.

Makkoy, kaba bir tavırla:

- Yani, bu ne demek? diye sordu. Spak, sıkılı yumruğunu masanın üzerine doğru uzattı. Elini açtığı anda masanın üzerine pırlıl pırlıl yanan maden tozları döküldü.

- Madenleri hemen yıprandırıyor. Maden kristalleri yapışkanlıklarını kaybedip toz haline geliyorlar.. işte böyle. Ondan sonra da, maddenin içinde bulunan her neyse, kendi kendine dağılıyor, çünkü çevresinde onu tutan bir maden kalmamış oluyor. Umarım ki bu açıkça anlaşıldı, Doktor Makkoy. Eğer anlaşılmadıysa, tekrar anlatmaya çalışayım.

- Allah belânı versin, Spak... Körk yorgun bir tavırla:

- Kes sesini, Bons, dedi. Oturun, Mistir Spak. Kendi aramızda tartışacak durumda değiliz. Tahminimizden de kötü bir durumda olduğumuz açık seçik ortada. Eğer elimizdeki gerçeklere dayanabilirsek, Romulanlar, görünmez bir perde meydana getirmeyi başarıyorlar ve ellerinde, bizim silâhlarımızla başa çıkabilecek silâhları var. Spak:

- Hiç değilse bazı durumlarda bizim silâhlarımızdan çok üstün, dedi. Makkoy:

- Bu iki aletin de Mistir Spak tarafından tahayyül edilmiş olması ihtimali var, dedi. Her iki olay için de bizi paniğe götüren onun fikirleri.

Körk, kısılı dudaklarının arasından konuştu:

- Şu anda başka bir çözüm yolumuz yok. Bunu kabul ediyor muyuz? Pekâlâ. Şu halde, ne yapabileceğimizi düşünelim. Skati, Romulan cihazlarının gerçek, olduğunu kabul edersek, onlara karşı koyabilmek için ne yapabiliriz? Görünmez bir cismi vuramayız ve görünmez bir silâhtan kendimizi koruyamayız. Bu takdirde ne yapmamız gerekir?

- Tepeden tırnağa silahlı, hızlı ve manevra yeteneği yüksek bir gemimiz var. Aynı zamanda, düşünüldüğü kadar görünmez değiller. Teğmen Uhura, hareket ettikleri zaman De Brogil dalgalarını yakalayabilir. Bu da demektir ki, yalnızca kaçıyorlar ve görünmez kalabilmek için hemen hemen bütün güçlerini kullanıyorlar. Gemimizin hızı küçümsenmeyecek kadar fazladır. Öyle sanıyorum ki, alıngaçlarımızın onları yakalayabildiğini de bilmiyorlar.

- Yani onların elinden kaçarak kurtulabilir ve yaklaşık olarak ne yaptıklarını anlayabiliriz. Fakat onların silâhlarıyla başa çıkamayız ve onları göremeyiz.

- Şu anda öyle görünüyor. Bana kalırsa, kuvvetin çok güzel bir şekilde dengelenmesi, Cim. Bir savaş halinde komutanların çoğunlukla güvenebileceği bir durum.

Körk:

- Henüz savaş halinde değiliz, dedi. Çarpışma da yapmıyoruz. Gezegenler arası bir savaşın eşiğindeyiz. Hatalı olmamaya çalışmalıyız.

Spak:

- Elimizdeki gerçeklere göre, yapacağımız her şeyde biz haklı oluruz, efendim, dedi. Makkoy dudaklarını büzdü.

- Kendine öylesine güveniyorsun ki...

Dâhilî hoparlörden duyulan sinyal doktorun konuşmasını kesti. Teğmen Uhura'nın sesi toplantı odasını doldurdu.

- Kaptan Körk.

Körk, terleyen avuçlarını pantolonunun yanma silerek:

- Dinliyorum, Teğmen, dedi.

- Hedefimiz olan gemiye kilitlenmeyi başardım. Onları hâlâ göremiyoruz, ama seslerini alıyoruz.

Makkoy da diğerleriyle birlikte koşarak kaptan köprüsüne gitti. Ama hoparlörden garip, boğuk sesler duyuluyordu. Sesler bazen kayboluyor, hafifliyor, parazitlerle karışıyordu. Fakat konuşulanlar kesinlikle anlaşılmıyordu. Sesler kabaydı ve insan sesine benzediği de iddia edilemezdi. Mamafih, bilinmeyen bir dilde konuşulduğu gerçektir.

Bantu'lu Teğmen Uhura, önündeki aletlerden başka şeye aldırılmıyordu. Elleri kontrol tablosunun üstündeki düğmeler arasında dolaşarak, sesleri mümkün olduğu kadar net atmak için şu ya da bu düğmeyle oynuyordu. Teğmenin hemen kolunun altındaki kayıt cihazı konuşulanları daha sonra incelenmek üzere banta alıyordu.

Teğmen Uhura, kayıt cihazının mikrofonuna:

- Bu konuşmalar yabancı geminin dâhilî konuşma sisteminden almıyor olmalı, dedi. Yüksek dayanıklılık gösteren zayıf bir sinyal. Böyle bir sinyali nasıl bir alanın kaçırdığını kontrol etmek değerli olacak... Oh, Allah... Hayır, işte yine duyuldu. Skati, tepemde duran sen misin?

- Evet, hanımefendi. Yardıma ihtiyacın var mı?

- Bu dalga biçimini tespit etmesi için kompütöre alıver. Bileklerim ağrıdı. Eğer dalga yapısını öğrenebilirsek belki bir sonuca varabiliriz.

Skati'nin parmakları kompütörün düğmeleriyle oynadı. Kısa bir süre sonra, seslerin ton düzeni ayarlandı ve Teğmen Uhura, derin bir iç geçirerek arkasına yaslandı. Parmaklarını açıp kapayarak yorgunluğunu gidermeye çalıştı. Mamafih, biraz endişeli olduğu gözden kaçmıyordu.

Körk:

- Teğmen, dedi. Bu haberleşme sızıntısından bir sonuç çıkarabilecek misin?

Haberleşme subayı Uhura, tekrar öne doğru uzanırken:

- Neden olmasın, diye cevap verdi. Sızıntı öylesine büyük ki. Gözle görülebilecek ışığı saklamışlar, ama diğer pencerelerden çoğunu açık bırakmışlar. Her neyse, bir deneyelim...

Fakat bir süre sonuç alınmadı. Stayls, Spak'ın yanından geçerken ona dokunmamaya dikkat ettiğini belli ederek Skati'nin yanına gelip kompütörün idaresini aldı. Spak, onun bu hareketini görmemiş gibiydi.

Makkoy kendi kendisine konuşuyormuş gibi:

- Bütün bunların hepsi çok saçma, dedi. Şu yaratıkları inlerine soktuğumuz zaman bizden yüzyıl geriydiler. Fakat bu gemi hemen hemen bizimki kadar iyi. Hatta bizimkine benziyor. Ve silâhlar...

Teğmen Uhura:

- Lütfen bir dakika susar mısınız, Doktor Makkoy, dedi. Bir şeyler almaya başlıyorum. Körk:

- Sulu, dedi. Rotalarında değişiklik var mı?

- Hayır, efendim. Aynı rotayı izliyorlar. Teğmen Uhura bir zafer haykırışıyla:

- Evreka! dedi. İşte.

Kontrol odasındaki ana ekran aydınlandı. Körk, bu görüntünün, Romulan gemisinin kontrol odasındaki bir kameradan yansıdığını düşündü. Bu da çok garipti, çünkü Atılgan'da da birçok görüntü yansıtan kamera vardı, ama bu tip kameradan kontrol odasına konmamıştı. Bunun nedeni de, Kaptanın davranışlarını, herhangi bir panik yaratmaması için başka gözlerden saklamaktı.

Ekranı, kontrol panolarının üzerine eğilmiş üç Romulan görünüyordu. İnsanca bir görünümüleri vardı, ya da insana çok benziyorlardı; ince uzun boylu adamların yüzleri badem rengindeydi; sırtlarında kurt başı amblemlili askerî üniforma, başlarında, çelik miğfer vardı.

Komutan olduğu anlaşılan ön plandaki bir adam, pilot yerini andıran çukur bir yerde çalışıyordu. Atılgan'ın kaptan köprüsüne kıyasla, bu kontrol odası çok küçüktü. Tavandan uçları çıkan enerji boruları elle dokunulabilecek kadar alçaktı.

Bütün bu ayrıntılar bir anda görüldü ve hemen unutuldu. Körk'ün dikkati, komutanın üzerine yoğunlaşmıştı. Beyaz üniforması, subaylarının üniformasına göre daha az gösterişliydi. Daha önemli olanı, miğfer giymemiş olmasıydı. Vücut yapısı, duruşu, ten rengi, hatta kulaklarının şekli bakımından çok ilginçti. Çünkü, düşman geminin kaptanı, Mistir Spak'ın bir benzeriydi.

Körk, gözlerini ekrandan ayırmadığı halde, kontrol odasında bulunanların ellerinde olmayarak dönüp Mistir Spak'a baktıklarını hissetti. Kontrol odasında derin bir sessizlik oldu. Sadece makinelerin uğultusu ve Romulan gemisinden alınan sesler duyuluyordu.

Stayls, görünüşte, kendi kendisine konuştu:

- Şimdi biliyoruz. Gemimizin yapısını casuslardan öğrenmişler. Bizim gemilerden biri olduğu kanısını kolayca uyandırabilir.

Körk, Stayls'ın bu konuşmasını duymamazlıktan geldi. Stayls istemeyerek kendi kendine

konusmuş olabilirdi.

- Teğmen Uhura, bu dil üzerinde gerekli incelemenin yapılmasını istiyorum. Eğer dillerini çözebilirsek...

Stayls yine kendi kendisine söylendi. Söyledikleri pek anlaşılmamakla beraber, oldukça sesliydi. Artık, onun bu hareketine göz yummamak gerekiyordu.

- Ne söylediğinizi pek anlayamadım, Mistir Stayls.

- Kendi kendime konuşuyordum, efendim.

- Daha yüksek sesle söyleyin. Duymak istiyorum.

- Ama, efendim... Körk, sert sesle emretti:

- Tekrarlayın.

Şimdi kontrol odasındakilerin hepsi, Mistir Spak'ın dışında, Körk'le Stayls'a bakıyorlardı.

Stayls:

- Pekâlâ, dedi. Öyle sanıyorum ki, Mistir Spak, bu dilin çevirisini kompütörden ya da herhangi bir makineden çok daha çabuk yapabilir. Nihayet, onlar da Mistir Spak cinsinden insanlar. Bunu anlamak için onlara şöyle bir bakmak yeter. Hepimiz bunu açıkça görebiliyoruz.

- Bu bir suçlama mı? Stayls derin bir nefes aldı.

- Hayır, efendim. Sadece bir gözlem. Bunları açıkça söylemek istememiştim ve eğer bize bir yararı yoksa, sözlerimi geri alırım. Fakat hepimizin aynı şeyleri düşündüğümüzden eminim.

- Mazeretiniz hiç de tatmin edici değil. Mamafih, mademki açığa vuruldu, bunun üzerinde tartışacağız. Mistir Spak, şu insanların konuştukları dili anlıyor musunuz? Mistir Stayls'ın fikrine iştirak etmek istemem, ama Romulanlarla sizin aranızdaki benzerlik çok kuvvetli. Bunun bir anlamı olabilir mi?

Spak kesin bir dille:

- Bir anlamı olduğu muhakkak, Kaptan. Görünüşte, uzayın bu bölgesindeki insanların çoğunluğu bu yapıda olsa gerek. Bu anlayış pek yeni değil. Mamafih, Volkanların da dünyalılar gibi Romulanlarla herhangi tarihî bir ilişkileri yoktur. Dillerini gerçekten anlamıyorum. Benim dilimi andıran bazı kök kelimeler olduğu da gerçek... İngilizcede Latineden gelme kelime kökleri olduğu gibi. Kelime kökünün bilinmesi, zamanla her ne kadar dil hakkında fikir edinilmesini sağlarsa da, bu dilin anlaşılmasına yardımcı olamaz. Denemek isterim... ancak, şimdiki zor durumdan kurtulmamıza yardımcı olabilmesi için, zamanında başarabileceğim kuşkulu.

Körk, konuşmayı izleyen kısa sessizlikte, ekrandan gelmekte olan seklerin kesildiğini fark etti. Bir saniye sonra, Romulan gemisinin kontrol odası da ekrandan silinmişti. Uhura durumu hemen bildirdi.

- Sızıntıyı önlediler. Onları dinlediğimizi anlayıp anlamadıklarını tahmin etmek zor.

- Aramaya devam edin ve yakaladığınız an bana haber verin. Bant kayıtlarının, Mistir Spak için bir kopyasını alın. Doktor Makkoy ve Mistir Skat, lütfen benimle kamarama kadar gelin. Herkese

söylüyorum, içinde bulunduğumuz durum şu yada bu şekilde çözümlenmedikçe alarma devam edileceği unutulmasın.

Körk ayağa kalktı ve asansöre yürüyecekmiş gibi göründü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu, Stayls'a döndü.

- Size gelince, Mistir Stayls, öne sürdüğünüz fikir gerçekten de yararlı olabilir. Fakat şu anda, böyle düşüncelerin dışarı yansıtılması hatalıdır. Bunları kendinize saklasanız daha iyi olur kanısındayım. Buna benzer başka düşünceleriniz varsa, şimdiden söylemek isterim ki, gemimde ikilik yaratılmasına hiç bir şekilde göz yumamam. Bilmem açıkça anlatabildim mi?

Yüzü kâğıt gibi bembeyaz olan Stayls, ancak duyulabilen bir sesle cevap verdi:

- Çok iyi anlattınız, efendim.

* * *

Kaptan Körk, kamarasındaki masasının başına oturdu ve ayaklarını kaldırıp masanın üzerine koydu, sonra kederli bir ifadeyle doktora ve geminin mühendisine baktı.

- Sanki başımız yeteri kadar derde girmemiş gibi, bir de başımıza Mistir Spak çıktı. Zaten normal zamanlarda bile çevresindekilerle ufak tefek söz düellosu yapıyordu. Oysa şimdi, bu rastlantı... çok kötü bir zamanda oldu.

Makkoy:

- Eğer bu bir rastlantıysa, dedi.

- Rastlantı olduğuna eminim, Bons. Spak'a güvenim var. Çok iyi bir subay. Davranışları dünya standartlarına göre kötü, fakat Stayls'ın tutumunun da aynı şekilde kötü olduğunu düşünüyorum. Bu sorunu bir an için bırakalım. Şimdi ne yapmamız gerektiğini öğrenmek istiyorum. Romulanlar kaçır görünüyorlar/Birkaç saat içinde tarafsız bölgeye girecek. Onu izlemekte devam edecek miyiz?

Makkoy:

- Eğer onu izleyecek olursan savaşı göze almış olursun, dedi. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Belki de bir iç savaşa neden olabilirsin.

- Çok haklısın. Diğer taraftan, halen üç karakol uydusunu kaybettik. Pahalı malzemeler bir yana, tam altmış kişiyi kaybettik. Hansen'le aynı okula gitmiş olduğumuzu biliyor muydun? Neyse, boş ver. Skati, ne dersin?

- Altmış kişinin hayatını kaybetmesini küçümsemiyorum, ama Atılgan'da dört yüzün üstünde insan var. Onların tehlikeye girmesini istemem. Her neyse, Romulan silâhına karşı savunma olanağımız yok... ve Fazerler görmediği bir hedefi vuramazlar. Onların tarafsız bölgeye kaçmalarına fırsat vermek, durumu Federasyona bildirmek ve işi donanmaya bırakmak iyi bir çözüm yolu gibi görünüyor. Böylece, onların cihazlarını iyice incelemek zamanını da bulmuş

oluruz.

Makkoy, Skat'ın sözlerini tamamladı.

- Dillerini ve asıllarını da öğrenmiş oluruz. Eğer onları zorlayacak olursak bu fırsatları kaçırmış oluruz.

Körk itiraf etmek zorunda kaldı.

- Akıllıca bir söz ve mantıklı. Oysa bunların tek kelimesini bile kabul etmek bana zor geliyor. Ancak, söyledikleriniz seyir defterine çok yakışacak. Başka bir diyeceğiniz var mı?

Makkoy:

- Daha ne söylememizi istiyorsun? dedi. Söylediklerimi kabul edip etmemek senin bileceğin bir şey. Umarım ki, benim düşüncesiz bir kişi olduğumu sanmıyorsundur, Cim.

- Böyle düşünmeyeceğimi bilirsin. Sana Hansen'le aynı okula gitmiş olduğumu söylemiştim. Alarm çaldığı zaman gemimde, evlenmek üzere olan genç bir çift vardı. Ne zaferle ne de toplumun hakkımdaki düşüncesiyle ilgiliyim. Bu savaşı engellemek istiyorum. Bu iş da bana düşüyor. Bütün mesele, bunun nasıl başarılabilceğinde.

Körk, üzüntüyle ayakkabılarının burnuna baktı. Bir süre sonra:

- Bu Romulan saldırısı tamamen bir kuvvet gösterisi ve denemesi, dedi. İki silâhları var. Tarafsız bölgeden çıkıp, meydan okumalarını umursamazlıkla geçiştiremeyeceğimiz bir katliam yaparak boy gösterdiler ve bize meydan okudular. Ayrıca, bu saldırıları bizim kararlı olup olmadığımızı da denemek içindi. Onları yenilgiye uğratmamızdan sonra, tutumumuzun değişip değişmediğini kontrol etmek istediler. Koşulların bize karşı olmasından ötürü, dostlarımızın öldürülmesine seyirci mi kalacağız? Şimdi, onların bu yaptıklarına göz yumacak olursak, özellikle tarafsız bölge kurallarını çiğneyen de onlar olduktan sonra, acaba barışı ne kadar süreyle koruyabileceğiz? İleri bir tahminle, bizim, dünya ve Federasyon için... hatta Romulanlar için... barışçı bir gelecek düşünemiyorum. Onların cezasını içinde bulunduğumuz şu anda vermemiz gerekmez mi? Skat:

- Haklı olabilirsin, dedi. Böyle söyleyeceğimi sanmazdım, ama karar vermek zorunluğunda olmadığımı memnunum.

- Ya sen, Bons?

- Beni boş ver. Yalnız, bir teklifim olacak. Şu Fazer uzmanlarının nikâhını kıysan, personelin moralini yükseltmiş olursun.

- Nikâh kıymanın tam zamanı mı diye düşünüyorsun?

- Nikâh kıymanın kesin bir zamanı var mıdır bilmem. Fakat personelinin moraline önem veriyorsan... bunu ön planda tuttuğundan eminim... onlara önem verdiğini anlatmanın tam vaktidir. Bir savaş arifesinde kıyılan nikâh. İnşallah seni şaşırtmadım.

Körk gülümseyerek:

- Şaşırttın, Doktor, dedi. Fakat haklısın.

Nikâhı kıyacağım. Fakat tören çabuk ve kısa sürecektir.

Makkoy:

- Zaten uzun süren hiç bir şey yoktur, dedi.

Kaptan köprüsünde önemli hiç bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Körk, kamarasındaki toplantının ancak on dakika sürmüş olduğunu biraz geç fark etti. Yalnızca De Brogli dalgalarıyla varlığı tespit edilen Romulan gemisi, normal bir hızla hâlâ tarafsız bölgeye doğru kaçıyordu.

Mistir Spak:

- Alınışlarının görünmez perdeden sızarak bizi tespit edememesi çok mümkün, Kaptan, dedi.

- Ya öyle, ya da bizi bir çeşit tehlikeye doğru sürüklemeye çalışıyor, Mistir Spak. Her iki halde de, açık bir savaş anlamıyla hareket edemeyiz. Bir şaşırtmaca yapmalıyız. Bana, şaşırtıcı bir hareket yolu bulun, Mistir Spak.

Stayls söze karıştı:

- Öldürücü bir şey olmaması tercih edilir.

Sulu, dümen kontrol panosunun önündeki koltuğunda, yarı dönerek, Stayls'a:

- Çok yanılıyorsun, dedi. Ömrünün sonuna kadar yetecek hatalar yaptın.

- Hata yapan ben değilim, ama içimizden biri yaptı. Körk:

- Kesin tartışmayı, dedi. Rotayı bozmayın, Mistir Sulu. Şimdilik evlenme törenine devam edeceğiz.

* * *

Körk:

- Uzay yasasına göre, dedi. Burada Angela Martine ile Robert Tomlinson'un hayatlarını birleştirmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Evlilik hayatınızda...

Nikâh töreni bu kez kesilmeden sürdü. Körk, önündeki kitabı kapadı ve gelinle damada baktı.

- ... Ve böylece, Atılgan'ın kaptanı olarak bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı-koca ilân ediyorum.

Tomlinson'a karısını öpebileceğini işaretle anlattı. Birkaç konuğun tebrikleri arasında damat gelinin dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Çavuş Rand, hemen gelinin yanına koştu ve yanağından öptü. Makkoy, Tomlinson'un elini sıktı, sırtını okşadı ve gelini öpmek üzere döndü.

Körk:

- İlk öpücük kaptanın hakkıdır, Bons, dedi.

Fakat Körk gelini öpemedi, çünkü duvardaki hoparlörden gelen ses bunu engelledi. Konuşan Mistir Spak'tı.

- Kaptan... İstedığınız şaşırtıcı hareketi bulduğumu sanıyorum.

Körk, ciddî bir ifadeyle:

- Bu gemide gerçekten de hiç bir iş tamamlanamıyor, dedi. Hemen geliyorum, Mistir Spak.

* * *

Spak'ın bulduğu şaşırtıcı hareket, daha önce gördükleri sönmüş bir kuyruklu yıldızdı. Bu kuyruklu yıldız, Romulan-Remus'un merkez güneşine yaklaştığı için artık sönmüş halinden sıyrılmış gibi görünüyordu. Spak, yıldızın astronomik takvimde kayıtlı olduğunu tespit etmiş ve kompütör kontrolü, yıldızın 440 saniye sonra Atılgan'la Romulan gemisinin arasından geçeceğini göstermişti. Yıldızın bu hareketini kendi yararlarına kullanabilirlerdi. Körk, hemen kararını verdi.

- Fırsatı kullanacağız. Mistir Sulu, yıldız aramızdan geçtiği anda hızımızı artırarak yaklaşacağız. Skati, fazer odasına söyle, kuvvetli bir salvo atışı istiyoruz. Alınanlar şu buz kütesinin yaklaştığını gösteriyor. Ateş ederken biraz yanılacağız, hepsi o kadar.

Skat:

- Bu uzaklıktan bile hiç değilse bir isabet kaydedebiliriz, dedi. Spak:

- Yaklaşmaya bir dakika var, diye bildirdi. Stayls:

- Ya fazer ışınlarımız onların manyetik alanından geçemezse? diye sordu. Körk:

- Uzak bir ihtimal olmasına rağmen, mümkündür, dedi. Bu takdirde de yapacağımız başka şey kalmaz.

- Otuz saniye... yirmi... on beş... on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir, sıfır.

Atılgan, tam sıfır noktasında büyük bir hızla ileri fırladığı zaman geminin ışıkları bir an için sönmüşleştirdi. Fazerler hemen hemen bütün enerjiyi çekeceği için, mümkün olduğu kadar enerjinin arttırılması gerekiyordu. Kuyruklu yıldız ekranda büyümeye başladı.

- Evet, Mistir Tomlinson... Ateş!

Atılgan, kükreyen bir aslan gibi gürledi. Bir saniye sonra geminin ışıkları birden parladı ve gürültü kesildi. Fazerler ateş etmişti.

Spak, duygusuz bir tavırla:

- Fazla yük, dedi. Ana bobin yandı.

Sonra hemen bir panoyu açarak devreleri kontrol etmeye başladı. Kısa bir tereddütten sonra Stayls da ona yardıma gitti.

Sulu:

- Kaptan, dedi. Romulanların gemisi... görünmeye başlıyor. Onu vurduk sanıyorum... Evet, vurduk!

Körk, Romulan gemisinin gerçek amacını anlamakta gecikmemişti.

- Ama isabetimiz tam olmadı, Mistir Sulu. Tam yol geri! Şaşırtmaca harekâtı!

Fakat düşman fazlaca hızlıydı. Uydu 4023'ü tahrip eden torpido şeklindeki ışın grubu ekranda görüldü. Işın, Atılgan'a doğru geliyordu...

Sulu:

- Faydasız, dedi. İki dakika sonra bize çarpacak.

- Çavuş Rand, doksan saniye içinde kayıt şamandırması atılsın. Sulu:

- Durun, dedi. Işınlar şekil değiştiriyor...

Sulu'nun söylediği doğrudu. Işın grubu bulut gibi ağır ağır yayılıyordu. Bir kısmı mavi alevler halinde, ana ışık grubundan ayrılmaya başlıyordu. Ayrıca, parlaklığı da biraz solmuştu. Acaba ışınların bir uzaklık kısıtlaması mı vardı?

Işın grubu ekrandan kayboldu. Atılgan sert bir şekilde sarsıldı. Spak da dâhil olmak üzere birkaç kişi yere yuvarlandı. Allahtan ki, Spak, cızırtılarla parlayan enerji devrelerinin üzerine düşmemişti.

- Skati! Hasar raporu!

- Tutucu kompartımanlardan biri bozuldu. Diğer hasar çok küçük. Ana fazer bataryası, sigortası yenileninceye kadar çalışamaz.

Teğmen Uhura:

- Düşmanın daha kötü durumda olduğunu sanıyorum, Kaptan, dedi. İleride dağınık bir halde hurda tespit ediyorum. Enerji boruları... döküm parçaları... plastoform... Bütün bunların düşman gemisinden döküldüğünü tahmin ederim.

Kaptan köprüsünde yükselen sevinç haykırıışlarını Körk, sert bir el hareketiyle durdurdu.

- Hızımızı koruyalım. Silâhlarını kullanabilmeleri için görünmez perdelerini kaldırmaları gerekiyor... Perdeleri de hâlâ açık.

Sulu:

- Hayır, yine kayboluyorlar, Kaptan, dedi. Onlar da hızlarını artırıyorlar... Şimdi tamamen gözden kayboldular.

- Dâhilî konuşmalarından bir şey yakalayabiliyor musunuz, Teğmen Uhura?

- Hiç bir şey yok, efendim. Hatta De Brogli dalgaları bile kayboluyor. Öyle sanıyorum ki şimdi kuyruklu yıldız aleyhimize çalışıyor.

Bütün bunların anlamı neydi? Bilinmeyen bir düşmanla çarpışmak zaten kötüydü, ama bu düşmanın istediği zaman gözden kaybolabilmesi daha da kötüydü. Ayrıca, bu gemi edindiği tecrübesiyle ana vatanı olan gezegene dönecek olursa, muhtemelen milyonlarcası tarafsız bölgeyi aşarak büyük bir katliama girişinceye kadar, Romulanlar bir daha ortada görünmeyeceklerdi. Bu gemi her ne pahasına olursa olsun durdurulmalıydı.

Körk düşünceli tavırla:

- Bu kadarlık kısa bir zamanda uyguladıkları taktik anlamlı, dedi. Kendini savunma olanağından yoksun üç piyona bir gösteriş saldırısı yaptılar, gücümüzü üzerlerine çekmek için de satranç tahtasının ortasına çekildiler, sonra bir yan saldırı yaptılar ve tekrar sindiler. Romulanların bir çeşit satranç oynadıkları açık seçik ortada. Eğer yapacakları hamleyi önceden bilmiş olsaydım, yine satranç tahtasının ortasına çıkacaktım. Eğer böyle yaptılarsa, şu anda, ilerdeki takviye kuvvetlerine bizi sürerken, kendileri tam arkamızda, iyonlaşma dalgalarımızın üzerinde oturuyor olmalılar.

Uhura:

- Peki, tespit ettiğimiz enkazın anlamı nedir, efendim? diye sordu.

- Sahte bir gösteri olarak eski parçaların gemiden atılması çok eskiden yapılan denizaltı savaşlarında bilinen bir aldatmacadır. Bu oyunu bir kez daha denedikleri takdirde, belki nükleer başlıklı bir bombayı da attıkları parçaların arasına katarlar. Teğmen Sulu, bir dönüş manevrası istiyorum. Bu manevra öylesine yapılmalı ki, ana fazer bataryaları tam arkada kalabilsin. Mistir Spak, ana bobin sigortasının yenilenmesi için daha fazla bekleyemeyiz. Hemen fazer odasına gidin ve fazerleri elle yönetin. Mistir Stayls, siz de onunla gidip yardım edin. Dönüş tamamlandığı sırada benim emrimle ateş edeceksiniz. Hepsi anlaşıldı mı?

Her iki adam da anladıklarını işaret ederek kontrol odasından çıktılar. Stayls'ın isteksizce davrandığı gözden kaçmıyordu. Körk onların arkasından kısaca baktı. Stayls'ın Spak'tan kuşkullanması kendisini de bir bakıma zehirlemişti.

Dönüş manevrası başladığı zaman onları çoktan unutmuştu. Ekranda, geminin iyonlaşma dalgaları göründü. Gemi yavaş yavaş pozisyona giriyordu.

Romulan gemisi üçüncü kez, Körk'ün tahmin ettiği yerde belirmeye başladı. Fakat şu anda yapabilecekleri bir şey yoktu. Kontrol odasında çıt çıkmıyordu. Körk, dişlerini sıkmış, geminin dönüşünü tamamladığını bildirecek gösteregeye bakıyor, göstergedeki ince kılların üst üste gelmesini bekliyordu.

- Tamam, Spak, Ateşşş!

Hiç bir şey olmadı. Körk'ün Spak hakkındaki kuşkusu artık baskı altında kalamazdı. Birden öfkeyle yerinden fırladı ve Fazer odasını gösterecek olan dâhilî ekranın düğmesini çevirdi.

Bir dakika için gördüklerinin anlamını kavrayamadı. Ekran yeşilimsi bir bulut tabakasıyla kaplıymış gibi görünüyordu. Yeşilimsi bulut tabakasının arasından, yerde yatan iki kişiyi şöyle böyle seçebildi. Sonra Stayls, ekranın görüş açısına girdi. Bir eliyle ağzını ve burnunu kapatmıştı, diğer eliyle kontrol tablosuna uzanmaya çalışıyordu. Fakat yeşilimsi dumanı ciğerlerine fazlasiyle çekmiş olacak ki, kontrol tablosuna yetişmeden gırtlığını tutarak yere yuvarlandı.

- Skati! Orada ne oluyor?

Skat'in boğuk sesi duyuldu:

- Soğutma sıvısı. Kaçak yapmış olmalı... Bakın, Spak...

Spak, gerçekten de ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek kontrol tablosuna doğru gidiyordu. Körk, yerde yatanların Tomlinson'la tayfalardan biri olduğunu tahmin etti. Muhtemelen sıvı kaçağı Romulanların Atılgan'a yaptığı saldırı sırasında meydana gelmiş ve iki personeli öldürmüştü. Ana ekranda, Romulanların gönderdiği ikinci bir ışın bulutu yavaş yavaş Atılgan'a doğru süzülüyordu. Sanki her şey insanı çıldırtan bir yavaşlık içinde oluyordu.

Sonra, Spak, kontrol tablosuna nasılsa varmayı başardı. Zorlukla dizlerinin üzerinde doğruldu ve kramplı parmaklarını kontrollere doğru uzattı. Ateşleme düğmesine elinin kenarıyla iki kez vurdu ve yere yuvarlandı.

Işıklar karardı. Ekranda görünen Romulan gemisi parlak bir ışıkla dağıldı.

Atılgan'da üç ölü vardı: Tomlinson, yardımcısı ve Stayls. Angela kurtulmuştu, çünkü sıvı kaçağı meydana geldiğinde lazer odasında bulunmuyordu. Angela kurtulmuştu, ama ömrünün sonuna kadar dul kalacaktı. Körk, bütün bunları büyük bir üzüntüyle seyir defterine geçti.

Romulanların yaratmaya çalıştıkları ikinci savaş daha başlamadan sona ermişti. Bu başarıda, bütün Atılgan personelinin payı vardı.

ÇIPLAK ZAMAN

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız Tarihi 780.3.0. «La Pig» gezegeninde altı kişilik bir gözlem istasyonu var. Atılan bu çevrede bulunduğu için, gezegenin dağılmasından önce istasyon personelini alacak. Ondan sonra da, çevreden ayrılmayarak dağılmayı inceleyecek. Tespit edilen ayrıntılı kayıtlar dünyadaki yetkililere iletilecek. Belki günün birinde, bu bilgiler değerlendirilerek, gezegenleri istedikleri takdirde parçalayabilecekler.

* * *

Kimse bu gezegenin dağılmasını umursamıyordu. Hatta, kimse bu gezegene bir isim vermek zorunluğunu bile duymamıştı. Yalnız, uzay haritalarında ULAPG42821DB şifre numarasıyla kayıtlıydı. Daha sonra Atılan personeli, bu şifreyi kısaltmış ve gezegene «La Pig» adını vermişti.

Bu isim aslında gezegene uygun değildi. Gezegen, 10,000 mil çapında, çıplak bir kaya kütesiydi. Yüzeyi tamamen buzlarla kaplanmış ve donmuştu. Sadece, uzaktan bakıldığında görülen mor rengini, yüzeydeki likenimsi bitkilerden alıyordu.

Kendi sınıfındaki gezegenlerin en büyüğü sayılan bu gezegen, birkaç yüz milyon yıllık kısa hayatından sonra, yüzeyin donması ve çekirdeğin büzülmesi nedeniyle dağılmak üzereydi.

Kaptan Körk, kendisi gibi serüvene alışık her insan gibi böyle masa başından yönetilen işlerden sıkılıyordu.

Mistir Spak:

- Alıncağlarımız aşağıda canlı tespit etmiyor, Kaptan, dedi.
- Yanına bir kişi alıp aşağıya in ve inceleme yap, Mistir Spak.
- Emredersiniz Kaptan.

Mistir Spak ve Joe Tormolen nakil odasındaki disklere çıktılar ve bir saniye sonra nakil ışınlarının parlaklığında gözden kayboldular.

İstasyonun önünde belirledikleri zaman, çevrede derin bir sessizlik vardı. Gözlem istasyonunun her tarafı açıktı ve buzlar içeriye kadar girmişti. Döşemede, konsolların, hatta sandalyelerin üzerinde bile kalın bir buz tabakası vardı. Açık kapılar donmuştu. İstasyonun tüm enerjisi de kesilmişti.

Altı personel de ölmüştü. Personelden biri, çok kalın giyinmiş olduğu halde, konsollardan birinin üzerine yarı eğilmiş vaziyette donmuş, kazık gibi kalmıştı. Koridorlardan birinin ağzında, çok ince giyimli bir kadının cesedi vardı. Mamafih, yapılan inceleme kadının donmadan önce, boğularak ölmüş olduğunu göstermişti.

Geri kalan personelin dördü de istasyonun bodrum katındaydı. Makine mühendisi, yaşam sağlayan sistemin kontrolleri başında donup kalmıştı ve sistem «Kapalı» işaretine çevrilmişti. Oysa göstergeler, henüz sistemdeki enerjinin tükenmediğini gösteriyordu. İki personel yattıkları yerde donmuşlardı. Isı derecesi düşünülecek olursa, bu normal karşılanabilirdi. Fakat altıncı personel, yani sonuncu personel, giyinik olduğu halde duşun altında donmuştu.

* * *

İki kişilik ekibin başkanı olan Mistir Spak:

- Görülecek başka bir şey yoktu, Kaptan, dedi. Yalnız, şurada burada henüz donmamış küçük su birikintileri vardı. Oysa bünyelerinde hangi madde olursa olsun, o ısıda donmuş olmaları gerekirdi. Laboratuvar için küçük bir örnek getirdik. Cesetler, hâlâ donuk bir vaziyette morga kaldırıldı. Fakat gördüklerimiz, bir rejisör tarafından hazırlanmış sahneyi andırıyordu.

Körk:

- Hayal gücü, iyi bir polisin daima yardımcısıdır, dedi. Bir tahmin yapmak gerekirse, gaz haline gelebilen ve son derece zehirli bir madde istasyona yayılmış olmalı. Adamlardan biri üstüne bulaşan bu maddeden temizlenebilmek amacıyla elbisesiyle duşun altına koşmuş. Birisi de, maddeyi dışarı atabilmek gayesini güderek, bütün kapı ve pencereleri açmış.

- Peki, donmadan önce boğularak ölen kadın?

- Bu kaza nedeniyle birisi kadını suçlu bulmuş olabilir. Belki de dikkatsizlik zincirinin önemli bir halkasıdır. Ya da sınırların fazlaca gergin olmasından doğan bir olaydır. Böylesine küçük yerlerde çalışan insanların ne kadar sınırlı olabileceklerini bilirsin.

Spak:

- Çok güzel, Kaptan, dedi. Peki, mühendisin yaşamı sürdüren sistemi kapatmasına ne dersiniz?

Körk, çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı.

- Tahmin yürütmekten vazgeçtim, dedi. "Belki, yapılan tüm şeylerin bir sonuç vermediğini görerek intihar etmeyi uygun bulmuştur. Ya da bütün bu tahminlerimde başından sonuna kadar yanılmış olabilirim. En iyisi, gezegenin dağılmasını tespit etmek üzere yörüngemize yerleşelim. Aşağıda her ne olursa, olanlar görünüşte bizim için kapanmış bir defterdir, Mistir Spak.

Kaptan Körk, daha sonra seyir defterine bu olay için «görünüşte» deyimini kullanmıştı.

Spak'la beraber gözlem istasyonuna giden Joe Tormolen, belirtileri ilk gösteren kişi oldu. Son derece yetenekli bir tayfa olan, fakat toplumsal yaşantıdan her zaman uzak kalmayı benimseyen Joe, her zamanki gibi yine tek başına yemek salonunda yemeğini yiyordu. Hemen yakınında kaptan pilot Sulu ve trafikçi Kevin Riley, karatede savunma şekilleri üzerinde tartışıyorlardı. Tartışmalarının bir noktasında. Sulu sözlerinin doğrulanması için Joe'ya seslendi.

Joe, cevap vereceği yerde birden sinirlendi ve La Pig gezegeninde ölen altı kişinin hayatlarını

boşuna kaybetmiş olduklarını söyledi ve uzayda dolaşmanın gereksiz olduğundan söz etti. Sözlerini bitirdiği zaman, birden kullanmakta olduğu bıçağı kaldırdı ve vücuduna saplamak istedi.

Fakat, Sulu ve Riley, onun kendilerine saldıracağını düşünerek, hemen savunmaya geçmişlerdi; oysa Joe, kendisini vurmaya çalışıyordu; nitekim ağır bir şekilde yaralandı. Joe'nun elinden bıçağı almaya çalışan Sulu ile Riley'in üstü başı kan içinde kalmıştı. Olay yerine koşan güvenlik personeli ilk anda kimin yaralı olduğunu kavrayamadı. Durum aydınlanınca, Joe hemen revire kaldırıldı.

Bu olayı, ayrıntılarıyla tartışmaya zaman yoktu, çünkü La Pig gezegeni dağılmaya başlamıştı ve Sulu'yle Riley hemen kaptan köprüsüne çağırılmışlardı. Gezegenin dağılması gerçekleşirken, çevreye yayılan manyetik alan nedeniyle, Atılgan eski yörüngesinde kalamazdı ve yine yörünge değiştirmesi ihtimaline karşı, her zaman hazırlıklı olunması gerekiyordu.

Bu nedenlerle, Joe Tormolen'in ölümünü ilgilendiren Doktor Makkoy'un raporu, Kaptan Körk'ün eline yirmi dört saat sonra geçebildi ve Körk, Doktor'un toplantı için yaptığı teklife ancak raporu aldıktan dört saat sonra cevap verebildi. Çünkü gezegenin dağılması artık sona ermek üzereydi ve yönetimi Sulu'yle Riley'e bırakabilirdi. Bir dakika sonra Makkoy'un bürosuna gitti.

Makkoy hiç vakit geçirmeden konuya girdi.

- Eğer Joe, La Pig gezegenine inen grupta olmasaydı, seni hiç rahatsız etmeyecektim, Cim. Fakat olay çok garipti ve bazı bağıntılar bulunabileceğini dikkate almamak sakıncalı olacaktı.

- Olayın garip yönü nedir?

- Yalnızca intihara girişim kendi başına çok garip, Cim. Joe, gerçekten de içine kapanık bir kişiydi, ama bu içine kapanıklığının yüzeye çıkmasına ve onu intihara kadar sürüklemesine neden olan şey beni düşündürüyor. Cim, Joe'nun ölmemesi gerekirdi. Bağırsakları parçalanmıştı, fakat güzel bir ameliyatla hem bar-saklarım diktim, hem de peritoniti temizledim. Başka bir enfeksiyon durumu yoktu. Fakat yine de öldü ve ölüm nedeni benim için bilinmiyor.

Körk:

- Yaşamak arzusunu psikolojik olarak yitiremez mi? dedi.

- Böyle olaylar görmüştüm. Fakat böyle bir şeyi ölüm belgesi üzerine yazamam. Ölüme gerçekten bir neden olmalı. Zehirlenme ya da beyinde kan pıhtılaşması falan gibi güçlü bir neden. Görünüşte, belli bir neden olmadığı halde, Joe'nun dolaşım sisteminde bir bozukluk vardı. Ayrıca, La Pig'de ölen altı kişinin de bize bir yararı yok.

- Doğru. Spak'ın getirdiği örnek ne oldu? Makkoy omuz silkti.

- Her şey mümkün. Fakat getirilen örnek, içinde donma noktasını bir bakıma yükselten maden tuzları bulunan sudan başka bir şey değil. Her yönden çok dikkatle inceliyoruz. Bakteri, virüs yok ve ayrıca, kimyasal olarak çok saf. Mamafih, başka yönlerden de incelemeler yapılacak, fakat hepsi bu.

Körk:

- Peki, Spak'a da göz kulak olacağız, dedi. Gezegene bir de o indi. Her ne kadar vücut metabolizması çok değişikse de sonucun ne olabileceğini önceden kestiremeyiz. Şimdilik, bütün bunların tamamen bir rastlantı olduğunu düşüneceğiz.

Körk, Makkoy'un bürosundan çıktı. Kapıyı çekip arkasına döndüğü zaman, yandaki koridorlardan birinden Sulu'nun geldiğini gördü. Sulu, henüz kaptanı görmemişti. Sulu'nun sırtında siyah T-Şört, boynunda havlusu vardı ve muhtemelen spor salonundan geliyordu. Kolunun altında, ucunda koruyucu başlık bulunan bir talim meçi vardı. Hayatından memnun görünüyordu ve emirsiz olarak görevinden ayrılmış olduğunu umursamaz bir hali vardı.

Sulu koltuğunun altındaki meçi kaldırdı ve ucu tavana gelecek şekilde tuttu. Sonra avucunun içinde kaydırıldı; ucu gözlerinin hizasına gelince tekrar tuttu. Bir dakika kadar inceledi, sivri uçtaki koruyucu başlığı çıkardı.

- Sulu!

Kaptan pilot birden geriye doğru sıçradı ve gard pozisyonu aldı. Elindeki meçin sivri ucu, iki adamın arasında küçük daireler çizmeye başladı.

Sulu neşeyle:

- Aha! dedi. Kraliçenin şövalyesi mi, yoksa Rişelyö'nün adamı mı? Kendinizi tanıtır.

- Sulu, bu ne demek? Görevinin başında olman gerekirdi.

Sulu, eskrim adımlarıyla bir adım ilerledi.

- Beni aldatmak, ha? Kılıcını çek!

Körk sert sesle:

- Oyun yeter artık, dedi. Hemen revire git.

- Ve seni boş bırakayım, öyle mi? Hayır, en iyisi...

Birden hamle yaptı. Körk, geriye sıçradı ve fazer tabancasını çekti, parmağının ucuyla «bayıltıcı» güce ayarladı. Fakat Sulu, Körk'ten daha çevik davrandı. Birden, güverteler arasındaki dar geçitlere giden merdiven deliğine atıldı ve gözden kayboldu. Şimdi boş bulunan delikten sesinin yankısı duyuluyordu.

- Korkakkkkkk!

Körk, hiç vakit geçirmeden kaptan köprüsüne gitti. Kontrol odasına girerken, Teğmen Uhura'nın, trafik yönetim koltuğunda kalkıp yerini başka bir personele bıraktığını ve kendi haberleşme cihazına doğru yürüdüğünü gördü. Sulu'nun koltuğunda da başka biri vardı.

Körk:

- Riley nerede? diye sordu. Mistir Spak, oturmakta olduğu kaptan koltuğundan kalkarken:

- Dışarı çıktığını görmedik, dedi. Sadece Çavuş Harris onun odadan çıktığını fark etmiş. Körk, dümeniciye:

- Belirtiler nedir? diye sordu.

- Sinirli hali falan yoktu, efendim. Mistir Sulu'nun nerede olduğunu sorduğum zaman şarkı söylemeye başladı: «Korkmayın, Riley burada.» Sonra, İrlandalı olmadığımı üzüldüğünü söyledi, oysa ben İrlandalıyım, efendim. Daha sonra da siperlerine çekileceğini söyledi. Körk kısaca:

- Sulu da aynı durumda olmalı, dedi. İkinci güverte, üçüncü koridorda beni kılıçla kovaladı, sonra gövde arasındaki delik boşluğuna dalıp gözden kayboldu. Teğmen Uhura, güvenlik personeline ikisini de bulmalarını söyleyin. Onlarla temas eden bütün personelin revire gidip muayene olmalarım istiyorum.

Spak:

- Psikiatrik bir muayeneden geçirilmeleri doğru olur, Kaptan, dedi.

- Açıklayın.

- Bu davranışlar, bilinçaltına yerleşmiş bazı duyguların yüzeye çıkmasından doğmuş olabilir. Tormolen, içine kapanık bir kişiydi, sonunda bilinçaltındaki duyguları yüzeye çıktı ve sonucu hepimiz biliyoruz. Riley, kendisini İrlanda kralı sanıyor. Sulu'nun da özlemini çektiği, ortaçağ şövalyesi olmakmış.

- Pekâlâ. Gezegenin şimdiki durumu nedir?

- Tahminlerin üstünde bir hızla dağılıyor. Şu anda, yüzde iki bir dağılım "tespit ettik.

- Kayıtlara devam edilsin. Körk, koltuğuna oturmak üzereyken dümencinin sesi yükseldi.

- Kaptan, dümen cevap vermiyor.

- Ventral verniyerlerini çalıştırın. Daha sonra yörünge düzeltmesini yaparız.

Dümenci şalteri indirdi, fakat şalter istenen cevabı vermedi.

- Verniyerler de çalışmıyor, Kaptan. Körk, bıkkın bir tavırla:

- Ana makineler, Warp hızı bir! dedi. Spak, çok sakın bir sesle:

- Bu hız bizi sistemin dışına atacaktır, Kaptan, dedi.

- Başka çaremiz yok, Mistir Spak. Dümenci:

- Cevap yok, efendim, dedi.

Spak, dâhilî mikrofonu:

- Makine dairesi cevap ver, dedi. Enerji istiyoruz. Kontrollerimiz ölü.

Körk, parmağıyla asansörü işaret etti.

- Mistir Spak, orada neler olduğunu bizzat öğrenmenizi istiyorum.

Spak, asansöre doğru dönerken, asansörün kapısı açıldı ve elinde meç olduğu halde Sulu görüldü.

- Rişelyö! Nihayet seni yakaladım! Körk:

- Sulu, dedi. Elindeki şu Allah'ın cezası...

- Kraliçe ve Fransa adına!

Sulu birden ileri bir hamleyle Spak'a saldırdı. Spak, neredeyse kılıcın ucuna geçiyordu. Körk, atılmaya hazırlandı, fakat kılıcın ucu bu kez, kendisine doğru döndü.

- Şimdi de sahte Rişelyö...

Sulu, tam hamle yapacağı sırada, göz ucuyla Uhura'nın arkadan yaklaşmakta olduğunu gördü ve ona doğru döndü. Uhura hemen durdu.

- Aha, güzel nedime! Uhura:

- Özür dilerim, yanıldın, dedi.

Sonra, Sulu'nun omzu üzerinden baktı. Sulu, arkasına dönerken, Spak'ın usta parmakları uzandı ve Sulu'nun omuz sinirini yakaladı. Sulu, un çuvalı gibi yığıldı.

Körk, hemen dâhilî mikrofonu döndü.

- Mistir Skat! Enerjiye ihtiyacımız var! Skat! Makine dairesi, cevap ver!

Hoparlörden tenor bir ses yükseldi:

- Siz mi aradınız?

Körk, öfkesini engellemeye çalışırken:

- Riley sen misin? diye sordu.

- Kaptan konuşuyor. Ben Kaptan Tomas Riley, Atılgan gemisinin kaptanı. Acaba kiminle konuşuyorum, efendim?

- Allah'ın cezası, ben Körk.

- Körk kim? Böyle bir subayım yok.

- Riley. Ben Kaptan Körk. Makine dairesinden çık, Trafikçi. Skat nerede? Riley:

- Aşçılar beni dinleyin, dedi. Kaptanınız konuşuyor. Bütün tayfa için çift porsiyon dondurma hazırlanmasını istiyorum. Aziz Kevin yortusu için kaptanın özel bir ikramıdır. Ve şimdi, kaptanınız uygun bir seçim yapacak.

Körk, koşar adımlarla asansöre doğru fırladı. Spak, hemen kaptan koltuğuna yöneldi.

- Efendim, dedi. Şimdiki düşüş oranımıza göre, gezegenin egzosfer tabakasından kurtulmamız için yirmi dakikadan az bir vaktimiz var.

Körk, sert bir tavırla:

- Pekâlâ, dedi. Şu taklitçi maymunun üstesinden gelmeye çalışacağım. Enerjiyi temin eder etmez kullanmak üzere hazır olun.

Asansörün kapısı Körk'ün üzerine kapandı. Riley'in sesi geminin her yerinden duyuluyordu: «Seni yine yuvana döndüreceğim, Katlin.» Aslında, Riley'in bir solist olduğu söylenemezdi. Eğer Riley'in serenadı, geminin bütün hoparlör sistemini bağlamamış olsaydı, komik bile sayılabilirdi. Fakat geminin enerjisi kesilmişti ve hemen bir çözüm yolu bulunmadığı takdirde gezegenle

birlikte mahvolmaya mahkûm olacaklardı.

Körk, makine dairesine indiği zaman Skat ve iki adamı portatif bir alıngaçla makine odasının kapısını inceliyorlardı.

Körk'ün gelişi üzerine Skat, başını kaldırıp baktı.

- Şu kapıyı açmaya çalışıyoruz, efendim, dedi. Riley içeri girdi ve kontrol odasına çağırdığınızı söyledi. Biz dışarı çıkınca da kapıyı içerden kilitleyip bizi dışarıda bıraktı. Dâhilî hoparlörden onunla konuşmanızı dinledik. Körk:

- Hem dümeni kilitledi, hem de enerjiyi kesti, dedi. İkinci bir yolla onu geçip yedek makineleri çalıştıramaz mısınız?

- Hayır, Kaptan, ana kontrol tablosundan her şeyi kilitledi.

Skat, adamlarından birini dürttü.

- Büroma çık ve buranın planını getir. Eğer, kesmek zorunda kalacak olursak, enerji devrelerini de beraber kesmek istemem.

Tayfa, başıyla anladığını işaret etti ve koşarak uzaklaştı.

Körk:

- Dümen için hiç değilse bataryadan enerji veremez misin? dedi. Düşüşümüzü belki önleyemez, ama hiç değilse sabit bir yerde kalmamızı sağlar. Belki on dokuz dakikamız kaldı, Skati.

- Duymuştum. Deneyebilirim.

- Güzel.

Körk, kaptan köprüsüne dönmek üzere asansöre bindi.

Riley'in şarkısı devam ediyordu:

«Ve göz yaşları güzel gözlerini solduruyor...»

Kaptan köprüsünde, Körk, ters bir sesle:

- Şu gürültüyü kesemez misiniz? dedi. Teğmen Uhura:

- Hayır, efendim, dedi. Makine dairesindeki ana enerji kanallarını kullanarak her kanalı kontrolü altına alıyor.

- Kontrolü altına alamayacağı bir şey var. Mistir Spak, geminin bütün bölümlerini kapatın. Eğer bu hastalık bulaşıcıysa, hiç değilse yayılmasını önleyebiliriz ve aynı zamanda...

Spak:

- Anladım, Kaptan, dedi.

Geminin bütün güvertelerindeki kısımları birbirinden ayıran kapakları kapayan kolu çekti. Otomatik olarak alarm çalmaya başladı. Alarm sesi, Riley'in sesini bastırdı. Alarm kesildikten sonra, çok kısa süren bir sessizlik oldu. Sonra Riley'in sesi duyuldu:

- Teğmen Uhura, ben kaptan Riley. Şarkımı yarıda kestiniz. Yaramazlık yaptınız. Size dondurma verilmeyecek. Spak:

- On yedi dakikamız kaldı, efendim, dedi. Riley'in konuşması sürdü:

- Bütün gemi personeli dikkat! Saat 19'da geminin oyun salonunda resmî bir balo verilecektir. Bütün personel baloda hazır bulunacak.

Riley'in alaylı kahkahası ortalığı çınlattı.

- Gecenin özelliği olarak, geminin bütün bayan personeline, geminin depolarından yarımşar litre esans verilecektir. Buna karşılık, bütün erkek personel birer maaş ikramiye alacak. Başka hediyeler için hazır olun.

Körk sordu:

- Dâhilî hoparlörler bağlanmadan önce Sulu'dan bir haber alınabildi mi? Teğmen Uhura:

- Doktor Makkoy, onu revire yatırmış ve bayıltıcı ilâç vermiş, dedi. Durumu daha kötüye gitmemiş, ama yapılan bütün deneyler olumsuz sonuçlar veriyormuş... Yanılmıyorsam, doktorun kendisine göre bazı düşünceleri vardı, ancak ne olduğunu anlatmasına fırsat kalmadan konuşma kesildi.

- Evet, anlıyorum, fakat Riley birinci derecede önem taşıyor.

Bir haberci gelerek Kaptanı selâmladı.

- Efendim, Mistir Skat'ın saygıları var. Atlama devreyle bataryalardan enerji temin etti. Dümeni artık kullanabilirsiniz. Ayrıca, Mistir Skat, makine dairesine ancak kapıyı kesmek suretiyle girebilecek. On dört dakika sonra işini tamamlayabileceğini bildirdi.

Körk:

- Bizim de ancak bu kadarcık vaktimiz kaldı, dedi. Makinelere tam enerji vermek de üç dakika kadar sürer. Mistir Skat'a selâm söyle elini biraz daha çabuk tutsun ve ana kabloların dışındaki devrelere boş versin.

Riley'in sesi yine yükseldi.

- Şimdi beni dinleyin. Gelecekte, bütün kadın personel saçlarını omuzlarına dökecek ve makyaj yapmayacak. Tekrar ediyorum, kadınlar makyajsız olacaklar.

Spak gergin bir sesle:

- Kaptan, dedi.

- Bir saniye. Skat'ın ekibine iki güvenlik personeli de katılsın. Riley silahlı olabilir.

- Bunu daha önce düşünüp yaptım. Kaptan...

Riley serenadına devam ediyordu. «... Denizlerin güzel gözlü meleği...» Spak, ciddî bir tavırla:

- Kaptan, kendimi hasta hissediyorum, dedi. Revire gitmek için izninizi istiyorum.

Körk, alnını oğuşturdu.

- Belirtiler?

- Biraz kırıklık, efendim. Fakat olanları göz önüne ala...

- Evet, evet. Fakat revire gidemezsin. Bütün bölümler kapatıldı.

- Şu halde, kamarama kapatılmamı rica edeyim, efendim. Kamarama gidebilirim.

- Gidebilirsiniz? Birisi Mistir Spak'a bakacak bir nöbetçi bulsun.

Spak, kontrol odasından çıkarken, Körk'ün kafasına başka bir düşünce saplandı. Ya Doktor Makkoy da aynı hastalığa yakalanırsa? Spak ve şimdi ölü olan Joe Tormolen dışında, hastalarla en fazla temas eden doktor olmuştu. Spak, insanlardan daha dayanıklı bir yaratıktı, ama doktor...

- Teğmen Uhura, yerinizden ayrılabilirsiniz, çünkü nasılsa halen bir işe yaramıyor. Kendinize bir telefon kablosu ve bir kulaklık bulun, sonra revire gidin. Doktor Makkoy'u işitebilirsiniz, ama siz konuşmayın. Doktorun dikkatini çekin ve mahkûmların duvarı vurarak konuştukları gibi, siz de doktorla konuşun. Konuştuklarınızı cep telsiz cihazı ile bana bildirin. Gidebilirsiniz.

- Emredersiniz, efendim.

Teğmen Uhura'nın da gidişinden sonra Körk, kontrol odasında yalnız kaldı. Körk için, dolaşım büyük ekranı seyretmekten başka yapılacak iş yoktu. On iki dakikaları kalmıştı.

Körk'ün arka cebindeki telsiz cihazının sinyali duyuldu. Körk, hemen elini cebine atıp cihazı çıkardı.

- Körk konuşuyor.

- Teğmen Uhura, Kaptan. Doktor Makkoy'la bağıntı kurdum. Kısmen bir çözüm yolu bulunduğunu söylüyor.

- Sor bakalım kısmen demekle ne kastediyor?

Teğmen Uhura'nın bu soruyu duvarı vurmak suretiyle doktora aktarması uzun sürecek gibiydi. Geminin ara bölmeleri oldukça kalındı ve Teğmenin muhtemelen çekiç kullanması gerekiyordu.

Uhura'nın sesi tekrar duyuldu:

- Kaptan, geminin havalandırma sistemine bir çeşit gaz vermek istiyor. Revirden yapabileceğini söylüyor. Gazın hemen yayılacağından emin. Teğmen Sulu'da başarılı olmuş ve gemide hasta olabilecek herkesi tedavi edebilecekmiş... Ancak, bu gazın sağlam, yani hasta olmayanlardaki etkisi üzerinde kesin konuşamazmış.

- Tam Makkoy'ca bir konuşma. Sorun bakalım kendisi nasılmış?

Yine uzun bir bekleyiş oldu. Sonra cevap geldi:

- Kendisinin de hasta olduğunu, fakat bulduğu antidot sayesinde şimdi iyileşmiş olduğunu söylüyor.

Doktor Makkoy'un sözleri doğru olabileceği gibi yanlış da olabilirdi. Eğer Makkoy da diğerleri gibi hastalığa yakalandıysa, onun neler yapabileceğini şimdiden kestirmek çok zordu. Diğer

tarafından, onun bu isteğini reddetmesi bir anlam taşımayacaktı, çünkü Makkoy gerçekten hastaysa, bildiğini yapacaktı. Keşke şu Allanın cezası şarkıyı durdurabilseydi! Düşünmesini zorlaştırıyordu.

- Sulu'nun seninle konuşmasını iste ve söylediklerinin mantıklı olup olmadığını bildir. Yine bir bekleme oldu. Şimdi yalnızca on dakikaları kalmıştı... bunun üç dakikası, makinelerin ısınması için kullanılacaktı. Makkoy'un bulduğu antidotun ne kadar sürede yayılacağını ya da ne kadar çabuk etki göstereceğini önceden kestirmek çok zordu.

- Kaptan, Teğmen Sulu'nun çok yorgun olduğunu ve uyandıramayacağını, revirde geçen olaylar üzerinde kendisinin karar vermeye yetkili olduğunu söylüyor.

Makkoy'un yetkili olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. Fakat bütün bu konuşmalar sadece bir aldatmaca da olabilirdi.

Körk yorgun sesle:

- Pekâlâ, dedi. Söyleyin, bildiği gibi hareket etsin.

- Emredersiniz, efendim.

Kaptan Körk, Uhura'nın gönderdiği mesajın takırtısını duyabiliyordu. Telsiz cihazını tekrar cebine yerleştirdi. Dokuz dakikaları kalmıştı.

Birden Riley'in sesinde bir değişim oldu. Şarkısının sözlerini unutmuş gibiydi. Bu kez, sadece 'la, la, la' diye devam etmek istedi, ama bundan da vazgeçti.

Derin bir sessizlik oldu.

Körk, nabzını yokladı. Şimdiye kadar kötü bir baş ağrısından başka bir şeyi yoktu. Şu anda bir saatten fazla süreyle beri başının ağrımakta olduğunu fark ediyordu. Birden Uhura'nın konsoluna koştu ve makine dairesini aradı.

Hoparlörden bir tıkırtı oldu, sonra Riley'in biraz şaşkın ifade taşıyan sesi duyuldu:

- Riley konuşuyor.

- Mistir Riley, ben Kaptan Körk. Neredesiniz?

- Efendim, ben... galiba makine dairesindeyim. Ben... görevimin başında olmalıydım, efendim.

Körk derin bir soluk aldı.

- Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi gemiye hemen enerji verin. Sonra kapıyı açıp baş makinisti içeri alın. Kapıyı açarken kenarda durmaya çalışın, çünkü şu anda Mistir Skat, fazerle kapıyı kesiyor. Anladınız mı?

- Evet, Kaptan. Enerji, sonra kapı... ve kenarda duracağım. Efendim, bütün bunların anlamını anlayamadım?

- Şimdi anlamaya çalışmayın, sadece söylediklerimi yapın.

- Emredersiniz, efendim.

Körk, bölmeleri birbirinden ayıran kapıları açacak olan kola bastı, alarm verdi, sonra mikrofonu

eğildi.

- Bütün subaylar kaptan köprüsüne! Çarpışmamıza sadece altı dakika var, herkes gerekli tedbiri alsın. Tamam!

Tam bu sırada enerji göstergelerinin kilları oynamaya başladı. Riley, makineleri çalıştırmıştı. Bir dakika sonra, Riley'in sesi tekrar duyuldu:

Eğlence salonunda artık balo verilmeyecek. Dağılmakta olan La Piff gezegeninin çevresinde yeni bir yörüngeye oturduktan sonra, Körk, Makkoy'u sorguya çekmek fırsatını buldu. Makkoy çok yorgun görünüyordu. Gemideki personel içinde en fazla çalışan ve yorulan doktor olmuştu. Fakat yorgunluğundan yakınmayı aklından geçirmeden doğrudan doğruya konuya girdi.

- Kaktüsler hakkında bilgin var mı, Cim?

- Herkesin bildiği şeyler. Çölde yetişirler ve dikenli olurlar. Oh evet, bazıları su depolarlar.

- Doğru ve bu su birikmesi bizim için önemli olanı. Aynı zamanda, botanik müzesine konan kaktüsler de vardır ve bu kaktüslerin üremesi görevlileri daima şaşırır. Hatta, yıllarca Mısır Ehramlarında kalan kaktüslerin de filizlendiği görülmüştür.

Körk sabırla bekledi, çünkü Makkoy, konuya kendi bildiği gibi girecekti.

- Bütün bunlar, kaktüslerin su depolama yeteneklerinden ileri gelmektedir. Bakır gibi madensel kristallerin moleküllerinde su bulunur. Bu su, kristalleşme suyudur. İçinde su bulunan bakır sülfat çok güzel mavi bir mücevherdir. Fakat zehirlidir. Bakır sülfatın içinde su olmadığı takdirde, zehirli yeşil bir tozudur. Evet, organik moleküller suyu bünyelerinde kendilerinden bir parça gibi korurlar, yani organik moleküllerdeki su, o molekülün bir parçasıdır. Yıllar sonra, bu su molekül birleşiminden ayrılır ve kaktüs suyu, yeniden filizlenmesi için kullanır.

Körk:

- Tanrı her şeyi düşünmüş, dedi. Fakat bunun hepimizi öldürebilecek kadar tehlikeli olabileceğini aklım almıyor.

- Mistir Spak'ın örnek olarak getirdiği suyun içinde, suyun birleşmesini sağlayacak bir katalist vardı. Eğer su, birleşecek bir şey bulamazsa, kendi kendisiyle bile birleşebilir. Kan dolaşım sistemine girdi mi, katalist kan serumunu karıştırmaya başlar. Önce, kan, besleyici maddeleri alamaz duruma gelir. Şeker noksanlığı baş gösterir ve beyin beslenemez... bu nedenle de psikiatrik belirtiler başlar. İşlem sürdükçe, kan koyulaşmaya başlar ve özellikle kılcal damarlardan geçemez... bu nedenle Joe Tormolen, dolaşım sistemindeki bozukluktan öldü. Bunu anladıktan sonra, katalisti etkisiz hale getirmek için bir şeyler bulmam gerekti. Terleme, kan ya da idrarla bile başkalarına geçebilirdi. Katalist, kimyasal değişiklik sırasında birleşme yapmadığı için her zaman aynı miktarda bulunabilir. Öyle sanıyorum ki, bazı vakalarda bu miktar çoğalabilir. Her neyse, bütün iş katalistin kimyasal yapısını değiştirmek, onu zehirlemek ve çalışmaz hale getirmektir. İşime yarayacak zehiri zamanında bulamadım ve Teğmen Uhura'ya da söylediğim gibi, zehirin sağlam insanlarda yapacağı etkiyi bilmiyordum, Allahtan ki bir zararı dokunmadı.

Körk:

- Hay Allah, dedi, Az kalsın unuttuyordum. Mistir Spak rahatsız olduğunu söyleyerek kamarasına kapandı ve şimdiye kadar da dönmedi. Teğmen Uhura, Mistir Spak'ın kamarasını arayın, lütfen.

- Emredersiniz, Kaptan.

Hoparlör cızırdadı. Sonra hoparlörden, kimsenin dinlemeye tahammül edemediği ve Spak'ın yalnızca kamarasında çaldığı Volkan enstrümanın sesi duyuldu. Müzik sesi arasında Spak'ın boğuk sesi de duyuluyordu.

«Alab, wes-craunish, sprai pu ristü ör en r'ljiik rhajiir auooo...» Körk suratını buruşturdu.

- Hasta mı iyi mi söyleyemeyeceğim, dedi. Bunu ancak başka bir Volkan anlayabilir. Fakat çarpışma alarmı sırasında izinli olduğu için, belki de antidot bizde göstermediği etkiyi onun üzerinde gösterdi. Gidip bir kontrol etsen iyi olacak sanıyorum.

- Bir kulaklık bulur bulmaz gideceğim.

Makkoy, kaptan köprüsünden ayrıldı. Spak'ın kamarasından duyulan şarkı devam ediyordu:

«Rijii, bebe, p'salku pirtu, Fror om...»

Spak'ın sesi duygulu bir anlam taşımaya başlamıştı. Körk birden devreyi kesti. Spak'ı dinlemektense, Riley'in söylediği, «Seni yine yuvana döndüreceğim.» şarkısını tercih ederdi.

Diğer taraftan, eğer Riley'in söylediği şarkı, Spak'ı duygulandırdıysa, Spak'ın hastalandıktan sonra aynı şeyi taklit etmek istemesine şaşmamak gerekirdi.

Körk, içini çekerek arkasına yaslandı ve La Pig gezegeninin aldığı son durumu seyretmeye başladı. Gezegen şimdi şekilsiz bir toz bulutu halini almıştı. İnsanların bulutlara baktıkça, onları değişik şekillere benzetiş gibi, Körk de, bu toz bulutunu gittikçe büyüüp dağılan bir insan beynine benzetti. Bir gezegen dağılmaya başladı mı, dağılma sonuna kadar giderdi. Fakat insan beyni böyle değildi.

Fırsat verildiği takdirde insan beyni kendisini çok çabuk toparlayabilirdi.

6.

MIRI (ESRARENGİZ HASTALIK)

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız tarihi 5021.08.2. Merkezinde Dünya gezegeni bulunan «Yöresel Grup», 100 ışık yılı çapında bir küre meydana getiriyor. Atılgan, Samanyolu düzlüğüne dik açıyla girip bu «Yöresel Grup»a yaklaştığı sırada, geminin haberleşme subayı Teğmen Uhura, SOS sinyali aldı. İmdat sinyalinin nedenini araştırmak üzere 70 Ophiucus güneş sistemine doğru yol alıyoruz.

* * *

Uzayda alınan herhangi bir SOS imdat sinyali zaten ivedilikle incelenmesi gereken bir durumdu, fakat bu sinyalin Atılgan'ın kaptan köprüsünde özellikle ilgi yaratmasının çok iyi bir nedeni vardı. Her şeyden önce, SOS sinyalinin kaynağını tespit etmek zor değildi, çünkü sinyal tehlikede olan herhangi bir gemiden gelmiyor, bir gezegen tarafından, en büyük yıldız gemisinde bile bulunması zor olan, çok kuvvetli bir jeneratörle 21 cm. frekansta yıldızlar arasından gönderiliyordu.

Bütün gezegen mi tehlikedeydi? Fakat Atılgan'ı bekleyen daha büyük sürprizler vardı. Söz konusu dünya, Dünya gezegeniyle arasındaki uzaklık on beş ışık yılından az olan 70 Ophiucus güneş sisteminin bir üyesiydi. Bu bakımdan, teorik olarak, araya bir engel girmemiş olsaydı sinyal, gönderilişinden on yıl kadar sonra Dünya gezegeninden alınabilirdi. Fakat 70 Ophiucus güneş sistemi Dünya'dan, samanyolunun ardında kalan minik bir nokta gibi görünürdü ve samanyolunun hareket halindeki Hidrojen atomları bulutunun verdiği 21 cm. radyasyon, uzayın geri kalan bölümünden gelen radyasyon hacminden kırk misli fazlaydı. Gezegenin büyük, güçlü jeneratörlerinin gönderdiği, SOS gibi basit bile olsa, anlaşılır bir sinyalin yıldızlara ait statığı delip geçebileceği umulamazdı. Zaten Teğmen Uhura, bu sinyali, Atılgan «Yöresel Grup»a yaklaşırken ancak alabilmişti.

Mamafih, geminin kitaplık kompütörünün bu bölge hakkında verdiği gerçekler, bütün bunları gölgede bırakıyordu. Kompütörden alınan bilgiye göre, 70 Ophiucus sisteminin dördüncü gezegeni, beş yüz yıldan fazla bir zaman önce 'Soğuk Barış' adıyla anılan siyasî karışıklıklar sonra çok iyi donatılmış bir grup göçmen tarafından ilk kez kolonileştirilen gezegendi. O zamandan beri yalnızca bir kez ziyaret edilmişti. Geçmişte yaptıklarını çoktan unutmuş olan gezegen sakinleri, ziyaretçilerin üzerine ateş açmışlardı ve bu uyarı ciddîye alınarak bir daha kimse gezegene uğramamıştı. Nihayet, galaksi 70 Ophiucus güneş sisteminden çok daha ilginç sistemlerle doluydu. Nitekim uzayda yapılan ilk büyük araştırmalarda bu sisteme uğrama gereği görülmemişti. O zamandan beri de, gezegen sakinleri kendi hallerine terk edilmişti.

Fakat şimdi yardım istiyorlardı.

Gezegene biraz daha yakından bakıldığı zaman, uçuş olanakları olduğu halde, kolonistlerin, anavatanları olan Dünya'ya kendileri için tehlikeli olabilecek kadar yakın bir gezegene neden

ötürü yerleşmiş olduklarını anlamak kolaydı. Gezegen, yüzeyin çoğunluğunu kaplayan büyük denizleri, bulutlarla noktalanmış ve taranmış gökyüzüyle Dünya'ya çok benziyordu. Bir yarımküre üzerinde, oldukça geniş, kabaca eşkenar dörtgene benzeyen yemyeşil ve dağlık bir kıta; diğer yarımkürede, içlerinde Borneo adasından daha büyük birkaç ada bulunan, adalarla beneklenmiş bir denizle birbirine bağlanmış üçgen şeklinde iki küçük kıta vardı. Görüntü büyültüldüğünde, geminin ekranı çok sayıda şehir ve daha geri planda biraz bulanıkça kalan, bir dama tahtası kadar muntazam ekilmiş tarlaları gösterdi.

Fakat gece tarafında hiç bir ışık görünmüyordu. Ayrıca, ne bir radyo yayını alınabiliyor ne de ileri bir uygarlığın belirtisi fark ediliyordu. Atılğan, gezegenin yörüngesine oturduktan sonra, yapılan haberleşme girişimine de cevap alınamıyordu. Sadece, insanın kuşkuyla makineleşmiş olduğunu düşünebileceği SOS sinyali kesiksiz tekrarlanıyordu.

Mister Spak:

- Tehlike sinyalinin nedeni her ne ise, dedi. Çok geç yetişmiş olduğumuz gerçek.

Kaptan Körk, Birinci Subayının düşüncesine katıldığını belirtti:

- Öyle görünüyor. Fakat aşağıya inip anlayacağız. Mister Spak, Doktor Makkoy, Çavuş Rand ve iki güvenlik personeli, başlıklarınızı alıp beni nakil odasında bulun.

Gezegene inen ekipte bulunanlar, geminin ekranında görülen en büyük şehri seçip, şehrin merkezindeki bir meydanın ortasında maddeleştikleri zaman etrafta kimseler yoktu. Kimsenin bulunmamasına pek şaşırmayan Körk, çevresine bakındı.

Gördüğü binalar, kabaca 2100 yılının başlarında, yani kolonistlerin gezegene ilk geldikleri zaman, o yılların mimarîsi esas tutularak yapılmıştı ve görünüşe göre, o zamandan beri de kullanılmamıştı. Bozulmuş kaldırımlar, büyümüş ayırık otları, açık pencereler, rüzgârın yığıldığı toz toprak zamanla meydana gelen aşınmanın açık delilleriydi. Meydanın şurasında burasında iyice pas tutmuş araçlar görülüyordu. Spak:

- Savaş izleri yok, dedi. Makkoy:

- Salgın ve çok tehlikeli bir hastalık olamaz mı? diye sordu.

Körk'le Spak, sanki aynı şeyi düşünmüşler gibi Makkoy'un fikrine katıldılar.

Körk'ün durduğu, tozla kaplı çeşmenin yanında, yan yatmış başka bir şey vardı; üç tekerlekli bir çocuk bisikleti. Bisiklet de paslanmıştı, ama kendisinden büyük araçları yiyerek aşındırmış zaman süresinde sanki içerde kalmış gibi, hâlâ çalışır vaziyette olduğu görülüyordu. Bisikletin gidonunda bir zil vardı ve Körk, nedenini pek kavrayamadan başparmağını zilin koluna bastı.

Zil, sessizlik içinde donuk, madenî bir sesle çın çın öttü. Ortalığı çınlatan zil sesine hemen, arkalarından doğru gelen, öfke ve ıstırap dolu bir çığlık cevap verdi.

- Benim! Benim!

Korkunç çığlığı atanı görmek üzere hep birlikte arkaya döndüler. İnsana benzer bir yaratık en yakın binalardan birinden çıkmış, ellerini kollarını tehditle sallayarak onlara doğru koşuyor ve tiz çığlıklar atıyordu. Yaratık hızla koştuğu için Körk, tüm ayrıntıları göremedi. Yalnız yaratığın

çok pis, perişan kılıkta ve oldukça yaşlı olduğunu fark edebildi. Yaratık yanlarına gelince birden Makkoy'un üzerine atıldı ve onu yere yıktı.

Herkes yardıma koştı, ama yaratık kudurmuşçasına güçlüydü. Bir dakika kadar Körk'le yüz yüze kaldı... yaşlı, dişleri dökülmüş, yüzü nefretle kasılmış yaratığın gözlerinde yaşlar vardı. Körk, yumruğunu hafifçe dokundurdu.

Körk'ün yumruğu yaratığın çenesine bile değmeden, yaratık hıçkırarak bozulmuş kaldırımın üzerine yıkıldı. Yaradık gerçekten de yaşlı bir adamdı. Lastik ayakkabılar, şort ve leş gibi, lime lime olmuş bir gömlek giymişti. Derisi, birçok renkli lekelerle kaplıydı. Garip olan başka bir şey daha vardı... ama ne? Adamın yüzündeki kırışıklıklar normal miydi?

Hâlâ hıçkırın ihtiyar adam başını çevirdi ve üç tekerlekli bisiklete baktı: sonra ihtiyar adamın titrek eli bisiklete doğru uzandı.

Yaratık hıçkırıkları arasında:

- Tamir edin, dedi. Birisi tamir etsin. Körk, dikkatle yaşlı adama bakarak:
- Merak etme, tamir edeceğiz, dedi.

Yaratık kıkırdadı:

- Yalancı.

Ses yavaş yavaş yükseldi ve eskisi gibi öfkeli bir çığlık halini aldı,

- Onu bozdun! Yalancı, yalancı!

İhtiyar pençesi sanki bir silâh gibi kullanmak istercesine bisikleti kavradı, fakat aynı zamanda kendi çıplak kolundaki lekeleri gördü. Çıığı yine hıçkırığa döndü.

- Tamir edin... Yalvarırım tamir edin...

İhtiyarın gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açıldı, göğsü şiddetle inip kalktı, sonra kaldırımaya yığılıp kaldı. Ölmüş olduğu açıkça belliydi.

Makkoy, hemen ihtiyarın yanına diz çöktü ve trikorderle muayene etti.

- Mümkün değil, diye söylendi. Körk:

- Ölmesi mi? diye sordu.

- Hayır, bu zamana kadar yaşamış olması. Vücut ısısı yetmiş dereceden fazla. Cayır cayır yanıyor olmalıydı. Kimse bu vücut ısısıyla yaşayamaz.

Körk, birden başını kaldırıp etrafını dinledi. Sol taraftaki ara sokaktan gelen başka bir ses daha vardı.

Gergin bir sesle:

- Başka biri mi? diye fısıldadı. Birisi sessizce bize yanaşmaya çalışıyor... orada. Onu yakalayıp bilgi almaya çalışalım... Haydi!

Ara sokağa doğru koştular. Birisinin önlerinden koştüğünü duyabiliyorlardı.

Girdikleri ara sokak, çıkmaz bir sokaktı ve dip tarafında küçük bir apartıman vardı. Önlerinden kaçanın o apartımandan başka saklanabileceği yer yoktu. Fazer tabancaları ateşe hazır bir vaziyette dikkatle apartımana girdiler.

Yaptıkları araştırma onları, bir zamanlar oturma odası olduğu anlaşılan bir odaya götürdü. Odada tozlu bir piyano ve nota sehпасının üzerinde bir çocuğun çalışma defteri vardı. Kahverengi yapraklardan birinin üzerine, «Pratik, pratik, pratik!» kelimeleri yazılmıştı. Odada küçük bir dolaptan başka saklanacak yer yoktu. Dolabın kapağına kulağı dayayıp dinleyen Körk, heyecanlı soluk alışları ve belirsiz bir çırtıyı duydu. Eliyle bir işaret verince, Spak ve iki güvenlik personeli fazer tabancalarını dolabın kapısına doğru çevirdiler.

Körk:

- Çık dışarı! diye seslendi. Sana kötülüğümüz dokunmaz! Dışarı çık!

Cevap yoktu, fakat soluk sesleri artık kesindi. Körk, anî bir hamleyle dolabın kapısını açtı.

Esmer, on dört yaşlarında... belki de daha küçük bir kız, çürümüş elbiseler, eski ayakkabılar, tozlu bir şemsiye bulunan dolabın ortasına çökmüş, gizlenmeye çalışıyordu. Küçük kızın çok korkmuş olduğu, yüzünden açıkça okunuyordu.

Küçük kız:

- Ne olur, dedi. Bana kötülük yapmayın.

Neden geri döndünüz?

Körk:

- Sana kötülük yapmayacağız, dedi. Yardım etmek istiyoruz.

Küçük kıza elini uzattı, fakat kız, dolabın dip tarafına doğru çekilip büzüldü. Körk çaresizlik içinde çevresine bakınca, Çavuş Canis Rand hemen yürüdü ve dolabın önüne diz çöktü.

- Korkma, yavrum, dedi. Sana kimse kötülük etmeyecek. Söz veriyoruz.

Kız yerinden kımıldamadan:

- Yaptığınız şeyleri hatırlıyorum, dedi. Bağırдыңız, yaktınız, insanlara kötülük yaptınız. Canis Rand:

- Onlar biz değildik, dedi. Dışarı çık da olanları bize anlat.

Kız kararsız görünüyordu, ama Canis'in, elinden tutup bir sandalyeye götürmesine itiraz etmedi. Sandalyeye oturduğu zaman havaya bir toz bulutu yükseldi.

Kız yerinden her an fırlayıp kaçmaya hazır görünüyordu.

- Bir oyununuz var, dedi. Fakat oynayamam. Kuralları bilmiyorum.

Körk:

- Biz de bilmiyoruz, dedi. Buradaki insanlara ne oldu? Bir savaş mı? Yoksa salgın bir hastalık mı? Yoksa başka yere göç ettiklerinde seni burada mı unuttular?

- Sizin bilmeniz gerek. Siz yaptınız... siz ve diğer gruplar.
- Grup mu? Grup dediğin nedir? Kız şaşkınlıkla Körk'e baktı.
- Siz grupsunuz. Bütün yaşlılar.

Canis:

- Yetişkin insanları kastediyor, Kaptan, dedi.

Elinde trikorderle ağır ağır odada dolaşan Spak, Körk'ün yanma döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

- Kız burada oturuyor olamaz, Kaptan, dedi. Tozlar, en azından üç yüz yıldan, hatta daha fazla zamandan beri hiç bozulmamış. Radyo aktivite, kimyasal bozukluk yok... Sadece çok eski toz.

Körk, tekrar kıza döndü.

- Küçük hanım... Sahi aklıma geldi, ismin nedir?

- Miri.

- Peki, Miri, grubun bir şeyler yaptığını söyledin. İnsanları yakmışlar, kötülük yapmışlar. Neden? Hastalanmaya başladıkları zaman yaptılar. Biz saklanmak zorunda kaldık. Miri, umutla Körk'e baktı.

- Doğru mu yapıyorum? Doğru bir oyun mu?

- Çok iyi yapıyorsun. Büyüklerin hastalandığını söyledin. Öldüler mi?

- Büyükler daima ölürler. Kızın söylediği manalıydı, ama sorulan' sorunun cevabı değildi.

- Peki, çocuklar ne oldu?

- Yalnızlar mı? Onlar ölmez. Buradayız, öyle değil mi? Makkoy:

- Senden başka çocuklar da var mı? Diye sordu. Kaç çocuk var?

- Hepsi buradalar. Körk:

- Mistir Spak, dedi. Güvenlik personelini ara ve çocukları araştır... Demek ki büyüklerin hepsi gittiler?

- Hastalandıktan sonra... Biliyorsunuz... Bir yalnız olduğu zaman. Sonra siz de onlar gib olursunuz. Onların yaptığı gibi, insanları incitmek istersiniz.

Makkoy:

- Miri, dedi. Dışarıda birisi bize saldırdı. Sen de gördün, değil mi? O da bir grup muydu? Kız hafifçe titreyerek:

- O Floyd'du, dedi. Ona da oldu. O da kötü oldu. Bana da oluyor. Bu nedenledir ki artık arkadaşlarımla oynayamıyorum. İçimizden biri değişmeye başlayınca, geri kalan çocuklar ondan korkarlar... Oyununuzu beğenmedim. Eğlenceli değil.

Körk ısrar etti:

- Neden korkuyorlar?

- Floyd'u gördünüz. Her şeye kötülük yapmak isterler. Önce şu korkunç lekeler vücudunuzu sarar. Sonra sen de Grup olursun ve insanlara kötülük etmek ister, onları öldürürsün.

Körk:

- Biz onlardan değiliz, dedi. Biz çok uzaklardan, uzaklardaki yıldızlardan geldik. Birçok şey biliyoruz. Belki size yardım edebiliriz, tabii siz bize yardım ederseniz.

Miri:

- Gruplar yardım etmezler, dedi. Bunların nedeni hep onlar.

- Biz yapmadık ve durumu değiştirmek istiyoruz. Eğer bize güvenirseniz, belki işimizi kolaylaştırırsınız.

Canis, kızın yanağını okşadı.

- Lütfen, yardımcı olur musun?

Uzun süren bir dakikadan sonra Miri ilk kez gülümsedi.

Fakat konuşmasına fırsat kalmadan, dışarda bir gümbürtü koptu. Sanki birisi, içi teneke kutu dolu bir çöp kutusunu bir damın üzerine boşaltmıştı. Bu sesi, fazer ışınlarının hışırtısı izledi.

Çok uzaklardan ve tahmine göre yüksek bir yerden çocuk sesi duyuldu:

- Nyah nyah nyah nyah. NYAH, Nyah! Spak'ın sesi haykırdı:

- Nöbetçiler.

Sanki her yönden geliyormuş gibi, sürüyle haykırış Spak'ın haykırışına cevap verdi:

- Nyah nyah nyah nyah NYAH, nyah! Sonra, haykırışların ekosundan başka ses duyulmaz oldu.

Körk:

- Arkadaşların her halde ortaya çıkmak istemiyorlar, dedi. Makkoy:

- Belki de atacağımız ilk adım bu olmayacak, Cim, dedi. Burada her ne olduysa, bir yerlerde muhakkak kaydı olmalı. Eğer bir şeyler yapacaksak, önce hastalık nedenlerini araştırmak zorundayız. En iyi yer, her halde buradaki sağlık merkezidir. Sen yerini biliyor musun, Miri? Doktorların çalıştıkları bir yer var mı? Belki de hükümet binası gibi bir yer?

Miri, tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

- Orayı biliyorum. Onlar ve iğneleri. Kötü bir yer. Hiç birimiz oraya gitmeyiz. Körk:

- Ama oraya muhakkak gitmemiz gerekiyor, dedi. Eğer size yardım edeceksek, bizim için orası çok önemli. Lütfen bizi oraya götür.

Miri, bir anlık tereddütten sonra Körk'ün uzattığı elini tuttu. Sonra hayret etmiş gibi Körk'ün yüzüne baktı.

- Cim güzel bir isim, dedi. Çok hoşuma gitti.

- Ben de senin ismini beğendim. Senden hoşlandım.

- Hoşlandığını biliyorum. Sen gerçekten de bir grup olamazsın. Sen... çok değişiksin.

Miri, gülümsedi ve zarif bir tavırla ayağa kalktı. Ayağa kalkarken, K rk' n yüzüne baktı. K rk, kızın elinin birden kasıldığını hissetti. Sonra Miri, elini dikkatle K rk' n elinden çekti.

Boğulacakmış gibi bir sesle:

- Oh! dedi. Yakalandın bile!

K rk, ne göreceğini tahmin ederek başını eğip baktı. Elinin üstünde, bir kuş yumurtası büyüklüğünde morumsu mavi bir leke vardı.

Laboratuvar çok iyi donatılmıştı. Dikkatle izale edilmiş olması, pencere bulunmaması masa ve aletlerin tahmin edildiği kadar tozlanmasını önlemişti. Laboratuvarın büyüklüğü ve pencereden yoksun olması bir mezar havasını veriyorsa da, Atılgan personelinin şikâyet etmesi için özel bir neden yoktu. K rk, buradaki malzemelerin başkaları için bir önem taşımamış olmasına memnundu;  nk  burası da diğer yerler gibi talan edilmiş olabilirdi.

Mavi lekeler şimdi bütün personelde görülmeye başlamıştı. Yalnız Spak'ın lekeleri daha k  kt  ve yayılma hızı diğerlerine göre yavaştı. Tabii, Spak'ın yarı Volkan yarı Dünya'lı olması nedeniyle buna şaşırmamak gerekirdi; ancak Spak bile bu hastalığa karşı bağışıklık gösterememiş, yalnız hastalığın daha çabuk yayılmasına karşı bir direnç g sterebilmişti.

Makkoy, mavi lekeler üzerinde biyopsi incelemesi yaptı. Bazı  rnekleri özel il larla lekeledi, bazılarına da birçok kimyasal denemeler uyguladı. Kan üzerinde yaptığı incelemede mavi renkli, spiroset virüslerine çok benzeyen aktif, çok çabuk üreyen bir çeşit bakteri tespit etti. Mamafih, Makkoy, hastalığın asıl nedenini bu bakterilere bağlayamıyor ve bu bakterilerin ancak ikinci planda kaldığını d ş nyordu.

- Her şeyden önce, gemiden getirttiğim deney hayvanlarına bir etkileri olmuyor, dedi. Bu bakımdan Koch postulatına uygulanması olanak dışı kalıyor. İkincisi, lekeli dokuda anormal derecede yüksek sayıda mitotik şekiller var ve tüm görünüş, üstü pul olan metaplazya ile neoplazm arası.   nc s , kromozom tablosu öyle çok yer değişimleri gösteriyor ki...

K rk, hemen elini kaldırıp Makkoy'u susturdu:

- Yeter, yeter, nasılsa söylediklerinden bir şey anlamadım. Bütün bu söylediklerinin sonucu neye bağlanıyor?

Makkoy:

- Asıl hastalığa bir virüsün neden olduğunu sanıyorum, dedi. Tabii, spirosetlerin de hastalığı hızlandırmakta rolü oluyor. Dünya'da, buna benzer bir hastalık var. Vincent anjini adı veriliyor. Bu hastalıkta iki mikroorganizma birlikte çalışır.

- Spirosetler bulaşık mıdır?

- Dokunmayla bulaşabilirler. Sen ve  avuş Rand, Miri'den, biz de sizin ikinizden aldık. K rk:

- şu halde, başka kimseye de bulaşmasını  nlemeliyim, dedi.

Sonra telsiz cihazını çıkardı:

- Körk'ten Atılgan'a. Hiç kimse, tekrar ediyorum, hiç kimse, her ne olursa olsun, ileri bir emre kadar bu gezegene inmeyecek. Gezegende son derece salgın bir hastalık var. İçimizden birinin gemiye dönmesi halinde, tam bir dekontaminasyon sistemi uygulanmasını istiyorum.

Makkoy, Körk'ü dürttü:

- Kompütör?

- Ah, evet. Bize en büyük portatif bir Bîyo-kompütör gönderin. Geri aldığınızda da etüv işlemini uygulayın.

Spak:

- Kaptan, diye seslendi. Spak, bu arada hemen hemen bütün duvarı kaplayan dosya dolaplarını karıştırıyordu.

Şimdi, bir elindeki dosyayı işaret ederek Kaptanı yanına çağırıyordu.

- Burada bir şey bulduğumu sanıyorum.

Makkoy'u mikroskobu başında bırakarak hep beraber Spak'ın yanına gittiler. Spak, dosyayı Körk'e verdikten sonra başka dosyalar çıkarmaya başladı.

- Bunlardan bir çekmece dolusu var. Yüzlerce insan bunların üzerinde çalışmış olmalı. Portatif bir Biyo-kompütör bütün bu bilgileri bir yıldan önce çözümleyemez.

Körk:

- Şu halde biz de bu bilgileri telsizle geminin kompütörüne aktarırız, dedi.

Sonra elindeki dosyaya baktı. Dosyanın üzerinde bir başlık yazısı vardı:

GELİŞİM RAPORU

HAYATI UZATMA PROJESİ

GENETİK BÖLÜMÜ

Canis Rand:

- Demek ki bütün mesele buymuş, dedi. Körk:

- Henüz bilmiyoruz, dedi. Fakat düşündüğün gibiyse, galaksinin en büyük tepkilerinden biri olacak. Pekâlâ, işe başlayalım. Miri, sen de yardım edebilirsin: bu dosyaları kategorisine göre şu büyük masanın üzerine sırala. Genetik, viroloji, bağışıklık falan filan. Kelimelerin anlamını kavramaya çalışma sadece başlıklarına göre ayır.

Durum, insanı çıldırtacak kadar yavaş bir tempoyla aydınlığa kavuştu. Genel prensipler, daha işin başından açıkça belli oluyordu: vücut hücrelerinin aşınmasına karşı, bu hücrelerin yeniden tamir yönüne gidilmesi üzerine kurulmuş bir girişimdi. Yaşlanma, normal fonksiyon gösteren hücrelerin değişimle kısmen tahrip olmasından ileri gelmektedir. Hücrelerin değişimi de, dış etkenlerden meydana gelmekte ve böylece genetik şifresi bozulmaktadır. Koloni bilginlerinin, dış etkenlerin engellenemeyeceğini bilmeleri gerekirdi. Bunu bildikleri halde, kan dolaşımında,

gerçek hücre tahribi oluncaya kadar pasif kalacak olan virüse benzer bir unsur yaratmaya çalışmışlardı. Hücre tahrip olduğu zaman, virüsler hemen harekete geçerek hücreye girecekler ve gerekli tamiri yapacaklardı. Virüs, hemen doğumdan sonra verilerek, vücudun virüse karşı tepkisi önlenecekti. Ayrıca, virüsün doğumdan hemen sonra vücuda verilmesiyle, vücudun normal büyümesi engellenmemiş olacaktı. Ergenlik çağına kadar vücutta pasif kalacak olan virüs, ancak ergenlik çağında hormonların uyarısıyla çalışmaya başlayacaklardı.

Makkoy:

- Hayatımda hiç böylesine saçma bir proje duymadım, dedi. Eğer böyle bir şey yapılabilmiş olsaydı, kanserin önlenmesi çok kolaylaşacaktı. Zaten kanser, özellikle öldürücü formda, yaşlanma nedeniyle hücrelerin fazlaca üremesinden doğmaktadır.

Spak:

- Fakat projeleri gerçekleşmedi, dedi.

Buldukları virüs kontrollerinden çıktı. Ah, hayat süresini uzattığı gerçek, ama yalnızca çocuklarda. Fakat ergenlik çağına girdiklerinde, ölümden kurtulamazlar. Canis Rand:

- Ne kadar? diye sordu.

- Yani, hayatı ne kadar uzatır mı demek istiyorsun? Denemeler fazla ileri gidemediği için kesin olarak söyleyemeyiz. Bütün bildiğimiz yaşlanma hızı: aşılansın insan, yaklaşık olarak objektif zamanla her yüz yılda bir ay yaşlanır. Çocuklarda böyle olduğu açıkça belli.

Canis, Miri'ye baktı.

- Yüz yılda bir ay! dedi. Demek deney üç yüz yıl önce yapıldı! Ebedî çocukluk... Bir rüya gibi.

Körk:

- Çok kötü bir rüya, Çavuş, dedi. Daima deneyler ve sorumluluklarla öğreniriz. Miri ve arkadaşları bu iki şeyden de yoksun. Çıkmaz bir sokakta yaşıyorlar.

Makkoy:

- Sokağın sonunda çirkin bir ölüm onları bekliyor, dedi. Bu kadar çocuğun bu ölümden kurtulabilmesi çok şaşırtıcı. Miri, bütün gruplar öldükten sonra yaşamınızı nasıl sürdürdünüz?

Miri:

- Oyunlarımız vardı, dedi. Eğlendik. Yapacağımız şeyleri engelleyecek kimse yoktu.

Acıktığımız zaman da bir şey alıp yedik. Konserve halinde birçok yiyecek ve bir sürü açacak vardı.

- Açacak mı?

- Bilirsin.

Miri, parmağıyla havada bir konserve açacağıının resmini çizdi.

Canis, dudaklarına kadar yükselen kahkahayı zorlukla engelleyerek başını çevirdi.

Miri:

- Cim... Aradığını bulduğuna göre... gidecek misin? diye sordu. Körk:

- Hayır, dedi. Öğrenmemiz gereken daha bir sürü şey var. Grup diye adlandırdığın büyükler, deneylerini belirli ve kesin bir sırayla yapmışlar, zaman çizelgesi gibi. Bir şey bulabildin mi, Mistir Spak?

- Hayır, kaptan. Başka bir yerde saklanmış olması muhtemel. Eğer bu proje benim olsaydı, bunu bir kasada saklardım. Bütün kilitleri açacak olan anahtar o kasada olmalı.

- Haklısın sanıyorum. Miri, kasayı bulmadan önce, virüsü tespit ederek bir aşı yapmanız mümkün olamaz.

Miri:

- Çok güzel, dedi. Yani. gitmeyeceksiniz demek istedim. Biz de gruplar gibi oluncaya kadar... eğlenebiliriz.

- Hastalıktan hâlâ kurtulmamız mümkün. Mistir Spak, öteki çocukları bulduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?

- Ne yazık ki, evet. Bölgeyi çok iyi biliyorlar. Fareler gibi deliklerine girip kayboluyorlar.

- Pekâlâ, başka bir şey deneyelim. Miri, çocuklardan bazısını bulmamıza yardım eder misin?

Miri kesinlikle:

- Hiç birini bulamazsınız, dedi. Korkuyorlar. Sizden hoşlanmıyorlar. Benden de korkuyorlar, şimdi, o...

Miri, birden sustu.

Körk:

- Onları inandırmaya çalışırız, dedi.

- «Yalnızları» mı? Yapamazsınız. «Yalmz» olmak her şeyden iyidir. Kimse herhangi bir şeyi anlamamanızı bekleyemez.

- Sen anlıyorsun.

Birdenbire Miri'nin gözleri doldu.

- Ben artık «Yalnız» değilim. Miri, koşarak odadan çıktı. Canis, küçük kızın arkasından acıyarak baktı.

- Şu küçük kız... Körk, sözü tamamladı:

- Senden üç yüz yıl daha yaşlı, Çavuş. Hemen yanlış düşüncelere saplanma. Biz farkına varalım ya da varmayalım... virüs onda birtakım değişiklikler yapmış olabilir.

Fakat bir dakika sonra Miri, tekrar laboratuvara döndü. Sanki hiç bir şey olmamış gibi yapacak bir iş istedi. Mistir Spak, laboratuvar-da bulunan bir sürü kalemtraştan birini Miri'ye verdi ve kalem açmasını söyledi. Miri neşeyle işe koyuldu, fakat gözünü Körk'ten bir saniye olsun

ayırıyordu. K rk, Miri'nin bu hareketini görmemezlikten geldi.

- Kaptan? Atılgan'dan Farrell konuşuyor. Komp t r  kullanmaya hazırız.

- Pekâlâ, ayrılmayın. Mister Spak, ne istiyorsun?

Miri bir avuç dolusu kurşunkalemmini kaldırıp gösterdi.

- Bu kadar yeter mi?

- Ha? Oh... zahmet olmazsa, biraz daha açabilirsin.

- Neden zahmet olsun, Cim? Spak elindeki kâğıtları masasının üzerine yayarken:

- Bu adam, dedi. Gördüğünüz kâğıtları salgının başlamasından sonra... son haftalarda yazmış. Son yazdıklarını atlıyorum, nk  bu yazılarında, çok hasta olduğunu, artık deli olup olmadığını bilmediğini belirtiyor, ki doğrudur. Fakat daha önce hazırladığı bu tablolar ne kadar vaktimiz kaldığını bize bildirebilir. Sahi, buraya ilk geldiğimiz zaman gördüğümüz olay, hastalığın son safhası. Adam  ld rme ılgınlığı.

Makkoy:

- Virüsün cinsini ya da kimyasal yapısını gösteren bir bilgi yok mu? diye sordu.

- Hiç bir Şey yok. Bu raporu başkasının yazdığına inanıyormuş. Belki de başkası yazmıştır ve bunu henüz öğrenemedik... Belki do hayal görmeye başladığı ilk zamana rastlamıştır. Her neyse, birinci safha, Őiddetli ateş... eklemlerde ağrı... görüşte bulanıklık. Sonra, ılgınlık nöbeti yavaş yavaş kendini gösteriyor. Sahi, Doktor Makkoy, spiroşetler konusunda haklıydınız... yardımları dokunuyor. Fakat virüsü değil, çılgınlığı yaratıyorlar. Çılgınlık bizde daha çabuk olacak, nk  virüsü Miri kadar uzun süreden beri vücudumuzda taşımıyoruz.

K rk, ancak duyulabilen bir sesle:

- Miri'nin durumu nasıl? diye sordu.

- Bunun için de kompütörün söyleyeceklerini dinlemeliyiz. Kabaca, bizden sonra beş ya da altı hafta daha yaşayabilir... tabii, içimizden biri onu daha önce  ld rmezse...

Miri, daha fazla kalemi kaldırıp gösterirken sordu:

- Bu kadarı da yetmez mi? K rk öfkeyle homurdandı:

- Hayır!

Miri'nin dudaklarının kenarları sarktı, alt dudağı dışarı doğru ıktı. Ancak duyulabilecek kadar hafif sesle:

- Peki, Cim, dedi. Seni kızdırmak iirt sormamıştım,

- Özür dilerim, Miri. Seninle konuşmuyordum ve kızgın da değilim. K rk, Mister Spak'a döndü.

- Pekâlâ, demek hâlâ neyle arpıştığımızı bilmiyoruz. Bilgilerini Farrell'e aktar. Hiç değilse, zaman faktörünün ne olduğunu öğreniriz. Allah kahretsın! Eğer Şu virüsün niteliğini bir  ğrenebilseydik, gemide yirmi dört saat içinde bir aşı hazırlanabilirdi. Fakat ise başlayacak bir noktamız yok.

Makkoy, ağır ağır:

- Belki de var, dedi. Yine kompütörle bir hesap yapmak gerekecek, ama işe yarabileceğim' sanıyorum. Cim, masa başında çalışanların kafaları nasıl işler bilirsin. Eğer bu laboratuvar da, her hükümet projesinde gördüğüm laboratuvarlardan biriye, burada da yapılacak işler için verilen siparişlerin kopyaları olması gerekir.

Buralarda bir yerde, böyle kâğıtların konduğu bir dosya olmalı. Eğer o dosyayı bulacak olursak, değişik zamanlarda verilen elementler tüketimi hakkında bilgi edinebiliriz. Herhalde bir şeyler anlayabilirim, ancak önemli olan bunların analizlerinin yapılabilmesi. Öyle sanıyorum ki, böyle analizler kayıp olan zaman tablosunu kendiliğinden hazırlayacaktır. Mistir Spak:

- Gerçekten de çok zekice bir düşünce, dedi. Asıl mesele...

Körk'ün telsizinden yükselen sinyal üzerine konuşmasını kesti.

- Körk konuşuyor.

- Farrell'den gezegendeki partiye. Mistir Spak'ın verdiği tablonun sonucu yedi gün.

Bir an kalem tıraşın sesinden başka ses duyulmadı.

Sonra Mistir Spak, sakın bir sesle konuştu:

- Doktor Makkoy'a demin sormak istediğim soru buydu. Doktorun teklifini çok ilginç buluyorum, ama sonuç alabilmemiz için bir haftadan uzun bir zamana ihtiyacımız olacak. Makkoy:

- Bu kadar uzun zaman gerekmez, dedi. Spiroşetlerin çılgınlığa neden oldukları gerçekse, antibiyotik kullanmak suretiyle bu etkiyi muhtemelen ortadan kaldırarak daha uzun bir zaman kazanabiliriz...

Yere düşüp kırılan bir şeyin sesi duyuldu. Canis Rand, Makkoy'un lam ve lamellerini kromik asitle temizliyordu. Aşındırıcı sarı sıvı şimdi döşemeye ağır ağır yayılıyordu. Bir kısmı Canis'in bacaklarına sıçramıştı. Körk, bir parça pamuk kaparak diz çöktü ve Canis'in bacaklarını temizlemeye başladı. Canis:

- Hayır, hayır, diye hıçkırdı. Bana yardımın dokunamaz... bana yardımın dokunamaz!

Makkoy'la Spak'ın yanından geçti ve hıçkırarak laboratuvardan çıktı.

Körk, genç kadının arkasından koşarken:

- Siz burada kalın, dedi. Bir dakika kaybetmeden çalışmanız gerekiyor.

Canis, koridorda durmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Körk, Canis'in bacaklarındaki çirkin mavi lekelerle aldırmamaya çalışarak tekrar asiti temizlemeye devam etti. Bu arada Canis'in hıçkırıkları yavaş yavaş kesildi. Bir süre sonra yumuşak sesle:

- Gemide bacaklarıma hiç dikkat etmezdin, dedi.

Körk zorlukla gülmeye çalıştı.

- Komuta göreviyle çok meşgulüm, Çavuş. Geminin komutası düşünülmediğinden çok daha güç...

Şimdilik oldu, fakat bol su ve sabunla da yıkanmalı.

Yerinden doğrulup ayağa kalktı. Canis, yorgun görünüyordu, ama eskisi gibi sinirli değildi.

- Kaptan, böyle davranmamalıydım.

- Biliyorum, ama boş ver.

- Böylesine bir kayıp çok saçma... Kaptan, biliyor musunuz düşündüğüm nedir? Saçma olduğunu biliyorum, ama elimde değil. Hep yirmi dört yaşında olduğumu düşünüyorum...ve korkuyorum.

- Ben biraz daha yaşlıyım, Çavuş. Fakat ben de korkuyorum.

- Korkuyor musunuz?

- Elbette. Senin gibi ben de o insanlardan biri olmak istemiyorum. Hatta korkum sizin korkularınızdan daha da büyük. Sizin hayatınızdan ben sorumluyum. Sizi buraya ben getirdim. Hepimizin adına korkuyorum.

Canis:

- Belli etmiyorsunuz, diye fısıldadı. Hiç belli etmiyorsunuz. Cesaretiniz her zaman on kişinin cesaretine bedel gibi görünüyor.

Körk kabaca:

- Hepsi numara, dedi. Korkulacak bir şey olduğu zaman ancak aptallar korkmaz. Korkmasını bilmeyen insan, cesur değil sadece aptaldır. Cesaret ancak tehlikeyle karşılaşıldığı zaman kendisini gösterir. Korkuyla donmuş gibi kalan bir insan cesaretli olamaz. Özellikle, başkalarının etkisiyle paniğe kapılmamak cesaret örneği olabilir.

Canis, kendisini toparlamaya çalışarak:

- Moralimi yükselttiniz, dedi.

Fakat gözlerinden süzülen yaşları hâlâ engelleyemiyordu. Parmaklarının ucuyla gözyaşlarını kuruladı.

- Özür dilerim, Kaptan, diye mırıldandı. Gemiye dönecek olursak yerime gözleri sulu olmayan birini atamanızı rica edeceğim.

Kaptan Körk:

- Transfer talebiniz reddedilmiştir, dedi. Sonra kolunu nazik bir tavırla Canis'in omzuna doladı. Canis de başını kaldırıp Körk'e baktı ve gülümsemeye çalıştı. Bu arada yüzlerini laboratuvarın kapısına doğru dönmüşlerdi.

Miri, kapıda durmuş onlara bakıyordu. Yumruğunu ağzına bastırılmış, gözleri iri iri açılmıştı. Gözlerinde şaşkınlık, kınama, kıskançlık, hatta nefret ifadesi vardı. Körk yanılmış olup olmadığını kestiremedi. Tam konuşmak üzereyken, Miri, birden döndü ve uzaklaştı. Küçük kızın koşan adım sesleri yavaş yavaş uzaklaştı, sonra ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Körk başını sallayarak:

- Belâ hiç bir zaman tek olmaz, dedi. İçeri girsek iyi olacak.

Laboratuvara girdiklerinde Makkoy ilgiyle sordu:

- Miri nereye gidiyordu? Sanki acelesi varmış gibi koşuyordu.

- Bilmiyorum. Belki de arkadaşlarını bulmaya gitmiştir. Belki de bizden artık sıkılmıştır. Miri'yi düşünecek vaktimiz yok. Şimdi ne yapıyoruz? Makkoy:

- Kazayı önlemeye çalışacağız, dedi. Bunu daha önce düşünmeliydim, ama Canis'in işeyi düşürerek yaptığı kazadan sonra aklıma geldi. Burada birçok aşındırıcı element var, ve şansımız iyi giderse fakında salgın hastalığa neden olan elementleri de ele alacağız. Herkesin beyaz laboratuvar gömleği giymesini istiyorum. Üzerimize bir şey döküldüğü zaman hemen çıkartıp atabiliriz. Şurada bir sandık dolusu gömlek var. Elbiselerimizi laboratuvarın holüne bırakacağız, yoksa gemiye döndüğümüz zaman yakmak zorunda kalırız.

- Tamam, gereken emir verildi. Peki, üzerimizdeki Fazerler falan ne olacak? Makkoy:

- Acil bir durumda kullanmak üzere bir Fazer tabancasını bırakabilirsiniz, dedi. Fakat daha sonra atmak şartıyla. Üzerinizde bulunan her şey laboratuvarın dışında kalacak.

- Tamam. Sonra?

- Tıbbî analizlerden artık usandım. Bundan böyle, yapılacak işlemler hep istatistiğe dayanacak... ve her ne kadar fikir benimse de, korkarım ki bunu Mistir Spak'ın yönetmesi gerekecek. İstatistikle uğraşmak her zaman başımı döndürür. Körk, güldü.

- Pekâlâ, Mistir Spak, görevi devir alın, lütfen.

- Emredersiniz, Kaptan. Her şeyden önce şu sipariş emirlerini bulmalıyız. Yani, dosya dolaplarını yeniden karıştırmamız gerekecek.

Ortaya konacak olan problem basitti: Bir hastalık keşfet.

Muhasebe kayıtlarının tutulduğu dosya bulundu. Dosyada çok ayrıntılı bilgiler vardı. Buraya kadar Makkoy'un tahminleri çok doğrudu: kırtasiyeciliğin yerleştiği bir dünyada on-iki ışık yılından fazla bir uzaklığa ulaşıldığı halde, masa başında çalışmaya alışkın olan insanlar, bu alışkanlıklarından vazgeçmemişlerdi. Laboratuvara giren her türlü malzeme için üç kopya sipariş emri hazırlanmıştı.

Makkoy, bu kâğıtları önem derecesine göre kategorilere ayırdı. Her kategori onluk ölçüye göre düzenlendi (0 = Kolay'dan 10 = Zor'a kadar), ve biyo-kompütör, yörüngedeki Atılgan'ın kompütörüne en az zaman kaybiyle verebilmek üzere, bütün bu kategorileri «beş» ya da «beş» ten büyük sayı sistemiyle şifreledi. Şifreleme çok süratliydi; fakat şifrelenecek olan orantılı ağırlıkların maddelere uygulanması ancak bir insan yargısıyla yapılabilirdi ve her ne kadar istatistikten hoşlanmadığını söylediye de, bu işi gerektiği gibi güvenle yalnızca Makkoy yapabilirdi. Spak, verilen örnekler arasında istatistik yönünden hangisinin önemli olduğunu söyleyebilirdi, ama bu örneklerin cinsini ancak Makkoy tahmin edebilirdi.

İki gün ve gece durmadan çalışıldı. Üçüncü günün sabahında, Spak:

- Bu kartlar şimdi Biyo-kompütörün bize verebileceği her şeyi kapsıyor, dedi.

Sonra, bir gün önce geri dönen, fakat nerede olduğunu açıklamayan, her zamanki gibi çalışmaya

hevesli görünen Miri'ye döndü.

- Miri, eğer bunları üst üste sıralar ve tekrar şu huniye atarsan, Farrell'e kolayca okuyabiliriz. Bunların içinde hâlâ aradığımız gerçeğe rastlayamadığımı itiraf etmek isterim.

Makkoy şaşırtıcı bir ifadeyle:

- Ben rastladım, dedi. Eğer virüs tekrar üremiyorsa, hastalıkta aktif olan virüs saf olamaz, çünkü enjeksiyonla ergenlik çağı arasında vücuttan atılırdı. Gerçek virüsler bir vücut hücresini ele geçirmediği üreyemezler. Oysa bu virüslerin, cinsiyete göre, on ya da on iki yıl pasif olarak kalması gerekir. Bunun için de bu virüsün, vücut hücresi dışında, vücuttaki sıvılardan emebileceği maddelerle beslenip üreyebilmesi ancak hidrolitik bir ferment yapısına sahip olmasıyla gerçekleşebilir. Ergenlik çağı hormonlarının uyarması üzerine, organizmasının bu yapısından ayrılır ve gerçek bir virüs haline girer. Bu nedenle de, dışarı atılan organizma parçasının steroid eriyik olması gerekir. Bu takdirde, akla cinsel steroid gelir. Bütün bu koşulları adım adım incelemek gerekir.

Körk, gergin sesle:

- Acaba buna bir isim veremez misin? diye sordu.

- Hiç bir şekilde. Doğru yolda olduğumu bile bilmiyorum. Bütün bu dipnotlar, yalnızca içgüdüme dayanır. Fakat bir anlam taşıyor. Geminin kompütörü bütün bu şifreleri çözdüğü zaman, bu tahmine yakın bir sonuç alacağımızı sanıyorum. İddia etmek isteyen var mı?

Körk:

- Halen hayatlarımızı ortaya koymadık mı? dedi. Fakat cevabı bir saate kadar almalıyız. Mistir Spak, Farrell'i arayın.

Spak başıyla evet işareti verdi ve laboratuvarla bağlantısını kestikleri küçük hole çıktı. Bir dakika sonra geri döndü. Spak'ın yüzünden her ne kadar bir şey anlaşılmıyorsa da, görünüşündeki bir değişiklik Körk'ün aceleyle ayağa fırlamasına neden oldu.

- Ne oldu, Mistir Spak?

- Telsizler kaybolmuş, Kaptan. Üniformaların cepleri bomboş.

Canis, heyecanla soludu. Körk, kaşlarını öfkeyle çatarak Miri'ye döndü. Küçük kız, Körk'ten biraz korkup büzüldü, ama Körk'ün bakışlarına korkusuzca cevap verdi.

- Bu konuda ne biliyorsun, Miri?

- Her halde «Yalnız» lar almıştır. Çalmaktan hoşlanırlar. Bir oyundur.

- Telsiz cihazlarını nereye götürdüler? Miri omuz silkti.

- Bilmiyorum. Bu da bir oyundur. Bir şey aldığın zaman, onu başka bir yere götürürsün.

Körk, kendisine hâkim olamayarak bir adımda Miri'nin yanına gitti ve kızı omzundan sıkıca kavradı.

- Bu oyun değil, dedi. Büyük bir felâket. Telsiz cihazlarını hemen bulmalıyız... Aksi takdirde bu hastalığın üstesinden gelemeyiz.

Miri birden kıkırdadı.

- O zaman da gitmek zorunda kalmazsınız.

- Hayır, o zaman öleceğiz. Şimdi oyunu bırak. Telsiz cihazlarının nerede olduğunu söyle.

Miri, büyük bir insan gibi gururla doğruldu. Kızın, salgın hastalıktan sonra, bir hafta öncesine kadar büyük insan görmediği dikkate alınacak olursa, çok çabuk öğrendiği açık seçik ortadaydı.

Miri gururlu bir tavırla:

- Lütfen, Kaptan, canımı acıtıyorsun, dedi. Neyiniz var? Cihazların nerede olduğunu nerden bilirim?

Miri, takınmış olduğu tavrı uzun süre koruyamadı ve tekrar kıkırdamaya başladı. Körk, ne yapacağını şaşırılmıştı. Artık öfkesi de silinmişti. Kaybolan cihazlardan başka şey düşünemiyordu.

- Yaptığın nedir, şantaj mı? Senin de hayatın tehlikede, Miri.

Miri, tatlı bir ifadeyle:

- Oh, hayır, dedi. Mistir Spak, beş ya da altı hafta daha yaşayabileceğimi söyledi. Belki içinizden, diğerlerinden önce ölenler olacak. Ben yine burada olacağım.

Paçavraya dönmüş elbisesiyle salma salına kapıya doğru yürüdü. Başka zaman olsa, onun bu tavrı komik, hatta sevimli bile olabilirdi. Kapıya gelince durdu ve elini zarif bir tavırla kaldırdı.

- Kaybolan cihazlar hakkında bir şeyler bildiğimi nerden çıkardığınızı bilmiyorum. Fakat bana karşı son derece nazik olursanız belki arkadaşlarıma bazı sorular sorabilirim. Şimdilik, Kaptan, hoşça kalın.

Miri'nin adım sesleri uzaklaşınca laboratuvarında bulunanlar gürültüyle nefes aldılar.

Makkoy:

- Eh, hiç değilse Miri'nin yaşantısı süresince bu gezegende televizyon olduğu söylenebilir, dedi. Kız ne de güzel rol yapıyor.

Bu şaka üzerine laboratuvardaki gerginlik biraz hafifledi.

Körk:

- Gemi olmadan ne yaparız? diye sordu. Mistir Spak?

- Çok az şey yapabiliriz, Kaptan. Biyo-kompütör bu tür işlem için pek yeterli sayılmaz. Gemi kompütörünün saniyede yapabileceği işi, bu kompütörün yapabilmesi saatler tutar. Ayrıca, kompütörün analitik yeteneği de yok.

- Kompütörler çıkmadan önce de insan beyni vardı. Bons, ne dersin?

- Haklısın, tabii. Fakat kompütörlerin bize kazandırdığı en büyük şey zaman artırımını. Bizim de vaktimiz yok. İstedığımız her şeyin bulunduğu şu koca geminin yörüngede dönüp durduğunu düşündükçe...

Körk ters sesle:

- Yakınmalar sadece daha fazla zaman kaybına neden olur, dedi.

Makkoy, şaşkınlıkla bakınca, ekledi:

- Özür dilerim, Bons. Beni de fazlaca etkilemiş olmalı. Makkoy:

- Gerçekten de yakınıyordum, dedi. Asıl ben özür dilemeliyim. Eh, ne yapalım, insan beyniyle yetinmek zorundayız. Pastör de kompütör kullanmamıştı... fakat benden biraz daha zekiceydi. Mistir Spak, şu kartları aptal kediden al ve tekrar sırala. Önce DNA analizini denemek istiyorum. Eğer akla yakın bir şekil verecek olursa, onları tekrar elden geçirecek ve çözüm yolunu bulmaya çalışacağız.

Spak hiç çekinmeden:

- Söylediklerinden bir şey anlayamadım, diye itiraf etti.

- Açıklayacak vaktimiz yok, sana şifreleri ben vereceğim, önce LT 426 şifre numaralı kartı alalım. Sonra, şifrelenmemiş basit faktörleri ayırması için kediye başvuracağız. Belki hiç olmayacak, ama şu anda aklıma gelen en umut verici başlangıç.

- Tamam.

Körk, Spak'tan çok daha fazla şaşırmişti. Yapılan işleri anlayabilmesi için ne tıp ne de istatistik bilgisi vardı. Sadece bekliyor ve ufak tefek şeyleri yaparak yardımcı olmaya çalışıyordu.

Saatler ilerledi ve başka bir güne atladı, Beyni uyarıcı ilâçlara rağmen herkes sanki bir rüyadaymış gibi hareket ediyordu. Aslında herkes korkulu dakikalar yaşıyordu.

Gün arasında Miri ortaya çıktı ve onların çalışmalarını bir bakıma alaylı bir ifadeyle izledi. Kimsenin ona aldıracağı yoktu. Miri'nin yüzündeki alaylı ifade yavaş yavaş kayboldu. Sonunda sabırsız bir tavırla ayağını yere vurmaya başladı.

Körk, başını çevirip kıza bakmak gereğini duymadan sadece:

- Kes şu gürültüyü, dedi. Yoksa incecik boynunu bir tutuşta koparırım.

Miri hemen ayağını vurmaktan vazgeçti. Makkoy:

- Bir kez daha bunları kediye verelim Mistir Spak, dedi. Şimdi D-2'nin fonksiyonları olan bütün T'leri çekiyoruz. Eğer bunlardan daha çok varsa hapyı yuttuk demektir.

Biyo-kompütör, Spak'ın verdiği yirmi iki kartı alıp uğuldamaya başladı. Kompütör yirmi iki karttan sadece birini dışarı verdi.

Makkoy, memnun bir tavırla kartı alıp tahta sandalyenin düz arkasına yaslandı.

Körk:

- Sonuç bu mu? diye sordu.

- Şimdiden kesin bir şey söyleyemem. Cim. Belki virüs hakkında verilen bilgidir ve daha ötesi yoktur.

Spak:

- Şasece çok az bir önem taşıyor, dedi. Eğer bu, yeni bir üretim üzerine yapılmış deney olsaydı, ya da buna benzer bir şey olsaydı, hiç düşünmeden fırlatıp atardım. Fakat içinde bulunduğumuz durum gereğince...

Makkoy:

- İçinde bulunduğumuz durum gereğince, dedi. Şimdi virüsü sentezle birleştirmek zorundayız. Sonra da bundan ölü bir virüs aşısı yapacağız. Hayır, hayır, bu hiç de işe yaramaz, bana da ne oldu? Aşı olmayacak. Bir antitoksin yapacağız. Daha kuvvetlidir. Cim, güvenlik personelini uyandır... Zaten bize pek yararları dokunmadı. Kırk sekiz saat içinde birçok şişenin yıkanıp temizlenmesi gerekecek.

Körk alnındaki terleri elinin tersiyle sildi.

- Bons, beynimin biraz uyuştüğunu hissediyorum. Her halde sen de aynı durumdasın. Resmen kırk sekiz saatimiz var... fakat yirmi dört saatten sonra mantıklı davranabilecek miyiz?

Makkoy sakın ve soğuk bir ifadeyle:

- Oltadaki yemi ya balığa yedireceğiz, ya da balığı tutacağız, dedi. Herkes ayağa. Aşçılık dersleri bundan böyle bir disipline girecek.

Spak:

- Ne yazık ki, dedi. Meczâ konuşmalar virüsleri kolaylıkla birleştiremiyor.

Körk, bir sinir nöbetinin eşiğinde olduğunu biliyordu. Mistir Spak'ın, bir şaka yapmış olduğunu şöyle böyle anlayabiliyordu. Bir süre sonra, biyo-kompütörün içinde gerçekten de bir kedi beyni olduğunu düşünürse hiç şaşmaya-çaktı.

- Bana birisi yıkayacağım şişe versin, dedi. Yoksa sütçü beygiri gibi ayakta uyumaya başlayacağım.

Yirmi dört saatin sonunda Canis Rand, sağa sola saldırmaya başlamıştı. Onu zararsız bir hale getirilmek için bağlanması, ancak verilen yatıştırıcı bir ilâçtan sonra mümkün olabilmişti. Canis'in çılgınlık nöbetinden bir saat sonra güvenlik personelinden biri daha bu nöbete tutuldu. Her ikisinin de vücudu tamamen mavi lekelerle kaplıydı. Bu lekelerin tekil halden çıkıp birleştikten sonra bütün deriyi kaplamasıyla çılgınlık nöbetlerinin çoğaldığı artık kaçınılmaz bir gerçek olarak ortaya çıkmıştı.

Miri arada sırada ortadan kayboluyordu. Fakat çılgınlık nöbetleri sırasında yerden bitmiş gibi ortaya çıkıyordu. Nitekim her iki olayda da hazır bulunmuştu. Belki, Miri, durumu kavramış, ya da alay edermiş gibi görünmeye çalışıyordu, ama Körk'ün kesinlikle bir tahmin yapması mümkün olamıyordu. Aslına bakılırsa, Miri'yi fark etmemiş görünmeye çalışmıyordu. Öylesine yorgundu ki, gözlerinin önünde sadece Birinci Subay'ıyla gemi doktorunun yaptıkları yer alıyor, ancak onların yaptıklarıyla ilgilenemiliyordu.

Makkoy'un sesini sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi duydu.

- Şimdi her şey SPF grubunda toplandı. İkinci kademedede canlı bir virüs elde edeceğiz. Körk, Petr kabının üzerindeki kapağı kaldırdığım zaman, kaba iki cc. formalin koyacaksın. Sakın yanılma.

- Yanılmam.

Nasılsa bu işlemde yanılmadı. Yüzyıl kadar uzun gelen bir süre sonra, Makkoy'un elindeki lastik tapalı küçük şişeyi gördü. Şişede berrak bir sıvı vardı. Makkoy, enjektörün iğnesini lastik tapadan daldırılmış, enjektöre bu sıvıdan çekiyordu. Körk, şişeyi, enjektörü ve Makkoy'un ellerini bulanık görüyordu.

Makkoy'un sesi, sanki sonsuzluktan geliyormuş gibi duyuldu:

- Bu sıvı ya antitoksindir ya da değildir. Kim bilir, belki de saf zehirdir. Bunun aslını bize ancak kompütör söyleyebilirdi.

Körk, kapı gıcirtısını andıran kendi sesini duydu. Konuştuğunun farkında bile değildi.

- Önce Canis'e yapalım, sonra güvenlik personeline. Onlar ölüme bizden daha yakın.

Makkoy'un sesi yine duyuldu:

- Bu konuda kararı ben veririm, Kaptan. Bu ekipte benden başka tecrübe kobayı yok.

Enjektörün iğnesi hafif bir sesle lastik tapadan çıktı. Körk nasılsa uzanıp Makkoy'un ancak görebildiği bileğini kavrayabildi. Bu hareketi canının yanmasına neden oldu. Hem eklem yerleri, hem de başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Eklemlerinin arasına sanki bir cisim sokulmuş, beynine sanki bir çivi batırılmıştı. Acının şiddetiyle dişlerini sıktı. Kelimeler ağızından zorlukla döküldü:

- Bir dakika daha beklemenin artık bir zararı olacağını sanmıyorum, Bons.

Körk, etrafını bir dürbünün ters yönünden görüyormuş gibiydi. Miri, dürbünün ters tarafında belirinceye kadar başını döndürdü. Miri'yi bir türlü net olarak göremiyordu. Sanki küçük kız bir görünüp bir kayboluyordu. Körk, Miri'nin yerini hayal meyal kestirdikten sonra, ona doğru yürüdü ve dalgalanmış gibi görünen döşeme üzerinde zorlukla durdu. Düşmemek için ayaklarını gerektiğinden fazla açtı.

- Miri, dedi. Beni dinle. Beni dinlemelisin.

Miri başını çevirdi. Körk uzandı ve istediğinden daha kaba bir şekilde Miri'nin çenesini tuttu ve başını kendisine doğru çevirdi, onu kendisine bakmaya zorladı.

Körk, yüzünün feci bir durumda olduğunu biliyordu. Bütün derisi çirkin görünüşlü mavi lekelerle kaplanmış, sakalı uzamış, gözlerinin içi kıpkırmızı olmuş ve gözlerinin altında siyahımsı torbalar belirmişti. Kelimeleri söyleyebilmek için büyük bir çaba gösteriyordu.

- Yalnızca... birkaç... saatimiz kaldı. Biz ve hepiniz... sen... bütün arkadaşların için durum... çok kötü. Yanılıyor da... olabiliriz. İki saat sonra, ne gruplar ve ne de «Yalnız» lar kalacak... kimse kalmayacak... ebediyen... hiç bir canlı kalmayacak. Şunlardan... sadece birini... bana ver... şu makinelerden birini... şu telsizlerden birini istiyorum. Bütün insanların kanlarını... ellerine bulaştırmak mı... istiyorsun? Düşün, Miri... hayatında hiç... değilse... bir kez... düşün, Miri?

Miri, bakışlarını Körk'ün bakışlarından kaçırdı. Şimdi Canis'e bakıyordu.

Körk, yine Miri'nin çenesini tutup başını kendisine çevirdi.

- Şimdi... düşünmelisin, Miri, dedi. Şimdi, şimdi...

Miri, derin derin soludu. Solukları âdeta titriyordu.

- Deneyeceğim... Onlardan birini getirmeye çalışacağım.

Sonra, Körk'ün elinden kurtulup gözden kayboldu.

Makkoy sakın ve soğuk bir ifadeyle:

- Daha fazla bekleyemeyiz, dedi. Kompütörün cevabını alsak bile, bir şeyler yapacak vaktimiz kalmayacak. Elimizdekiyle yetinmek zorundayız. Spak:

- Bir yıllık maaşım üzerine iddia ederim ki, bu antitoksin kendi başına bile öldürücüdür, dedi.

Körk, sisler arasında Makkoy'un bir kurukafa gibi sırttığını gördü.

- Kabul ettim, dedi. Hastalığın öldürücü olduğu gerçek. Fakat kaybedecek olursam, Mister Spak, benden paranı nasıl alacaksın?

Makkoy elini kaldırdı.

Körk, boğuk bir çığlık attı.

- Dur!

Makkoy'un, buldukları şu son çaresiz anda Kaptanını dinleyeceği kabul edilmiş bile olsaydı. Körk, çok geç kalmıştı. Tıp alanı Makkoy'un dünyasıydı ve o dünyada istediği gibi davranabilirdi.

Enjektörün iğnesi, doktorun mavi lekelerle dolu koluna daldı.

Makkoy, soğukkanlılıkla enjektörü masanın üzerine koydu ve yerine oturdu.

- Tamam, dedi. Olan oldu. Hiç bir şey hissetmiyorum.

Gözleri yuvalarında yukarıya doğru kaydı, masanın kenarını sıkıca kavradı.

- Görüyorsunuz ya... baylar... her şey yolunda...

Başı birden masanın üzerine düştü. Körk, boğuk sesle:

- Onu taşımama yardım et, dedi.

Spak'la beraber Makkoy'u en yakın portatif karyolalardan birine taşıdılar. Makkoy'un yüzü, mavi lekeler dışında, balmumu gibiydi. Günlerden beri yüzüne ilk kez sakın bir ifade gelmişti. Körk, karyolanın kenarına ilişti ve Makkoy'un nabzını yokladı. Nabız çabuk çabuk çarpıyordu. Arada sırada yavaşlıyordu, ama tekrar hızlanıyordu.

Spak:

- Antitoksinin ona bu kadar çabuk etki yapacağını tahmin etmezdim, dedi.

Spak'ın sesi de mezardan geliyormuş gibi fısıltı halindeydi.

Körk:

- Belki sadece bayılmıştır, dedi. Ben de enjeksiyona hazırım. Doktorun inatçılığının Allah belâsını

versin.

Spak hemen cevap verdi:

- Bilginin bir bakıma önceliği vardır, Kaptan.

Bu sözün Körk için bir anlamı yoktu. Spak, her zaman böyle sözler yumurtlardı. Her halde Volkanca atasözleri olmalıydı. Zaten söylenenleri anlamakta güçlük çekiyordu. Sanki kulaklarında kocaman tıkaçlar varmış gibiydi.

Spak:

- Ben de çılgınlık nöbetine yakınım herhalde, dedi. Tahminimden çabuk oldu. Hayal görmeye başladım bile.

Körk, yorgun bir tavırla çevresine bakındı. Sonra gözleri şaşıştı. Eğer Spak hayal görmeye başladıysa, kendisi de görüyordu. Acaba ikisi de aynı şeyi mi görüyorlardı?

Başlarında Miri olduğu halde, çocuklar bir dizi halinde laboratuvara giriyorlardı. Aralarında üç yaşından on iki yaşına kadar her yaşta çocuk vardı. Hepsi de sanki bir elbise dükkânında yaşıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Çünkü on iki yaşını aşkın çocukların üstünde frak vardı; bazısının üzerinde askerî üniforma vardı; bazısının üzerinde ise spor elbiseler vardı. Bütün çocuklar renk renk kılıktaydı. Kızların kılıkları daha sadeymiş gibi görünüyordu. Mamafih, bazısının üstünde yerleri süpüren tuvaletler vardı. Ayrıca, boyunlarına pahalı görünüşte gerdanlıklar takmışlardı.

Bütün çocukların basında kızıl saçlı... hayır, çocuğun başında peruk vardı, ve peruğun fiyat etiketi hâlâ çıkarılmamıştı... bir erkek çocuk vardı. Hemen onun arkasında da elindeki kadife yastığın üzerinde bir taç taşıyan şişmanca bir çocuk yürüyordu.

Çocukların dizisi, sanki yapma bir bebekler dizisini andırıyordu. Körk, bir vitrine bakıyor-muş gibi oldu. Fakat asıl önemli olan, çocukların ekipten çaldıkları malzemelerle donatılmış olmalarıydı. Üç telsiz cihazı vardı... Canis ve iki güvenlik personeline telsiz yoktu; kayıp olan iki trikorder görünüyordu... Makkoy kendi-sininkini laboratuvarda bırakmıştı. Hatta kızıl renkte peruk takmış olan çocuğun belinden bir Fazer tabancası sarkıyordu. Bu fazer tabancası, onların ne kadar bitkin olduğunun başlıca işaretiydi, çünkü kimse fazer tabancasının yokluğunu anlamamıştı ya da üzerinde durmamıştı. Körk çocuğun fazer tabancasını kullanıp kullanmadığını merakla düşündü. Çocuk bunu kullandıysa, acaba kimsenin canını yakmış mıydı?

Çocuk, Körk'ün bakışını görmüştü. Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi:

- Louise üzerinde kullanmak zorunda kaldım, dedi. Zorunluydum. Birden grup oldu. Bir arada okulculuk oynuyorduk. Benden... biraz daha büyükceydi.

Fazer tabancasının kemerini çözdü ve Körk'e uzattı. Körk, uyuşuk parmaklarla keme aldı. Diğer çocuklar teker teker laboratuvar masasına gidip ellerindeki malzemeyi bırakma başladılar.

Miri çekinerek Körk'ün yanına sokuldu.

- Özür dilerim, dedi. Hatalıydım ve boy davranmamalıydım. John'a bunun artık bir oyun olmadığını anlatıncaya kadar canım çıktı.

Miri, başını çevirip Doktor Makkoy'un balmumu gibi sarı yüzüne baktı.

- Çok mu geç oldu?

Körk, ancak fısıltıyla konuşabiliyordu.

- Belki. Mistir Spak, bilgileri Farrel okuyabilecek misin?

- Denerim, efendim.

Farrell hem şaşırılmış hem de rahatlamıştı ve bir açıklama yapılmasını istiyordu. Fakat Mistir Spak, onu fazla konuşturmadı ve rakamları okumaya başladı. Kompütör verilen bilgiyi değerlendirenceye kadar beklemekten başka yapacak şey yoktu.

Körk, tekrar Makkoy'un yanına gitti. Miri de Körk'ün yanına geldi. Körk, Miri'nin, her ne kadar telsizleri bulmakta isteksizlik gösterdiyse de, daha sonra telsizi temin etmesinin büyümeye doğru geniş bir adım olduğunu düşündü. Üç yalnız yüzyıl geçiren Miri'yi burada bırakmak olmazdı. Onun da kurtarılıp yepyeni bir hayata atılması gerekirdi. Sadece Miri'nin değil, bütün çocukların da bu salgın hastalıktan kurtarılmaları gerekirdi. Kolunu elinde olmayarak Miri'nin omzuna attı ve Miri, hayatından memnun bir tavırla başını kaldırıp Körk'e baktı.

Acaba yine mi hayal görüyordu, yoksa Makkoy'un yüzündeki mavi lekeler azalmış mıydı? Hayır, hayal görmüyordu, lekelerden bir kısmı kesinlikle küçülmüştü ve renkleri açılmıştı.

Körk:

- Mistir Spak, dedi. Buraya gel ve gördüklerimi doğrula.

Spak, Makkoy'un yüzüne baktı ve başını salladı.

- Lekeler kayboluyor, dedi. Eğer tehlikeli bir yan etkisi yoksa...

Spak'ın elindeki telsizin sinyali çalınca sözünü kesti ve telsizin düğmesine bastı.

- Spak konuşuyor.

- Farrell'den gezegendeki ekibe. Verdiğiniz bilgiler doğru. Tekrarlıyorum. Bilgiler doğru, Tebrikler. Bütün bunları aşağıdaki Biyo-kompütörle mi çözdünüz, çok merak ettik?

Körk'le Spak bakışarak yorgun yorgun birbirlerine gülümsediler.

Spak, telsize:

- Hayır, dedi. Hepsini Doktor Makkoy'un beyninde hesapladık. Tamam ve kapıyorum. Körk:

- Biyo-kompütörün yardımı oldu, dedi. Sonra uzanıp makineyi okşadı.

- Güzel kedi.

Makkoy kımıldadı. Yüzünde dalgın bir ifadeyle yerinde doğrulup oturmaya çalıştı. Körk:

- Senden çok özür dilerim, Doktor, dedi. Eğer yeteri kadar dinlendiysen, enjeksiyonu senden daha iyi yapan olmadığını söyleyebilirim. Hepimizi aşılayabilirsin.

Makkoy, boğuk sesle sordu:

- Başardık mı?

- Hem de öylesine bir başarı ki, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Geminin kompütörü, verilen bütün bilgileri doğruladı. Günün kahramanı oldu, koca keçi.

Atılgan, gemide yapabileceği kadar antitoksin yapıp gezegene bıraktıktan bir hafta sonra sistemden ayrıldı. Aralarında Farrell de olduğu halde, gezegene inen ekip kaptan köprüsünde durup gezegenin ekranda uzaklaşışını izlediler.

Canis Rand:

- İçimde hâlâ huzursuz bir duygu var, dedi. Kronolojik yönden ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar, yine de çocuk sayılırlar. Onları, sadece bir sağlık ekibiyle bırakıp gittiğimizi düşündükçe huzursuzluk duyuyorum.

Körk:

- Bunca yıl bir hiç uğruna yaşamadılar, dedi. Miri'nin yaptığı işin güçlüğünü düşünebiliyor musun? Çok az bir yönetmeyle çok çabuk öğrenecekler. Ayrıca, Teğmen Uhura'ya, Dünya'ya haber vermesi için emir verdim. Eğer bu gezegende, uzayaltı bir radyo bulunmuş olsaydı, gezegen sakinlerinin hayatları çok önceden kurtarılmış olacaktı. Fakat, buraya yerleşen ilk kolonistlerin gidişine rastlayan çağda henüz bu tip radyo yapılmamıştı. Uzay merkezi bu gezegene eğitimler, öğretmenler, teknisyenler, yönetmenler gönderecek...

Makkoy söze karıştı:

- Anladığım kadariyle bir de okul kaçaklarını yakalamak için dedektif gönderecekler.

- Hiç kuşkun olmasın, Bons. Çocuklar hepimizden iyi yetişecekler.

Canis Rand ancak duyulabilecek sesle:

- Miri... sizi gerçekten sevmişti, biliyor musunuz, Kaptan? Dedi. Bu nedenle, size gezegendeki korkunç oyununu oynadı.

- Biliyorum, Çavuş. Bir bakıma gururlanıyorum. Fakat size bir sır vereceğim, Çavuş Rand Kendimden yaşlı hiç bir kadın ya da kızla ilgilenmemeyi kendime prensip edindim.

BİTTİ.